

KURTA MISKA

Az mái labancokról

KURTA MISKA

levelei
Zaránd vármegyéből

Az mái labancokról

(1995–1998)

Szerzé a szerző,
szerkeszté a szerkesztő,
a könyvet tervezé és tördelé *Csernák Bálint*
nyomtatá a *Pethő Nyomda, Kaposvár*,
kiadá a *Búvópatak Alapítvány*

Anno Domini 1998-ban

Kiss Olah Vártt.

©opírozás
csak (KURTAFIA) KURTA GYORGYE bácsi engedélyével!

Hasonmás

helyett Gyorgye bácsi eredeti, ötödfél példányban, stencil eljárással gyártott első, zarándi kiadása nyomán. (Az ötödik darabot a Részekbéli könyvritkaság készítése javán Kurta Gyorgye ebe szétcincálta. Bizonyos – rosszindulatúnak is mondható – híresztelések szerint a dákrómai ősökre visszavezethető kutya ezt követően megveszett.)

1. Tudósítás a Soros-szorosból

A pénzhez észt is ad az Isten?

Pízre észt?

Akinek tenger a pénze, azt hiszi, bölcs is.

Aki a világ legnagyobb pénzcshálója – valóban ügyes, az üzerek császára –, született filozófus? Ki kitalálhat egy neki tetsző, üzletelésének korlátait elsöprő Új Világot.

Lelje benne örömét, de hogy reánk erőltesse?

Pénzt vagy életet! – szól a rabló.

Pénzt vagy életet! – ad, mi nem egyéb, mint: pénzt és hitet, pénzt és lelket csereberél.

Hoci, nesze!

Hallani, ő akarja megírtni az új magyar tankönyveket. S mennyire igaza van! Szóval hogy valóban van neki esze. Ha az ifjúságot megkaparintja, ki állhat ellen az Ő Píze Uralmának?

Nem nehéz kitalálni, kiket fog támogatni, mire bátorítja sok szép summa pénzzel a tankönyvíróit; hogy munkájukból kimaradjon: Magyarország!

S ha Magyarországról már nem is hallanak unokáink, hogyan lehetne megfelekedezni az elcsatolt részekről? Szegény Zaránd vármegyéről is.

Gyorgye, Gyorgye, Soros Gyorgye!

Míntha a magamfajta kurtanemes Zarándban Mihai Kurtaként írná alá!

Sőt, Curta!

Curtea, s már semmi vész.

2. *Anti Konrád*

Hogy megrettentek őkegyelméék, amikor – elsőre – az Anti-Soros (tehát nem világpolgár, hanem magyar polgár) csapat győzött! Soros honi élharcosa, Konrád rögvest a barikádra hívta (jakobinus) hittársait a Mucsában. Talpra, ficsúrjai a világnak! Kartellba, kocsistorlaszba, a nemzeti hagyományokba kapaszkodó szerencsétlen flótásokat pedig (kimondottan világpolgári eleganciával) a búsba küldték.

Amúgy e mosdatlankodás reáragadt a hozzájuk csapódó s rögvest beijedő valahai álnemzetiekre. Hallgasd a keresztény katólikus Esterházyt, ki – hogy is mondjam – a Szabad Népből káromkodik kanász módra. Mi kanász módi a disznópásztor-ivadéktól természetes, ám egy főrangtól csak akkor, ha előbb berosál. (Eszerint: sikerült vele ezt megtéetni.)

Persze Antiék rögvest avval kezdték a külhoni hangos-képes (sajtolatlan) sajtóban, hogy micsoda nyilasgánús banda ez az úri és pökhendi „magyar” „és” „demokrata” „fórum” „„”. Sem magyar, sem demokrata, sem fórum, sem semmi, csakis ők és a hasonszőrűek klánja magyar és demokrata és szószékre méltó s a többi. Hogy a végén már az egyébként is jó ideje hülyített nép rákapjon Konrád legújabb ajánlatára: ne izguljál, gyűjtsál rá!

– Mári! Huán!... Vagy Huána? Most akkor fiú vagy leány illik Márinkhoz? – jön zavarba újmagyari népünk.

Hogyne, kábítószert a lurkójának!

Hógyisne.

Hogyne, szerintük rabolhatsz, rombolhatsz, gyilkolhatsz, csak ne sértsd e szabadságoddal a más szabad-

ságát! S ha igen? Istenem, leülsz két-három hetet az aranyklotyós áristombban. S hogy fonnának kötelet a tömegyilkosnak – nem számítva, ha hangoskodónknak a testvéreit öldöste –, hisz NEKI joga van az élethez?...

Miért járna iskolába a gyermek, ha nem akar? – következik Antiékból. Miért tanulna, ha egyszer az ökörlét kényelmesebb? Minek dolgozni, lógni jobb. Hagyjuk békén, ha nem akar fegyvert fogni a hazáért?! Csak ha kedve tartja.

*„Sehonnai bitang ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer,
Kinek drágább rongy élete,
Mint a haza becsülete.”*

Nem is tartják már költészetnek az effélét, csak ha nem jelent semmit! Magyarok, Istenére, esküszünk... Undorító, ugye.

Minek szeretni, amikor a gyűlölet több örömet ad?

Zarándvár, 1995. XII. 14.

3. Gönczék Szolimánja

Szobrot az ötszáz éves II. Szulejmánnak, félezer évvel előbb született Nagy Szolimánjuknak, Törvényhozó Nagy Szultánjuknak, ki két keresztény szűz, két húsos falat, két ópiumszívás, két hörpintés közben távozott a hurik birodalmába a fénykorát élő török birodalomból, melyet Zrínyi-féle magyarok nem engedtek rászabadulni a maradék világra! A maguk bőrgöncét vetve oda koncul.

Na ja, hogy lett volna Zrínyi magyar, mikor félig mégsem volt az? S nyilván ezért volt hős, mert félig

sem volt magyar – az előbb Petőfi által emlegetett alakok szerint.

Szobrot a megszállónak! Emlékművet a nagy ottomán világverőnek, magyarnyúzóknak! Keresztényfalónak. Hitharcosnak. A lényeg, hogy véletlen sem legyen magyar.

A minap emeltek szobrot a jó szarvasiak a közülük származó Stefanik Milánnak, ki az első verekedés végén a szülőhazája, Magyarország ellen, születő hazájáért, Szlovákiáért halt szörnyet. Most ez a Szulejmán dolog; holnap tán Mohácson kap emlékoszlopot Szolimán, a Mohácsi Győző, Budavár elorzója, hazánk tönkreverője, legvadabb dúlója?

Igen, kedveseim, ajánlom figyelmükbe, ez még kimaradt! Hogy Göncz uram jó Budánkban megnyitotta Budánkat Ázsiába kapcsoló Szolimánja születésnap emlékkiállítását, jöjjék az Új Mohács! Hol halomra ölette a honvédő magyart, honnan úgy menekült az anya, hogy gyermekét elásta, nehogy Szulejmánék markába kerüljön.

Némi vigasz: mégis jobb, hogy Szigetvárt faragták kőbe, hol megütötte a guta.

Kár viszont, hogy megint hülyének néznek bennünket: a török meg, viszonzásul, eltűri, hogy Rodostóban Rákóczi-szobor álljon (s hogy álljon, maga állít, Szulejmánért cserébe)! Csak hát, jó elvtársaim az Úrban, Rákóczi a török szövetségese volt; majd ha megengedik, hogy Hunyadi (szobra) kerüljön a sztambuli Ágyúkapuhoz! Ha merik, ha nem rettegnek tőle ma is a török anyák. Mert a magyar anya ma sem a Mohácsi Rémmel ringatja álomba a kisedését.

Hallani, készülnek újmagyarék Új Szigeti Veszedelmet írni; Szigeti Ünnep lesz a címe?

Erről eddig nem volt szó.

– Majd ha az izraeliek Hitlernek emelnek emlékművet!

A moszkvaiak Napóleonnak.

Ne abajogj, még félreértenek (kiknek ez a szakmájuk).

Tán már azt is tervezik, hogy újraemelik Pesten a Sztalin-szobrot! Hisz – valamelyest – az is növelné a vendégforgalmat (idegent ne mondj, mert az, szerintük, szép, s különben is, megorrol érte valamelyik megszálló!), akár ez a magyar Szolimán-ünnep.

Jaj, fiam, de nagyon szorítanak!

– Nem baj, apám, lesz mit ledöntenünk.

Persze, kedves uraim, vitán felüli: Szolimán szép, hisz idegen. (Főleg hogy nem magyar.)

Zarándvár, 1995. XII. 17.

4. Szeretnek gyűlölni?

Kornis – ki, ha jól értem, Mihail is, mint én egykor – jobban gyűlöl bennünket, mint mi őtet.

Szóval, Mihail, – úgy is, mint volt Mihail – mondom Néked: mi sem Téged, sem Titeket nem gyűlölünk! Mondhatni mi, kik szeretnénk (jó) keresztények lenni, azokat, akik valamiért (már, vagy még) nem azok.

Onnan gyanítom, így van, hogy a szentegyházba, hová be-betérek, ilyesmiről nem hallok. Akik oda járnak – akár hiszitek, akár nem –, szeretni szeretnének. Természetesen Titeket is. (Ha nem kértek belőle, akkor is.)

Ha ezerszer gyűlöltök, akkor is keresztények igyekszünk maradni. (Azaz: európaiak.)

Nagy baja lehet Kertész Ákosnak is! Lehet valami a levegőben, mi némelyeket megháborít. Gyűlöl ő is,

mert SZÉGYEN, írja – s valóban az –, szégyelli, hogy nem szállt szembe a nácikkal, akik elhurcolták szeretteit, s hogy a keresztény magyarság nem állította meg a barbárságot. Fájdalma s az önvád érthető, de a gyűlölködés...

Hogy aszondja: KORMÁNYFÉRGEK azok, akik elmentek Kenderesre Horthyt temetni. Eszébe sem jut, hogy demokratához (emberhez: keresztényhez s meg nem keresztelthez, kikeresztelkedetthez, keresztjét elvetőhöz, más vallásúhoz egyként, legföljebb az istentelenhez nem) méltatlan pondrónak látni azt, ki valamit másképpen ítél meg. Ez esetben a lovastengerészt, kit sokra magam sem becsülök, kinek az újratemetésére nem voltam kíváncsi, kit – ahogy tisztelőit sem – mégsem piszkolok.

Gyűlöli Eörsi a pápát – „nyilván” mert pápább a pápánál, „azaz” magát csak többre tartja, ha már mocskolni merészeli! –, Petri partizán nagy bátran a halálos ágyán vergődő magyar, tehát pusztítandó miniszterelnökre támad; ez a költészet Magyarhonban! Melyben, való, magyar (szellem) alig; különben nem szeretné oly rémületesen a gyűlölködést.

Ha nem tudok egy szót sem magyarul, akkor is lehetek magyar: ha azonosulok vele, ha tűzbe megyek érte!

Ha nem, nem; de akkor ne hazudd, hogy te vagy a magyar!

Szeretnénk benneteket szeretni, de nem engeditek. Annyit azért megtehetünk, hogy gyűlölködésetek nem viszonzunk.

A magamfajta, de hogy mindenki? Ne csodáld, ha visszaadja a magadfajta barbárja.

5. Jöttünk a ganéból

Jöttünk a ganyéból, állítja Spiró testvér – szintén „lart pour 'l art” lírai túlzavarában –, s bizonyára jövünk, jövőgetünk a továbbiakban is. A gond csak az ezzel a mélymagyar ganyéval, hogy a többi nép mélysége sem kevésbé szaros! Mert hogy minden nép ugyanabból a ganédombból bújt ki, ha nem is ugyanakkor.

Eztet különösképp illene tudnia a toll mesterének, kinek némi történelmi ismeretei is vannak. S Spiróban kerül is, ha épp nem felejtí a sutban. Ha a vak düh el nem veszi az eszét.

Ki ne tudná, aki forgatta a török hódoltság iratait, hogy egyes, a Kárpátok közé tévedt népek fiai előszeregettel harcoltak a bennszülött, tehát vissza-ázsiaiásítandó magyarság ellen; soroljuk azt a ganyét, vegyelemezük, melyből jöttek? Ezek, azok; mindegyik.

Ha úgy tetszik, velünk együtt.

Honnan jöttek, Spiró uram, tán a ganyéból az üveges és batyus és drótos tótok (hogy ennyi mindenhez értettek, tán őket szerethetjük a legjobban – őket is, ha engedik!)? A rác ökörhajcsárok, a rutén hajdemákok, a dögevő sátoros cigányok, a kecskéjüktől megszörösödött talpú oláhok, a tollas zsidók, a tokos svábok s miegymások?... „A húst nyereg alatt puhító” – hun volt, hun nincs – magyarok?

Nem inkább: honnan jöttünk? Mindezek együtt?!

Ha nem feltétlen ugyanonnan és ugyanakkor, de ugyanúgy és ugyanoda?

Testvéreim az Úrban, látjátok szemeitekkel és mégsem. Egyszóval: kifelé a ganéból! Anélkül, hogy a másokra hányánánk.

Ámbár úgy valóban könnyebb kikapaszzkodni, lét-
rafoknak használni a másikat.

De, Uraim és Elftársaim (sok finnyása), a gané attól
gané marad!

Kisoláhvár, 1995. XII. 19.

6. Balga belgák

Hörgik összevissza, ők az igaziak! Ők, kik ezek is, azok is, magyarok meg nem magyarok, mégis ők lennének a legkülönbjei e szép és többszörösen nemesített (sokfé-
léből kikevert) emberfajtának. Mintha biza azzal meré-
szelném elámítani valamelyik felemet, hogy attól va-
gyok vele egy, hogy kettő vagyok, egyik is, másik is, de:

– A magyar én vagyok.

Belgák úgy állítják be, attól vagyok fajtisza hunn,
hogy van bennem egy kis vlach vér. Ha nem lenne,
csakis szittyá, hogy lehetnék...?

– Bennem nem román, hanem európai vér folyik –
terített le a minap itt Zaránd megyében egy havaselvei
ember arra föl, hogy előhozakodtam néminemű valach
vonatkozásommal.

Szóval aki szintisza ez vagy az, csakis „európai”,
akit pedig azzal ajándékozott meg a Jóisten, hogy va-
lamelyik fölmenője más népből való, kiállhat a gátra,
hogy ő kizárólag ez vagy az? A flamand és vallon keve-
réke, hogy ő az igazi németalföldi avagy frank? Ahe-
lyett, hogy belgának vallaná magát.

S nem vitás, az vagyok, aminek érzem magam. Jö-
hettem bárhonnan, lehetek eredetileg bármelyik nép
fia, amelyikkel eggyé válok, melynek vállalom életét,

múltját, hitét, ne ad Isten a nyelvét, mindenét úgy, ahogy van, azé.

Ha Franciaországban élne, a legbőszebb francia hazafi lenne – állítja egy tirpák barátom, mert hogy Magyarország szlovák anyanyelvű polgáraként izzó magyar hazafiságra vetemedett. (Lennék én is jó romániai hazafi, ha békén hagynának, nem akarnának beolvasztani!)

Ki sem ide, sem oda, egy kicsit ide, még annyit sem amoda...

A belga: balga.

Mindamellet az Uraság nem azokkal fog új tankönyveket íratni, akik tudják, hol a helyük, akiknek a Nyílt Társadalom mese, semmi több. Bár íratnia sem kell, csak elfeledtetni mindazt, amitől nemzet e nép: Árpádot, Szent István és Szent Lászlót, Hunyadit, Rákóczit, Kossuthot, s beemelni Szolimánékat, megemelni a kalapot Rákosiék előtt.

Azt hiszik, nekik sikerülni fog!

Zarándnagyláhvár, 1995. XII. 20.

7. Szoros, Soros

Folyik Pest-Budán az edzőmeccs: szoktatnak bennünket s figyelik, meddig bírjuk, elviseljük-é? Mert székesfővárosunk – a zarándi magyarnak is Budapest a legfőbb székhely! – nagyban-egészben már az övék. Legalábbis annak mutatja magát! A városban más lobogót, mint a Budán s Pesten maradt románok piros-sárga-kékjét és a magyarok hófehérjét (szeme fehérjét?), mely mutatja, megadtunk magunk, nem látsz.

Vagy csak egyszerűen ezzel jelzik:

– Kezeket föll!

Aki még nem tette meg.

Zászlóváltást készítenek elő.

A zászlócsereét – jó uraim, a bitang életbe – mi követi?

Szoros, uram, szoros.

– A pénzt adja ide, aztán felejsük el egymást!

Ez az, amit nem szeretne.

S ha azt mondom, KÖSZÖNÖM, s a pénzt jóra fordítom, nem elég?

Kárba persze akkor sem vész.

...Úgy általában, de hogy a mi szeretett Zarándunkban?!

A magamfajta megmagyarosodott zarándvármegyei oláh kispap-leszármazott vakarhatja a kobakját, mit akarnak tőle?! Ezek a tökéletlenek, akik egyhúztomban arra (lennének) kíváncsiak, ki volt a fölmenőm! Soroljam el – csak sorban, sorosan! –, hogy hívták a két öregapám, meg a két öreganyám, hátha akad közöttük egyetlen nem magyar nevű, hisz akkor már örvendezhetnek a káron:

– Ugyi, hogy té sem vágy tisztá mágyár!

Mert olyan, szerintük, jó Kárpát-medencénkben nincs is.

Eszükbe hogy jutna, hogy az efféle leleplező (és leplezetlen) őskutatással, aljas szándékú névelemzéssel a nemzetiszocialisták foglalkoztak, csak hogy magukhoz kapcsoljanak bárkit, akiben bármily kicsiny velük azonosíthatót találnak?

...Szoros, túl szoros!

8. Beszélda

A földalatti Beszélő olvasójából vált Beszélőt nem forgatóként egy határ menti (sokak szerint eléggé liberális) lap szemléléséből értesülök Beszélőke egyik utolsó elvi hazugságáról: Alexa urambátyám a demokrácia „prominens”, tehát (mondjuk) kimagasló ellensége, s arcátlanság, amiért még nem nyújtotta be lemondását a Kártya-kormánynak. Az elkövető – állítólag, mert (újabban) magam e lapot kézbe nem veszem – Tamás Gáspár Menyhért Boldizsár, az anyaországi bölcsek legújabb bölcse.

Akar Beszélda Révai-kori laptársai az elvtársaknak:

– Könyörgöm, ezt még nem tömtétek ki?!

Kitartás elvtársak, még ez is bekövetkezhet.

Persze nagy kitartás nem kell, hisz a miniszterelnök már egykori különítményes.

1982-ben a Beszélő második számát terjesztette Alexa öcsémuram abban a csonkaországi városban, ahol a rokonaim élnek. A (mára Tamás Menyhért Miklós Boldizsárnak nyilván a demokrácia esküdt ellenségének tetsző, amúgy eléggé egyértelműen önkényellenes s ezért rég betiltásra érett) Mozgó Világ szigorúan ellenőrzött estje után a markomba nyomta a lengyel bolsi hunta szabadságtiprása ellen tiltakozó számot. A sötétben helybéli kartársam kocsijába ülve mutattam, mit szereztem: megrettenve kért, tegyem el, ne is lássa, nem tud róla!

Akkor még együtt haladt a nemzeti (demokrata) és a (nemzetközi) demokratikus ellenzék, míg az egyik (bevallották: TGM Boldi) mucaizni, válaszul a másik (állítólag) zsidózni kezdett.

– Te kezdted!

Te-te.

Mindenesetre Kendtek, Beszélő Tamás (+G+M+B), alaposan megváltoztak, mert hogy: aki más, mint kegyelmeitek, nem demokrata?

Be kár.

Alexa, engedelmmükkel – a hírek szerint (ahogy halom) – maradt magyar demokrata.

Szóval nyolcvankettőben kigyelmeitek nem gondolták komolyan?

Arrafelé a szabadság – ha demokratikus is – ennyit ér?

Jó uraim abban a kibalzsamozott Beszélődben, hogy lehetnének kényre-kedvre a Kendteké?

Ki látott még ennyi hamis kárt(y)ást...

Nagyvárad, 1995. XII. 24.

9. Kétbalkezesek

Az elébb említettek egyike – annyira otromba, amit leír, hogy restellem a nevét a valódi zarándi lúdtollamra tűzni – úgy véli: TGM, amiért elnézőbb lett a Magyar Demokrata Fórumot illetően, „...MDF-es lett, ez az MDF-et védi, ez nyilas!...”. Pedig mindössze annyi történt, hogy Tamás (és Gáspár és Miklós) kezdi érteni, mit követett el a demokráciával szemben, amikor a demokrata jobboldal ellen uszított, s hogy mégiscsak jobb lenne nekik – jakubinuséknak –, ha legközelebb sem a szélsőjobb, hanem ismét az elébb szétvert, jobboldalnak mondott nemzeti demokrata tábor következne.

– Ne mondd...

Jópofa, nem mondom!

(Zarándban, hol még ennyi demokrácia sincsen.)

...Tehát Írónk szerint nyilas, aki pártolja az MDF-et; miből arra lehet következtetni, hogy aki pedig a fórum tagja, egyenest maga az ördög! Nácínál is ezerszer rosszabb.

(Hogy az RMDSz-ről ne is beszéljünk.)

Pedig ha jól vélekszem, az MDF-esek a kezdetektől mindmostanáig egyaránt elutasítják a kommunizmust és a nácizmust, mindkét oldal szélsőségétől óvakodnak!

Ez teszi gyűlölködővé... a valamelyik önkényuralommal rokonszenvezőt?!...

A Marx eltervezte, Lenin valóra váltotta, Sztalin kiteljesítette, Rákosi behurcolta, Kádár jóváhagyta „népi” „demokrácia” keze teszi be a lábát az ajtón, mert ez az ő hangjuk szava: aki a Marx-hívőktől jobbra áll, fasiszta!

Az MDF-es pedig, ha lenácizza a bolsiját, tömeggyilkos!

Ejnye, elvtársaim a pokolba...

Hamiskártyásai a világnak (...csak nehogy egyesüljenek!).

Zarándújvár, 1995. XII. 26.

10. Nemszeretem dolgok

Erről szól az ember a legnehezebben; minek ártani bárkinek, rosszat mondani arról, ki ellenedre van.

Nem az ember, hanem amit éléd rak... magából.

Jót, vagy semmit?

Ha valami bűzlik, jobb arról hallgatni.

...Nem írni róla.

Csak hát: ha egyszer... gyónni kezd az ember.
Meg kell vallanom nekem is.
Bocsánat!
Szánt szándékkal belelépni...
– A másik oldalon állóról nem írunk rosszat! – óvnak,
mert hogy mi nem bántjuk őket!
Hogy amazok annál könnyebben leteríthessenek
bennünket.
– A tieitek a LÁTOGATÓkról, a mieink a MAGYAROKról
írnak!
Hogy a csudába ne.
– Uraim, sok a szöveg.
Miska, ügye:
– Savanyú a szőlő, savanya!
Zarándi olvasóként valóban.
No smoking.
Szegény, legény.
...Előtted az Alföld, mögötted Bihar, Bél, Zaránd,
Világos, Makra, Radna hava.
– Ha valaki magyar, még ha gyilkol is, megvédendő,
oly kevesen vagyunk!
Zarándban sem maradtunk túl sokan, de hogy bár-
miféle rosszfiút támogassunk, rosszleányt szeressünk...
csak azért, mert magyar?!

(Zaránd)Újvár, 1995. XII. 26.

11. Esterházy glosszátor

Amit ez az Esterházy megenged magának!

Megáll az ész.

– Hogy így heccelődjék a gróf úr a szocializmuson?!

Ami sok, az pláne.

Ha nekem tetszett, ez tette. Ahogy így leverte elvtársunkat lábáról alanyi regényírónk (szatirikus glosszátorunk, vallomásszerzőnk), megrémítette a párton belüli – szomszéd falusi – bolsevik süvemet, egyből a kedvencem lett.

– Azért ez mégiscsak sok – és szinte az asztalt verte (1984-ben) a KIS MAGYAR PORNOGRÁFIA komcsi olvasója.

Da, da.

– Azért az ávósokról így beszélni...

Ávós-diszkóban ávós-fingocska.

Gyűlölte Esterházyt.

Nyilván engem is, hogy én épp hogy.

Pedig csak (jöttem rá később): Esterházy – ami persze önmagában nem csoda – élete főszereplője akar lenni. Nyilván emiatt lettek „regényei” vallomássá. A nagy posztmodern magyar glosszátor, ki az epikát lírizáló mái csonkamagyar csapatának (állítólag) a legnagyobbja. Kinek egész (eddig) míve BEVEZETÉS A SZÉPIRODALOMBA, mely alanyi regényfolyam tudós világmagyarázat (csinos) – agyafúrt – glosszátkban elbeszélve. Ki (szintén) szövegel, s alig ír: szinte a legjobb... nem is tudom, mink ő: hírlapírónk, jegyzetírónk, vallomástevőnk? Főként ez utóbbi; ami nem akármilyen (Márai és Sinka után). Aki (mégis) leginkább a posztmodern – azaz önujjdaraboló – zsurnalizmus tréfamestere. Ki

értelmezi magát s a világot, ahelyett, hogy megrajzolná mindazt; képet boncol képírást pótlendő. Nagy boncnok, nemkülönben kirívó szatírnok.

Szarban a haza, mondhatná, mert én nem mondom.

Zarándban így csak a kocsmatöltelék beszél.

– Szatíra?

Ez az. Alanyi (tehát nem elbeszélő) írónk a keresés, mellébeszélés, oldalvágás, a (félirodalmi, áltudományos) szövegmagyarázat (szövetrágicsálás), az újságközépi lapszél jegyzetírója. Történeteit akárha magáról szerezné; vallomását regényesíti.

Aki elhiszi, vessen magára.

– Ahogy ő (s csakis Ő) látja a világot; nem amilyennek mutatná magát a szerencsétlen!

Alanyiglosszaregényírónk – különösen amikor míve hőse a férfitagját marokra fogja – a szövegromlás (egyik – másik – legnagyobb honi) dramaturgja.

Zarándvár, 1995. XII. 27.

12. Kész rémregény

Nem Balassi Péter véletlenségéből?

Marha, a végével kezdi. Egyébként is: tudja a rossebl!

...Zarándban inkább fene.

– Öreg, ez kész krimi!

Az, detektívregény.

Naná, majd Balassa Bálint.

Szóval, hogy mégis az elejénél kezdjem (a vége előrevetését követően).

Vegyünk egy rossz fiatal író, aki nem biztos, hogy rossz, de a magukat hozzáértőnek tekintők (abban a

minutában) annak minősítik. Mire föl rosszírónk kemény tanulásba kezd s elméletíróvá képezi ki magát. Nem kell mondanom, hogy e magoslatra érve azon nyomban kitalál valamit. E találmányához rögvest írók (írókat) kezd keresni. Mondanom sem kell, hogy oly elméletet rakott egybe, mely valójában az ő szép- (akárom mondani rossz-) írói fogásait vetíti előre.

Hogy ily csudásan elrendezte a rendezni valókat, hopp, már reá is akadt embereire: írókra, kik épp megfelelnek elméletének, bizonyítják (ha valóban ők a legjobbak erre) kitalálmánya eredetiségét, s ami a legfőbb, föltétlen igazát! Ők a legjobbak, ők a jövő, a jelen és a minden, ez a modern, az igazi, ma (azaz poszt – csak azt ne mondd, hogy mortem!). Hogy ilyen szépen elbánt a világgal (eredetileg az irodalommal, de hát annál itten többről – nem utolsósorban, ahogy az már lenni szokott, pénzről, hatalomról s, csak nem: nőről? – van szó), neveltjei, kinevezettként, erre fölhatalmazottként, fölbátorítottként és fölbújtatottként csakis úgy hajlandóak már írni, ahogy Elméletírónk megjósolta (volt).

Arra van beállítva a tapsrend.

Hogy ne is folytassam, képzeletbeli titkos költőnk a művészeti széptan, széptani művészet terén (is) külön iskolát nyitott, egész nemzedéket nevel már (tanárként, tudósként, hivatásos műbírálóként és alapítványi kurátorként, szerkesztőként, kezdők önzetlen fölkarolójaként). Az új (mondjuk, összefoglaló néven:) elméletgyártó nemzedék már tisztára őt erősíti. Ki is adatja (milyen türelmes volt, hogy eddig várt – ahogy Esterházy mondaná: – véle!) ifjúkori zsöngéit, melyek, minő véletlen, épp beleillenek elméletébe. Hogy ne túlozzak, elméletét épp az ő zöngeményei igazolják a legfényesebben, fölényesebben, mint a korábban megnevezettek egekbe magasztaltak a századvégi magyar (zengeráj-) irodalomban.

Mi a kása, eszerint ő a legjobb írónk?...

Ha – némi kerülővel – diadalra juttatott elméletét vesszük, csakis.

– Már ne haragudj, de ha ezt előre eltervezte, lángelme!

Őt (vagy a Kenderszakállút) kérdezd, ne engem!

Zarándvár, 1995. XII. 27.

13. Örök Elnökségben

Jó Szilágyi Ákos urunk – ki baloldali demokratának vallja magát – bemutatta, hogyan képzei el, elnökként, al-elnökként a népuralmat, a kisebbség jogait tiszteletben tartó többségi hatalmat. Nem akárhol s nem akárhogy.

Zarándi komától tudom, aki áttette magát a határ túlfelére, s az anyaországban az írószágig vitte. Váljék egészségére!

Egymaga képviseli Zarándot a Magyar Írók Szövetségében; Isten éltesse.

Tőle tudom, hogy az első szabad írószövetségi közgyűlésen Szilágyi öcséd-urad volt az üléselnök. Többször is mutatta a szomszéd a Duna TV-ben, ott a koma! Mert hogy nagy magyar költőként mutogatják. Amúgy a pesti írók gyűlésén az első sorban ott ült előtte a nála nagyobb – még nagyobb (mert hogy Köztársasági) – Elnök is, ki szintén, úgyhogy akár olybá is vehetnénk.

Nem vették, mert – mint mondják – egy idő után beleordítottak az emberek az elnök úr előadói beszédébe. Valami ilyesmit:

– Független elnököt!

Mert hogy rájuk erőltette volna a véleményét.

– Pártatlan elnököt kérünk!

Nem értette.

– Micsoda népség... – sejtette, mire gondol, gúnynyal s útalattal a Kis Elnök (ki, látni és tudni való, elsőrendű tanítvány), látván ennyi szittyaságot.

Söpredék, semmi más! Rikoltoznak, ahelyett, hogy szépen föltennék a kezüket, levélben jeleznék, hozzászólnivalójuk van! Nem! Ezek azonnal ellentmondanak; nincs türelmük kivárni a sort.

Hogyne, hogy addigra minden eldőljön.

Kuruckodnak...

...Persze, amikor újra labancjárás fenyeget, ne csodáld! Nem is nyert a koma! ...Micsoda emberek.

– Ha ezek baloldaliak...

Oláhzaránd, 1995. XII. 28.

14. ...Szilágyi-bukta

Arra akarta rászedni a kartársait, szavazzák meg: ne csak úgy, ukk-mukk-fukk, jelöléseik alapján maguk válasszanak a jelöltekből írószövetségi vezetést, nehogy már! Ez túl konzervatív s régen lejárt dolog; ehelyett a szövetség átalakításának lehetőségeit föltáró bizottmány egyik javaslatát támogatva barátotok lecövekelt e pártálláspont mellett, s mást sem tett, dicsőítette a maga véleményét, ócsárolta a másikat.

– Az általunk összeállított folyóirat-listára szavaznánk, nem egy-egy emberre, hanem az egy-egy irodalmi műhelyt képező lapra! Így minden szín jelen lenne a vezetésben.

Annnyira, hogy a vele egy párton lévő nem irodalmi, társművészeti lap ott díszlett a sorban, ám az irodalmi,

de más állásponton lévő folyóiratra még szavazni sem lehetett volna, mert eszükbe nem jutott az elvtársuraknak a névsorba venni.

Micsoda kiabálás támadt a közgyűlésen...

Csonka-Zarándnak hiába lenne lapja!

– Csalók! Igazi elnököt kérünk...

– Elég volt az efféle Elnökökből!

Hiába, akinek ilyen alapos demokrata képzettsége van, mit lehet ott tenni? Egy elnök mi legyen, ha nem pártos? Mint Köztársasági Cukrosbácsitok, s minden más Elnök, ki megfélemezik arról: az a békebíró, aki rendre úgy dönt, hogy az csak az egyik félnek elfogadható, háborús bűnös! Mert verekedésre vesz rá.

– Hogy pártoskodtam? Nem gondoltam, hogy ez a baj... – csudálkozott el, amikor valaki (a szünetben) fölvilágosította.

Köszönöm szépen, mondta az én zarándi írókomám, csoda, hogy baloldalként középre húzódom?... Mi köze az efféle „demokratikus baloldal”-hoz!

Ezek, meg a demokrácia.

Mint a pinty, úgy megbukott a közgyűlés ülését vezető elnök által támogatott elképzelés!

Szegény Páskándi magából kikelve ellenkezett: micsoda aljasság már megint...

Ez egyszer nem hiába szólták le a magyar fiúk a kis elnöküket! A Másik addigra egyéb bokros teendőit ment összegabalyítani.

...Hogy, hogy nem, Ákostok (már mint főtanár) némi idő múltán szittyamaró almagyar csasztuskában adta ki magából a mérgét. (Mondhatni, egészségére.)

(Ha egyszer ez kell a lelki tisztaságához.)

Ki ettől, ki attól menekül, ki meg a magyarságától. Zarándban sem nagy dicsőség!

Persze Pesten ez (nyilván) másként van.

15. Jó firmák, nem mondom

Kulcsár Szabó Ernő úrelvtárs – elég nehéz elhinni, de állítólag – egyetemi tanár követte el A MAGYAR IRODALOM TÖRTÉNETE, 1945–1991 című rémregényt. (Megjelentetése a „Magyar” „Tudományos” „Akadémia” „Irodalomtudományi” „Intézete”.) Bűnügyi történetében a szerző mindent ráfog a másokra, hogy elterelje magáról a gyanút.

– Nem én voltam!

(Aki a szemedbe mesél.)

– A másik a tettes!

(Aki tönkreveri az irodalmat.)

– Csakis nekem lehet igazam!

(A másikat, amennyire lehet, elhallgatja.)

– Aki nincs, ne keresd!

(S tesz róla, ne legyen ki után járnod.)

...Mondhatni: félre a tréfával, csak hát elég nehéz.

Zarándit még véletlen sem említ; pedig vannak itt jócskán magyar írók! Román, igaz, több kerül.

Szakírónk javára írhatjuk, hogy azokról is hallgat.

Minek vegye az ember, ha nem találja az említettek közt sem a mai középnemzedék sokak szerint legjobb költőjét, a Sepsiszentgyörgyön (a jelek szerint a végső-kig!) kitartó Farkas Árpádot, akit a hetvenes és a nyolcvanas években igen nagyra tartott a műítészet, hogy a nemkülönben a nemzedéki élbolyba sorolt Balázs József regényíró úrról annyit tart érdemesnek megemlíteni világtalan tudósunk, hogy könyvei megjelenésekor eléggé túlértékelték?

Balázsnál azért elárulja magát éleslátással egyáltalán nem vádolható, vaksággal annál inkább megáldott

profunk: József regényei felől nincs kijárat az Igazi Századvégi Irodalomhoz! Ahhoz, mihez képest...

Iroda-lom.

Elfogult, üsse kő, de hogy ennyire? Mert ha a Köztársasági Cukrosbácsvá emelkedett műfordító munkásságára gondol, máris megértőbb, Göncztöket ugyanis nem feledi a PártIrodalomTörténetÍró szerző! Hogy ne tudjon a XX. század második felének legnagyobb magyar elbeszélőjéről, Wass Albertről.

Na ja, aki ennyire pártatlan...

(Pomogáts Béla irodalomtörténete leplezi le? Mert PB Wasst mint jobboldali írot emlegeti.)

Annyira, hogy csakis arról tud (és tudósít), ami őt (s elvbarátait) igazolja.

...Úgy látszik, nem véletlen, hogy a zarándi író koma is visszatért a megmaradásra érdemes „realizmushoz”. Mert az biza arra tanít (néhány ezer éve): Ne hazudj!

Mert ez nem irodalom-, csak irálytörténet.

Doktorkám.

– Csak nehogy ő húzza a fogam...

Ezektől az is kitelik.

...Igaz, Nagy-Zarándban foghúzója sincs a fogászunknak... De Magyarországon?!

Kész kabaré.

Zarándolálfalva, 1995. XII. 29.

16. ...Irodalmi írás

Ha Ernőtök (azt mondják, pedig okos ember lenne) tudta volna, hogy kézirata (sokadik) lezárulta után Végel a Soros Alap vajdasági helytartója lesz, bizonyára nem kerüli el (ennyire) a figyelmét: valószínű ő volt a századvégi magyar elbeszélő modernizmus első művelője... (Az is baj, hogy nem Pesten, hanem Újvidéken?...)

De akkor kiderül, hogy nem Ők találták ki (profék leendő prof korukban) ezt az egész sületlenséget?!

S így már világos, miért nem kapott zarándi kománk a demokráciában sem Kossuth-díjat. Mert ő sem igazolta a Lukács-féle dajkamesét újraköltő urak korlátolt felelősségű (kizárólagos hatalomra törő) társaságát. Tehát: Ő sem létezett!

Moldova sem, kinek Idegen bajnokához fogható beszélyfűzér azóta sem sok született; Tar, a XX. század második felének egyetlen komoly magyar munkásírója; Domonkos, aki szerint (Ernőtök ne tudná?) Kormányeltörésben volnánk; Szentkuthy, kiről persze elég megérőltető lehet nem szólnia egy valóban (avas) korszerűnek;... s még hányról!

Na persze, aki irodalmi írást vár a tollforgatótól? (Szegény Esterházynál lepleződik le, mire is fáj a foga Dr.-otoknak.)

(Nyilván tudományi tudást a tudóstól, fodrászipari fodrászatot a borbélytól, irodalomtudományi irodalomelméletet az irodalmártól, vízi közlekedési hajóztatást a matróztól...)

Költői költés.

Tyúki.

Marhai.

– Hallod, ez alig tud jobban magyarul, mint nevelő-
atyja, Lukács György elvtárs!

Költői költő kérdése.

...Persze, ha valaki egy kor irodalomtörténete helyett
egy maga által kisütött iskola (jelen) történetének meg-
írásába fog?!

Te jó szagú atyaúristen!

Kár, hogy nem jár Zaránd vármegyében.

Zarándóvár, 1995. XII. 29.

17. Adytlanítóktalanul

Varga Lajos Márton – hogy úgy mondjam – se kutya;
azt törli Ágh István népi s nemzeti (városi parasztköl-
tő, falusi polgáríró) orra alá, hogy „mit érez az Ady
nevével fémjelezhető irodalom korszakának a lezárú-
lásával?!”. Mert hogy (nyilván) a nemzeti hagyomá-
nyokból táplálkozó irodalmi újítás eszméje idegen a
legújabbaktól.

Nagy László öccse természetesen kikéri magának:
honnan tudja, hogy vége, hírlapi tudósunk mitől ilyen
biztos a dolgában?

Valaki megsúgta neki!

(Csak nehogy ezt is Marxra fogjátok.)

Letagadhatatlanul örvend – a káron túl – az Adyt-
lan világ közeledtén Varga Szakértő.

– Ő is tagja lesz a Szakértelem Kormányának?!

...Hiába, új kor hajnalán mit tehet az ember, ha a
Szabad Nép munkatársa?

– Új barázdát szánt az eke!

Való, volt már rá példa.

– Akik azt hiszik, hogy tudományos módszerekkel megközelíthető a szépirodalmi mű, s nem utólag, hanem már a megjelenésekor be tudják bizonyítani, mi miért szép, egy szavukat se hidd el!

Ilyeneket szokott ordítani a csapszékben az én szülőhelyem Pesten csak zarándi írónak számító nagy fia.

Jaj, emberek, ez a sok szélsőség...

– Nem vagy te egy kicsit náci?

Hogy a csudába, persze, hogy ők azok.

Szellemi krematóriumot építenek posztmodernék; majd egyszer megköszöni nekik valaki.

Zarándvár, 1995. XII. 29.

18. Myky dr.

Vagy Miky? Myki; Miki. Kinek útja – tán mégsem véletlenül – az internacionalizmustól a kozmopolitizmusig vezetett.

Maótól Sorosig?

Mintha Mao Ce-tung vagy Gyorgye Soros tehetne róla!

Ami természetesen magánügy lenne, ha nem jelentené be újra és megint, hogy.

Haraszi Miklós, az egyik csikágói (magán)egyetem (volt) oktatója harangozza be '95 nyarán a Szabad Népből, hogy Nem szabad nemzeti alapon „domborítani”; a nemzeti persze doktorotoknál nacionalistát jelent, amit pedig szabad, hogyne, a világpolgári domborítás!

Domborítson a kutya, mondhatnánk, ha mondhatnók, csak hát, ha egy egyetemi tanár szerint vagy koz-

mopolita, vagy nacionalista az ember, s e balhítét szereti a világban (ügyesen alá tett magos dobogóról) terjeszti, ellenkedni támad kedvünk. Mert profotok szerint akkor a magamfajta nem is létezik. Rosszabb esetben bevág a nacik közé, még szerencsétlenebb változatban pediglen eleve úgy állítja be, hogy a hazafi természetesen hazaffy s nacionalista, meg sovinizta, rögvest fasiszta, és még mi nem!

– Pedig milyen gyöngye kis munkácska volt az a hírkedt Darabbér!... – állítja az a zarándi fi, aki szerint Tar Sándor egyetlen sora többet mond a „szociálizmus” megnyomoritott (a terv szerint legalábbis: örökre polgártalanított) munkásvilágáról.

– Provokátor!

– Maoista!

Szerintem csak zavaros, mint a pártja.

Mint minálunk Funár Gyuri csapata.

Zaránd, 1995. XII. 29.

19. Nagyböjti vigalom

Nagyböjt első vasárnapján tartották meg a csonka-zarándi kisváros Nagyzaránd Szállójában a Szaránduluj Vármegyei Szabaddemokraták Bálját. A farsangfarki – farsangzáró, a hegedű vonóját holnaptól a tokba sülylesztő – húshagyókeddet követő hamvazószerda utáni első nagyböjti hétvégén sorra kerített SzVSz-es, akárom mondani SzDSz-es bál s a vele szorosán összefüggő lakoma díszvendége Gábor Kuncze belügyér és felesége, Kunczéné Fellegi Katalin volt. Mint a csonkaországi sajtó híradásaiból kitűnt, a Húsvét előtti nagy-

böjt első vasárnapján a megye SzDSz-es – s mint azt a figyelmes helybéliek észrevették, egyébként magát vasárnaponként a templomban hithű keresztényként mutogató – elnöke nyitotta meg a pártfarsangot. A köszöntőt nyitótánc, majd Gábor Kuncze SzDSZ-es kormánytag (a további hírek szerint – szegény kegyesrendiek! *(egyesekek szerint tanárai, vezeklésül, átléptek az irgalmas-rendbe)* – egykori piarista diák) pohárköszöntője követte. A bál tanúsága szerint is a keresztény hagyomány kitakarítására szövetkező SzDSz murija a párt helybéli vezetőinek, tagjainak, híveinek, támogatóinak, szövetségeseinek nagyböjtkezdő lakomájával folytatódott, s a bál közbeni eseménysort a nemkülönben jeles SzDSz-es művész (éppen ezért – nyilván – mindenképpen párt-semleges, pártatlan, független, nagy szürkeállományú, tehát Szakember) Bródy János műsora után éjfélután SzDSz-tombola zárta. (Hogy e Párt Tomboláján mit lehetett nyerni, emberünk nem tudhatta meg, mert addigra már elmenekült; más hírek – pontosabban: más megfogalmazás – szerint kitették a szűrét.)

Mielőtt ámen helyett SzDSz-t mondanók, itthoni – tehát amonnan nézve túloldali zarándi – ismerőseim határozott (bár azt semmiképpen sem mondhatjuk, hogy meleg) hangú érdeklődésére iderovom a magyar hagyományokat mód fölött tisztelő, valamint még szociálisan érzékeny Szabad Demokraták Szövetsége nagyböjtkezdő megyebáljának ételkínálatát aszerint, amit (be nem küldött, ám kiküldött) tudósítónk tudott meg.

À la carte (avagy nagyböjt Szadesz-módra):

– kacsamáj pástétom libamáj föltéttel, ananászos pulykamell rizsával és csurgatott narancsléval, erdő-(kerülő)-mester-ínyenc falatkák – ez nyilván a kímélő ételsor!;

– hortobágyi húsos palacsinta (lőhústalan), (Hajh,) Rákóczi (Bercsényi, Bezerédi) töltött vaddisznóborda

vegyes körettel és egészen kevert idénysaláta, somlai galuska (spenótmentesen) – ehhez már jó, bár nem ki-mondottan nagybőjti gyomor kellett!;

– magyarosan vegyes ízelítőféleség, rántott bornyúszelet (időben kirántva) vegyes körettel, krumpliropogós, fagylalt (kémünk jelentése szerint tán ez lett volna a legjobb, ha addigra ő maga nem kezdi meg a negyven-napi böjtöt; mindamellett az egyik kuktától megtudta, hogy az eredetileg tervezett farsangi Bokros-becsinál-tat a rendezők meghagyták szent (?) szövetségesüknek, az MSzP-nak) – e záró kínálat vala nyilván a „magyar-kodás Szadesz-módra”, mert hogy nekik ezt is szabad (másnak coki!).

Uram, irgalmazz (nekünk).

(Nekik is, ha hagyják maguk.)

Ózaránd, 1996. III. 2.

20. „Ferge”teges

Az Antall-kormány vissza akarta fordítani a kommunizmus negyven éve alatt is folytatódó modernizációt! – káromkodik fergetegesen Zsuzsa néni a Magyar (de) Rádió főadóján a szombat délelőtti főidőben, közvetlen a tízórai hírek után.

– Szabad szombaton ekkorát hazudni...

Lassacsckán a szombat sem lesz szabad.

Meg még azt tódítja (hallgatom zarándi lankadó fülemmel Zarándban, sajna Gyepűn-túl): a nyugati független értelmiség lassan nyíltan a baloldal mellé áll, mert nem fogadja el, hogy a gazdasági előrehaladás eltapossa a kisemberek millióit.

– Na végre, hisz eddig is tudtuk, mitől vagytok függetlenek!

A függetlenségtől. Mert hogy e „függetlenek” egytől egyig pártemberek s pártmacák.

– Aha, tehát Zsuzsa néni Horn-Pető-ellenes!

Mert hogy a Pető-Horn cabinett éppen azt teszi – állítják csonkahoni komáim s testvéreim –, amikor tönkrevéri az Antalltól fogva tápászkodó népeket.

– Hogy szaval!

Meg akarta törni (mármint az Antall-bagázs) azt a gerincet, amelyet a kommunisták kiegyenesítettek! – ijesztget már megint őnagysága (elvtársné).

– Én mondom, rémes, mit össze nem hord!

Azzal, hogy a besúgóknak, tömeggyilkosoknak, megszállót kiszolgálóknak, szabadságot hazudozóknak büntetést ígért? Mert ha valaki gerince veszélyben forgott, az a bolsi bárcás volt.

Mely büntetés – mindamellet – elmaradt!

De a gerinc, a zsarnokgerinc Zsuzsanénéék ügyködése nyomán valóban töretlen maradt.

– Megakaszt?... Mivel? Hogy mindenkit polgárrá akart tenni?!

Szemben Zsuzsanna tanár néni pártjával (mely tiszta hozzá hasonló „független” „értelmiségekből” „toborzódott”), amely – a szocialistákéhoz hasonlatosan – a nagybirtok híve! Mely földbirtok nem a gazdákat, hanem a pár szem nagybirtokost boldogítja! És rabszolgasorba taszít zsellér-milliókat.

– Nem Burundiról beszélt Zsuzsa néniék szeretett Bokrosa?! Afrika! Közép-Európában.

– POL POT ANYÁTOK IS BÜSZKE RÁTOK!

Hogyne, a Kormány, s akik a nyakunkba ültették! Az „értelmiség”.

– Az utcán gyújtogatnának (TGM-módra), hogy *Le az Antall-fasisztákkal!*, ha az előző kormány meri ezt tenni a szegény néppel.

Fergéék kerge Marxa már megmondta: Oroszország félázsiai.

Orosz megszállás, félázsiai önkény, mint a Ferge-féle megújulás alapja!

A tatárjárás, mint országépítés.

– Hallod, ez fergeteges!

Akár a kerge(marha)kór.

Kisoláhváros, 1996. IV. 21.

21. Víúgyázz!

Egykomám regéli, hogy járt a vigyázzba állással, a Kis-magyarország vezetőinek kijáró tiszteletadással.

Nyavalyog, pedig mit nem adnék, ha engem, zarándifi vlach lófő-származékból lett gypúrágó magyar tényszeríténének Göncz tataék megéljenzésére!

Ott túl a rácson.

– Bejött a terembe Antall, a miniszterelnök hívei fölálltak, és ütemes tapssal üdvözölték. Tiszteltem Antall Józsefet, a temetésére is elmentem, de hogy én, 1990-ben, amikor épp hogy megszabadultunk a kötelező vastapstól, fölugorjak s pirosra verjem a tenyerem... Nem és nem, azért is ülve maradtam! Volt bennem egy kis félsz, de a többiek megnéztek, az előttem állók hátrafordultak, s nem bántott senki. Akkor ez természetes volt.

– Pár évvel később ellátogatott Körös-parti kisvárosunkba Torgyán József is. Szervezői mindent kiszámítottak: Jóska bácsi a művelődési ház nagytermének végében fölállított emelvényre igyekezve a helyiség legtávolabbi bejáratán belépve vonult végig a széksorok

közt, s emberei még intettek is, föl! A nép, eléggé meglepett, csak ímmel-ámmal mozdult. Azazhogy odaadó hívei talpra ugrottak és addig verték tenyerükkel a marsot, míg a nagyfőnök föl nem mászott s le nem ült. Miközben az Elnök végig integetett, biztatott, magabízon fogadta a hódolatot. A nagygyűlés résztvevőinek a másik fele viszont (igaz, ekkor már 1995-öt írtunk) ülve maradt!

S emberünk megint megúsza kötelező taps nélkül.
Ámde.

Mondhatni, most ugrik a majom a vízbe.

– Göncz Árpádra is kíváncsi voltam, hát a minap elmentem a gyűlésére. Összecsődítették a fél vármegyét, a színház megtelt érdeklődővel, az első széksor pedig a göréknak jutott. Amint föltűnt az Államelnök, jobb keze intett, föl! Álljunk föl. Előbb csak a díszvendégek álltak vigyázzba, aztán lassan az egész nép is föltápázkodott. MEG KELL ADNI A KIRÁLYNAK, AMI A KIRÁLYÉ, szellemeskedett mögöttem egy ember – merthogy azért ez 1996-ban is magyarázatra szorul? (Egy darabig még.) Kezdtém izzadni. És egyre erősödött a taps. Álljak föl én is? A Legfőbb Elnök akkor már az emberek kezét rázta, teleképpel mosolygott, integetett, rám meg furcsán kezdtek a szomszédaim nézni. Szégyelltem magam.

...Amiért (akarata, érzelmei, szándéka, hite, meggyőződése ellenére) fölállt (s enyhén összeverte a tenyerét).

– Ez történt velünk.

Hat év után.

Mert hogy úgy érezte, föl kell állnia!

Különben... Elveszti az állását.

(Naná, hol Szabad a Demokrata!)

Komám szerint épül, szépül Harmadik Népköztársaságotok.

Negyedik Tanácsköztársaságotok.

22. Épülünk, szépülünk

Legalább kiderül, kik az ellenzékiek! – örvendezett 1988-ban a pártbizottsági ember (a Párházban) (a pártbéli éltársainak).

Nálatok, Zaránd Magyarországnál maradt részén, majd (nem annyira) 1989-ben, '90-ben egészen minálunk a nagyzarándi tovaris.

Mert hogy akkor itt is, ott is (ITT-OTT) megvadultak a népek! Még a leggyávább is kiállt a gátra!

Máma.

Azaz egy időre.

Aztán egyre kevésbé; ma? Majd ha bolond lesz!

Amikor ezeknek lett igazuk?!

Azoknak, akik úgy vették a nem régi legújabb fordulat éveiben: a tisztelt ellenzék (mint ellenség) most szépen kimutatja a foga fehérjét! S ami eddig (addig, míg működött a kommunista zsarnokság, azaz az egy pártrendszer, ne adj Isten „proletárdiktatúra”) elképzelhetetlen volt, szinte összeírták magukat! Kész röhej, de a nagy forradalmi lendületben kiadták, kifélek-mifélek. Sorra lelepleződünk! MDF-be, RMDSz-be, Kiszgazdapártba, Kereszténydemokrata Pártba léptek a marhái a demokratáinak! Kész lett a leltár, nem kell evvel is bajlódniuk a tovarisoknak a Pártházban (meg az Államrendőrségen)!

Ávéhába.

Szekuritátéban.

Nagyromániában.

Kismagyarországban.

Merthogy évtized sem telik belé, s már attól kell tartanunk (itt, meg ott), annak a pártmuksónak lett igazal!

Teremtőnk.

Szűzanyánk.

...El ne hagyj.

Csak most már (remélem!) nehezebben boldogulnak velünk. Föl nem tesszük – magunktól – a kezünk.

Zarándvár, 1996. IV. 23.

23. Iván, kivan

Kíván?

Ki van.

Vanni hógyne!

...Hogy kivan, csak reméljük.

Attól persze nehezen lesz, amit tesz.

Ki-, be-, lè-, föl-, mellé-, fölè-, alá-, belé-, meg-, megmer.

– Kevés a rádióban a magyar népdal! – hangzik a Magyar Rádióban a hallgató panasza, mire a Szabad Demokraták Szövetségének a góréja (az ENSZ összehívását ezúttal elhalasztva) megfelel.

– Mi az, hogy magyar?!

És úgy néz rád, hogy hátha beléd fujtja.

Persze mindezt már akkor föltehetette volna, amikor meghallotta ugyanazt a szót, csak még a rádió előtt.

Mi az, hogy Magyar Rádió? Mitől?

A kérdés teljesen jogos!

Itt Zarándban csak les az ember, miket nem mondanak a trianoni határon belül maradt urak; néha az az érzése az embernek, hogy jó uraim nem tudják, hol élnek.

Ez, s Pető is; mitől magyar a parasztzenénk?!

Ő mitől?

Kérdené Bartókot.

Az ember nem magyar állampolgárként, Magyarországhatárain túl élve, idegen nép közt, más nyelv hatásának kitéve, otthon is idegenként kezelve hogy értethné az effélék kérdéseit?

Az ilyen jajmagyar hogy hallott volna a szülőanyjától, szülőatyjától egyetlen MAGYAR szót? Ne adj Isten dallamot... Olyat, amelyből kitetszett volna, mitől vagyunk (túl balalajkán s davajgitáron) azok, amik volnánk. A rádióból hallani, meg hát hozzák-viszik az emberek a hírt az országhatáron át, kiféle-miféle volt Iván atyja, anyja; csudálkozol? Honnan tudná, ha otthon nem tanulta meg (a szerencsétlenje).

Akinek az otthona az ÁVH – ÁVÓ, Párt sat. – műhelyeinek az egyike volt.

Amiről persze nem tehet; de akkor ezzel ne álljon elénk!

...Erre sem tanította senki. (?)

Éppen hogy.

Ezeknek tizenötmillió! Amikor a tíz is sok.

...Belőlünk.

(Hogy mondta Rákositok? Bebizonyítom, hogy kilencmillió fasisztával is lehet szocializmust építeni!)

(Megmutatta.)

(Mi is neki, merre a merre.)

Zaránd, 1996. IV. 24.

24. TGM neofasizmusa

Míg a kemény magyar jobboldal lenácizza Tamásunkat, Gáspárunkat, Miklósunkat, a cseh polgár sajtó lefasisztázza! Az RMDSz zarándi székházának könyvtárában kerülhet a magamfajta túlmagyar (úgy is, mint határon túli, úgy is, mint a szülőföldjéhez és fajtájához túlcserülő érzelmekkel ragaszkodó, mindenképpen TGM-idegen zarándi fi) kezébe a prágai magyarok lapja. Az tudósít a purparléről.

Tamásról, kit jól ismer az erdélyi ember; olyannyira, hogy egy szavát sem hiszi el. De hogy Odaát ennyire elvethesse a sulykot...

Jó cseh barátainknak gyűlt meg most vele a bajuk, mert hogy GYAKORLATI JAKOBINUSUNK Bohémia ellen is elkövette az országgyalázást – egész véletlen abban a budimpesti Népszavában, amely a munkások kezéből illetéktelenekébe csúszott. A tudós cseh válaszadók szerint Tamás Gáspár Miklós – volt hazámfia – gyűlölködik, jellegzetes közép-európai rémképgyáros, elmélkedésének hangvételére a fasizálódás a jellemző, cikke alulmúlja az értelmi termékeiket gátlástalan magabiztossággal elénk adó szélhámosok és ostobák szokásos termését. S hogy a Magyar Tudományos Akadémia filozófiai intézetének az igazgatója, T. G. M. előadása hazugságsorozat Csehországról. (Ezek után azt mondanám, kereszteljük vissza Magyar Tudós Társaságnak, a filozófiáit meg bölcséletinek, amazt – amazokat – pedig hagyjuk meg TGM gyakorlati kerületvezető szellemi bajtárs rohamcsapatának.)

Az ostobaság és a gyűlölet a szerzőnél beszámíthatatlansággá válik; ami nem az első alkalom ennek az

országának a történelmében – olvasni a Neofasizmus című cikkben.

Szegény Magyarország (melynek ilyen doktorai vannak), és szegény Zaránd (melynek Tamás Gáspár Miklós-talanul is van épp elég félnivalója!)

Újaránd, 1996. IV. 28.

25. Jesz, abcúg!

Nincsen ördögi összeesküvés sehol, nincsen Tel-Aviv–New York tengely, de igenis vannak egyre szorosabb kapcsolatban álló üzletemberek, bankárok, pénzügyi és egyéb szakértők Londonban, Szingapúrban, Párizsban, Tokióban, Frankfurtban, Prágában, Hong-kongban, Pesten, és persze Tel-Avivban és New Yorkban is. Közös nyelvük az angol, és köreikben a származás és lassan már a nemzeti hovatartozás sem számít annyira, mint a szakértelem és a kézzelfogható eredmények – bölcselkedik, erőltetné ránk a maga bankárszemléletét Vermes elvtárs az Újvilágból, mint (potomság!) történész. Hogy ne mondjam ők a szakértelem működésének netovábbjai: kis hazánkból 1990-től legalább egy Marshall-segély ment ki az ő támogatásukra, csillogó-villogó bankházaik életben tartására, a hangoskodásukhoz szükséges levegő biztosítására, a kisemmizett világ további izzadságba-, könnybe-, vérbeborítására!

Jó uraink ott a Pokolban, a Disznófejű Nagyúr angol nyelvű, s a megnyuvasztandó közemberektől már tökéletesen független, valóban eredeti nemzeti hovatartozástól megszabadított brancsba tartozó rablók bi-

rodalmában (különösképp, ha történészek tetszünk lenni): ne tessenek elfeledni, hogy ugyanígy ugattak ránk a török világbirodalom megszállottai, a német agyalágyulás fölkentjei, vagy épp a nagyorosz világhódítás tökkelütöttjei! Ők is hasonlókra hivatkoztak, s lám, hova jutottak.

Nem tetszenek attól félni, hogy egyszer a népek elküldik Kendteket a búsba?

Hogy ne mondjam: a francba.

...S igen jellemző az általuk mitőlünk (amúgy eléggé) megkövetelt türelemre, a nem rájuk, hanem ránk jellemző másság-tisztelet elutasítására: éppenhogy ők nem viselnek el bennünket! Még pontosabban: hülyének tartanak, hisz úgy veszik, aki nem tart velük, önmagának árt. Mert hogy nemzeti öngyilkosság nem a Disznófejű Nagyurat szolgálni! Aki pedig ellenáll, őrült!

Mondom, tiszta ámerikai szabadelvűség! (Vagy vele tartasz, vagy az emberiség ellensége vagy.)

MÍG ŐN DURMOL, DOLGOZIK A... BANKÁR.

Nem is marad semmid!

...Afrikai sorsra szánt hazádban.

Ezt kéne észrevennie magyarnak, romának, menyire ugyanaz vár reánk, ha bedőlünk nekik, s nem jövünk rá, hogy mindez nem egyéb, mint világméretű zsebmetszés.

Újzaránd, 1996. V. 1.

26. A Göncz-szekéren

Az anyaországi utca embere által egyszerűen csak cukros bácsinak becézett Göncz tata látogatott a Zarándunkkal szomszédos megye kisvárosába, hol különböző nemzetiségű emberek élnek – vagyis hogy a nagy magyar többség mellett néhány százaléknyan... ezek, azok, amazok.

– Ne hagyjátok magatokat, emberek, ti nem magyarok vagytok! – hanem... ilyenek, meg amolyanok.

Mert hogy a törökvész multával a kiirtott magyarság helyére különböző nem magyar nemzetiségű telepeseket telepített a telepítő Habsburg-párti (azaz labanc) uraság, s azóta – különösen a történelem e századi viharai (világháborúk és „békekötések”, kitelepítések és „hazatelepedések”, „lakosságcserek” és büntetőtáborba hurcolások, valamint egyéb disznóságok) következtében – a városka lakosságában újra nagy többségre jutottak a bennszülött, korábban írmagnak ha meghagyt hunnivadékok. A két évszázadon át többséget alkotó nemzetiséghez ma 12 százaléknyan tartoznak, még egyszer ennyien írárták be a biztossal, hogy beszélik e kisebbség nyelvét, s kerül néhány százalék más néphez tartozó ember is. Mindösszesen a kisebbségiek városunk lélekszámának a harmadát alkotják, mire föl Árpi tatus úgy véli, eszerint a határ menti városkában a nemzetiségiek vannak többen, mert hogy – bizonyára – közéjük veszi azokat is, akiknek (mondjuk) a tizenhat szépszüléjéből egynek a neve nem hangzik magyarosan.

Szóval jól elizésítette Köztársasági Elnökötök – faji alapon – a maradék hazát! Idehaza – Erdélyben, s a

hozzá kapcsolt Magyarországi Részeken – a román nációk teszik ugyanezt velünk. A Felföldön a szlovák, a Délvidéken a szerb nációk, Odaát meg... Göncz és bandája.

Mire föl a minderre rákérdezni merő csonka-zarándi magyar (eszerint kisebbségi) újságíróba belefojtották a szót. A sajtótájékoztatón Árpí tata – válaszadás közben – arra kérte süvem szomszédjának a harmadunokatestvérét, kapcsolja ki a hangrögzítőt, mert nem akar nemzetközi bonyodalmat.

– Megmondtam, hogy ilyesmit nem kérdezhet! – támadt vérben forgó szemmel a buli végén a Nagyfőnök sajtósa mi kis oktondi zárandi újdondász-leánykánkra.

Megmondtá, ki, mit tehet föl az Elnöknek; erre...

Fölrúgta a forgatókönyvet; megzavarta Elnöktök (meszesedő) nyugalmát.

Mert a végén az Öreg (valaha, úgy hallom, Odaát Kádárt hívták az emberek Öregnek) úgy megmérgekedt – pusztán a kérdés jellege miatt úgy bepipult –, hogy félbeszakította a csevelyt és rákveresen elrohant.

Mérges pulyka, blüblüblü!

– Ilyet nem szabad – támadtak zárandi tollász tanoncunkra a kíséretéből többen is.

– Igaza van!

Mármint az Elnöknek.

S – ha igaz, amit hallottam az esetről – az egyik anyországi újságíró otthon megdöbbenve vette észre, hogy amikor az Elnök leállította a hangfölvéző készüléket, az ő magnója attól fogvást csak zörejt vett föl. Mert hogy (akarattal!) nyitva felejtette.

Aztán ne képzeljük magunk Burundiország kellős közepébe!

Mert hogy arrafelé szokás sajtótájékoztatón hangfölvételt lehetetlenné tevő gombot megnyomni.

27. A Petri-titok

A Mindenek Ura hágja Szűzanyát – költi lírai hevületében Ghoegorghe (mondván: Gyorgye) Petri.

Igaz, kicsikét más szavakkal, de csak erről van nála szó!

...Vajh mi rejtőzik a versíró lélekmélyben? Mi készít valakit ekkora akármire? Hogy ekkorát mondjon.

Hátha így meghallják? (Ilyet még senki sem merészelt?)

Kenhetné a meszelt falra a maga altáji termelvényét, hogy észrevegyék végre!

Lírai túlzavar? Elme?

Vagy csak egyszerűen... a jó öreg Freud meséje kél életre? Mélylélektani az ügy? A kór oka.

Csak nem?

...Hogy egykoron furtonfurt azon rágódott, megteheti-e enmaga... az édes szüléjével?

Ép elmével nem, de.

Hogy addig nem merészkedett, most belevágott – mást a maga piszkába?

Hogy nem az ő Istene, másé? S más anyja? Más hiten lévőé? Neki nem tetsző, mert a szeretetre fölhívó Isten-fiúnak adott életet? Azzal már bármit meg lehet tenni... a szabadságért bármire kész költőként?

Szabadság.

Költészet.

Magyarság.

Emberség.

...Meg latrina-líra: Magyarhon falán. (Bizonyos tan-könyvekbe azonnal beírván magát – hogy kitegyék Sütőt, Illyést.)

Vagy: azért e „merész” hang, mert Petri Gyorgye... maga a Fiú-Isten?! S hogy merészel bárki eléállni? Akár a tisztaságával is az ő pizskának.

– Ajánlom néked a Petri-hágót, rövidebb!

Érdekes, Gyorgye itt, Gyorgye ott.

...Nekünk maradjon meg a somlyai Jézus-hágója.
(...Krisztus székely-meredek keresztútja.)

Ha lehet.

(Ennyiben mi itt, Erdélyben-s-a-Részekben, könnyebb helyzetben vagyunk.)

(Egyelőre.)

Válassz, testvér!

Zarándútvár, 1996. V. 26.

28. Horn-pulicka

Lobonczosodunk, lobonczosodunk...?

...Bele a vakvilágba.

Csak tudná az ember, mire föl!

A Disznófejű Nagyúr honi zsrnálhaverjai (fegyverforgatói hadi cselédei, csürhéi) sem remélhették, hogy valaki – ki nem akar ki! – ily látványosan kiáll a pulickafalás mellett. Főnök létire azzal kérkedik, hogy ő biza szereti – igenis kedveli – a pulicka ételt! Hogy nekiálljon a magyar görék göréja, a magát félig-meddig polgárinak tekintő párt és kormány vezetője minket meggyőzni a pulickazabálás örömeiről. Mi több, ebből kifolyólag nyilván (áttételesen) a pulickahasználat szociális érzékenységéről, a pulickával való békés (mondhatom, ennivaló) együttélés emberpróbáló nagyszerűségéről...

Hogy épp az ország (csonka hazátok) egyik legjobban megfizetett embere – hogy ne mondjam, minisztertanácsának az elnöke – bátorítsa pulickaétek-fogásra az elnyomorodását lassan nem is restellő magyart, minden janicsár- (és gyarmatosító-)elképzelést fölülmúl! Mert neki többnyire többre is futja (naná, majd szafaládé!), mégis; csak azért is ránk olvassa, hogy neki a pulicka.

Nekem is a pulicka a kedvenc nagybőjti étkem, csak épp erre, Zaránd-hegyalján, Makra-alján éjten-éjjel fújnak a bőjti szelek! Mert nem is oly megvetendő a (tányéron) pulickával (előtte pár pohárka pálinkával) megágyazott báránysült, a pulickával kísért kisüsti, a kukoricamáléval nyakon vágott paprikás-juhhús, a pulickára eregetett túró s más himi-humi dolgok, de hogy a dúsgazdag ember a szegény magyar (meg oláh, meg egyéb felekezetű zarándi s Zarándon-túli, Zarándon-inneni, Zaránd-melléki pórfiak) pulickával étetésére bátorítson bárki bankárfiát...

Tényleg több kettőnél!

Szó, mi szó.

– Jó vastag bőr kell hozzá, hallod, fiam!

Ejsze.

Ergye.

Ijjnye.

...Mondják, mert magam nem hallottam. Csak hát annyi mindent mondanak az emberek.

De Horn Gyuláról elhiszem.

Ezekről... bármit.

29. Kuruc loboncosodása

Nem lehet (még) labanc, MDF-es anyaországi barátaim szerint csak a sértettből lett árulók egyike, de ha így folytatja, magát állítja amazok sorába! (Ahogy minálunk meg, Erdélyben, Markóék hajlamosak ugyanerre, Felföldön, Délvidéken, Kárpátalján mások.)

Hogy azt mondja (az egyik pesti lapban – nem abban a budai hírharsonában, amely el-eljut, igaz, pár havi késéssel, kies Zarándunkba is):

– Ma nem azok képviselik a nemzet igazi értékeit, akik a feltartóztathatatlanul globalizálódó világunkban hősieus utóvédharcot vívnak a tőke és a média nemzetek feletti tulajdonformáival szemben, hanem azok, akik ezen az új feltételrendszeren belül védelmezik a sajátoosan magyar érdekeket és sajátosságokat.

Jól hangzik, s külön öröm, hogy jó uрам azért még hősieusnek érzi viaskodásunkat veres- és gyarmatosító-tőkével, meg sajtóval, de nem annyi az! Nem oda Pest.

De nem ám!

...Bátyámuram – mert egy csonkahazai előadását (ha már egyszer arra jártam) magam is meghallgathattam – az 1990-es évek elején leleplezte magát előttem. Ugyanis arról igyekezett (javarészt értelmiségi) hallgatóságát meggyőzni, hogy a művelődésben is szabad a piac! S ha meg akarunk kapaszkodni, írjunk ügyes pályázati kérvényeket, szerezzünk tekintélyes támogatókat; az sem árt, ha egyenest a tehetős műveltség-támogatónál kopogtatunk egy kis baksisért.

És akinek ez nem megy? Például mert az időben inkább föltalál, színdarabot ír, föst, eszkábál valami egyedülállóat inaszakadtáig?!...

Mit lehet arról tenni. Az ugye, versenyképtelen – tehát nem erre az életre való.

Bármekkora tehetség? (Csontváry; József Attila; ...)

Szóval megint nem a képesség számít.

...Köszönjük szépen, nem kérünk belőle!

Belőletek.

Mert közben labanc-irodalmatokat nem győzi szín-arany-tömbökkel tömni a gyarmatosító-had.

Csak ha mellénk állsz, ha óvod a gyöngét, meg a legalább annyira segítségre szoruló alkotó embert...

...Ne csudáld, MDF-es haver, hogy '94-ben buktatok! Népünk – Zarándban nem kevésbé, mint a megcsontított Magyarországon – őt értő közemberekre vágyik. Aki érte (értünk!) tűzbe megy; amilyen nálunk Tőkés László, a Felföldön Duray Miklós. Mert aki semmibe veszi (népe, vagy épp az egyes ember) nehézségeit, fájdalmát, kínkeservet...: köthet nemzeti színű szalagot a karjára! Tűzhet árvalányhaját a kalapjára, nem kell.

Akkor inkább a másik!

...Vissza is jött a labancvilág.

Úgy a', koma.

Újarándhely, 1996. V. 30.

30. Nyerges, nyergelj

A pesti pártkommuna (kommunából lett párt) egyik jelessége, Nyerges András Gábor Andor-díjas költő, író, műítész szakmájához méltóan nyilatkozott az erdélyi költők egyik legkülönbjének, Farkas Árpádnak a neve említése kapcsán. Ugyanis Nyergestek – kire valami oknál fogvást többen Zarándban is úgy emlékeznek,

mint egykori (már-már) ismert kommunista poétára – erdélyi honfitársunk Sajtószabadság-díját evvel a hazugsággal söpörte (volna) félre: Utóbbiak – köztük F. Á. –, bár írnak néha cikkeket is, sem a dicsőítés, sem a megbélyegzés szándékával nem minősíthetők a sajtó munkatársainak.

Farkas (neki) nem.

Nyergesnek (ki az adattárak tudomása szerint igazi hírlapíró sosem volt) hogy lenne: Farkas, aki az egyetem (igaz, nem a pesti, hanem a kolozsvári) elvégzése óta egyhúztomban lapot ír és szerkeszt!

Igaz, nem Pest-Budán, még csak nem is Vecsésen, csak emide (EZEKNEK amoda) Sepsiszékbén (Sepsiszentgyörgyön). Sepsi-Szent-György pedig, ugye, EZEKNEK, ROMÁNIA, szóval semmiképp sem a hazájuk, azazhogy efféle földhöz – részhez – hogy lenne bármi közük?

Hogy lenne Sepsihez, amikor a Nagykunsághoz avagy Hetéshez sincsen sok.

BUDIMPEST, MÁS SEMMI.

(Hogy Zarándról – melyről nem is tudnak – ne is beszéljünk!)

Csak a budai s pesti kommunaföld, már amit abból eddig sikerült nekik kisajátítanak (tőlünk elszedniük); lapföldön, egyebütt.

Nyerges-félék honnan tudnák – igaz, lapjaiknak nem is dolga a világ dolgairól való szavahihető híradás –, hogy Farkas Árpád a háromszéki Megyei Tükör újdondászaként s a marosszéki Igaz Szó szerkesztőjeként (a napi hírgyártás és tudósítás, jegyzetrovás mellett) a hatvanas-hetvenes években egy kötetre való pompás „irodalmi riport”-ot is elkövetett. Olyat, amelyet a Nyerges-iparban dolgozók álmodni sem mernek (s hogy magukról ilyet föl nem tételeznek, hogy lenne arra képes más – különösképp, ha az illető, ROMÁNIAI létére MAGYAR, ne adj Isten ERDÉLYI, pláne SZÉKELY...?)

Hogy mái – napilap-főszerkesztői – munkájáról ne is beszéljünk!

– HÁROMSZÉKnek hívják a lapot!

Ha tetszettek róla hallani a Duna-marton!

Többen vásárolják e székely napilapot, mint ahányan a Magyar Hírlap nevű pesti heccújságot.

Igaz, a Magyar Hírlaphoz hasonlatosan a Háromszék is küldetést teljesít, csak ugye... micsoda különbség?!

Csak nem ez a baj?

Arról nem is beszélve, hogy vérbeli újságírónak hogy tarthatnánk valakit, aki mindössze jegyzetet ír bérbe? – mérgeződik zarándvármegyei újdondász egykomám itt túl a nevetséghatáron (aki egykor azzal kezdte, hogy ólombetűből maga szedte ki a cikkét.)

Zarándvár, 1996. VI. 1.

31. Szerb Antalék?...

Hiába, aki ennyit olvas!

Mit lehet tenni, az ember egészen kikupálódik, szinte már irodalmárrá válik, ha valamennyire érdeklí a szépírás, s alkalomadtán csonka-magyarországi lapokat forgat.

Most épp a Szabad Népből kibújni képtelen (nem is akaró!) Népszabadság lep meg.

Tokajban (vagy hol) találkoztak a magyar írók, s ott valami pestbudai egyetemi oktató, népszabadságíró (és gondolom: -szerkesztő) honfi – ha jól vélekszem, Tarjányi Tamás a neve – arról bölcsködött, hogy föl-sőoskolájában (eszerint: a pestin? a pesti államin?, mert, gondolom, – reményilem! – nem a Pázmány, vagy

a Luther, vagy a Károli Gáspár Egyetemen rontja az úrelvtárs a levegőt) a hallgatók „elutasítják a történelmi tapadású fogalmakat”, s hogy jönnek a Szerb Antalok, s jönnek majd az ifjú kíméletlenek is!

Jöjjetek! Nem tudom, ki fél tőlük. Szerb Antal-féle tudós íróktól különösképp nem tart még az amúgy eléggé tájékozatlan zarándi ember sem, sőt, magam úgy vélem, éppen hogy ráférne már erre a pesti újkommunár – nyaktiló-nyitogató – „irodalom”-ra egy kis gatyába rázás. Az új kíméletlenek pedig nem jönnek, hanem már a nyakunkon vannak! Az Új Magyarországon (amelyet az anyaországiak az egyetlen olyan pesti lapnak tartanak, amely egyértelműen a nemzeti szellemű polgársággal tart) Végh Antal vágta a képükbe: olyan „irodalomtörténetet” is elkövettek már, amelybe nem szerepel Kodolányi János.

Mi az NEKIK.

Ami nekünk...

A mindenünk!

...Hasonlóan a népünkhöz, hazánkhoz, nyelvünkhöz, irodalmunkhoz hűséges társaihoz.

S (drága uraim ott a pesti kommunában) mi leszen, ha az „ifjú kíméletlenek” meggondolják maguk, s nagyságtok teljesítményét söprik a történelem szemétdombjára?

...Lenne min nevetnünk itt Zaránd vármegyében!

32. *A Fiat ura*

Majdnem azt mondtam, fura ura! De még félreérti valaki, s Horger Antal tanár úr nagyságához méri ezt a nyolcvan milliárd dolláros vagyon fölött rendelkező „internacionalista” – kozmopolita – talján pénzgyárost...

Az egyik pesti rádióban hallom a Fiat gépkocsigyár turini urát, amint épp dicséri a komenistákat. Csak nem a Kossuth Lajosról elnevezett adón? Mert a Petőfi nevet használó műsor szinte hallhatatlan a zarándi falvakban, a Bartók Béláról elkereszteltről pedig – a vétel lehetetlensége miatt – csak hírből tudhat itteni magyar ember.

Valóban elég fura. A tőke embere – mint állítja – az olasz választásokon azért támogatta a (kommunistákat is magába foglaló) baloldalt, mert jobban bízik benne, mint a nacionalistákban, akik „adottságaik” (?) miatt eleve akadályai az európai egyesülésnek. A liberális politikát, amelyben az állam nem védi a polgárait (ellenük, a Pénzvilág Uraival szemben), a baloldal képviseli...

Jó vicc, nem mondom! A baloldal, mint a milliárdosok lelkeségének a megfogalmazója, a baloldaliság, mint a nagytőke érdekvédelme... A szegénységért bármire kész közéletiség!... A gyáros világmaffia, mint az igazság tulajdonviszonyok élharcosa!

A valóban (ország)határtalan és (valóságosan, nemkülönben mértéktelenül) szabad rablás helyett az esetek főlemelője: a nemzeti tőke!...?

Ne bolondíts!

Persze ahogy össze lehet hozni az 1989-es bukaresti forradalmiságot az Iliescu-kormány 1996-os támogatásával (az 1988-as pestbudai hősiességet a Horn-kabinet

ez évi kiszolgálásával) – a KGB révén –, a baloldalt is a világtőkével!

(Majdnem röviden mondtam.)

Ha a baloldal nem baloldal.

Mert a Fiat persze nem enged!

(A tőke hogy tehetné; a munka viszont... eltűnik... balról.)

Ha valaki: a baloldalban bízó szegény népet végképp lehetetlenné (ellenállásra teljesen alkalmatlanná) tenni igyekvő világtőke szolgálojának szegődő „liberális” bagázs.

S mily fura fordulat: a mindig és mindenben, mindenkor és mindenhol kiszolgáltatót kétkezieket a honi polgárság védi – mert magát is csak így mentheti át... Európából (Amerika elől)?

Szegény Európa: Rád hivatkoznak mindenféle kura-fiak, a hazátlanságot önérdékből közérdeknek hirdetők, a népek Európáját amerikanizálni – egyneműsíteni – akarók, az üzletelésük előtt minden gátat elsöpörni igyekvő hazudozók!

– Ha neked is annyi pénzed lenne...

Tán akkor sem állnék e hamiskártás karba.

Zarándlak, 1996. VI. 3.

33. Ellenzéki román

Mármint hogy romántik... (Ilyen nyelv ez: ha az ember – úgy érzi – egy szót sem tud románul, akkor is hamar kiderülhet, hogy tisztára perfekt!)

(Zarándban – ezen az ősi magyar földön – különösképpen.)

Egyes balfácánok az ellenzékiiség romantikusságáról locsognak, szóval hogy abból már nem lehet megélni. Az akkori (hajdani) regényes ellenállás teljesítményei ma már más mércével mérendőek! Akár a közéletben, akár a tudományban, művészetben.

Mindezek vonatkozásában valóban nem az számít, milyen körülmények közt született meg a teljesítmény, mert hogy (való!) a végeredmény a döntő. Ér-e valamit, avagy semmit. De hogy leromantikusszák a tegnapi elnyomók (s fiaik) a valahai – velük szembeni – ellenállást, csak somolyogni lehet.

Regényes legfönnbenn annak lehetett a maga kommunistaellenessége, akit Napnyugatról segítettek, akit Odakint ösztöndíj, meleg kebel, szóval mindenképp valami segítség várt. Ha efféle ellenzéki kopertáztak be jó uraim (elftárs korukban), nyugodt lehetett, kihozták onnan! Semmi kétsége nem lehetett afelől, hogy nem sokáig visel vasat a lábán (a Duna-deltában, Dof-tánán, Szamosújvártt, avagy Vácott, Márianosztrán, a Csillagban), a nyugati emberjogi szervezetek valamelyke kimentti! Sőt.

Némi cinizmussal azt is mondhatjuk: akár meg is pofoztathatta magát! Annál többet ért a buli... pár év (valamelyk „forradalom”) múltán rögvest.

Mert a magunkfajta zarándi (s Zarándon túli) mócfi, hunnfi ha valamiért (mégis, minden igyekezete, kényszerű alkalmazkodása ellenére) tömlöcbe jutott, rághatta a körmét (szívhatta a fogát, téphette a haját, járáthatta az agyát, spekulálhatott küblitől a falig, rácsos ablaktól a vaságyig, fapriccsig, zárkabeli emeletes ágytól a tömlöcudvari sétálóig, lágerudvarig, meg vissza), hogy menekedhetne! A magadfajta szegény legény, ki (mert annak született) szegénylegénysorsba kényszerült... volna, ha hagyja magát! Egyikünk ott rohadt el a tömlöc ganéján, másikunknak sikerült Nyugatra szöknie (Magyarországra nem, mert az „édes haza” együtt-

működött rabtartóinkkal), harmadikunk beleőrült, negyedikünk (látszólag, vagy teljesen, nem mindegy!) beadta a derekát, ötödikünk halálra itta magát, hatodikunk fejfel ment a falnak, hetedikünk summantott, ahogy lehetett... Mert (amúgy) segítséget sehonnan sem várhatott... a szegény ember (hunn, avagy vlach) fia.

Segélycsapat sem égen, sem földön (Földön), nem mutatkozott!

Minden volt, fiúk, csak regényes nem!

Annál inkább: (véres, könnyes, keserves) élet-halál harc.

Kisfa, 1996. VI. 5.

34. Himnusztalanul

Himnusztalanítva; Himnuszt feledve; Himnuszt hallgatva; mások NÓTÁZÁSÁT lesve; Himnuszt nélkül.

Hogyne lehetne!

...Ahogy belép Cukros Elnök Bácsitok, a díszterembe hurcolt gyermekhad veresre veri a tenyerét, éppen hogy nem éljenez.

– Abcug!

...Szeretnéd, mi?! ÉLJEN gyanánt szeretetteljes ünnep-lés; látni, tanáraik jól fölkészítették e leckére.

Ki (nem) tudja, hol (mikor, kitől) tanulták.

Észtvesztő ricsaj, köszönti a nagyváros (tanyaközpont) valamennyi apraja, nagyja A Párt Köztársasági Elnökét.

(Csak azt nem tudni – innest, Zarándból nézvéen a dolgokat –, melyik is az a párt?)

(Abból a kettőből.)

– Éljen a király!

Majdnem.

– ...soká!

Ne bohóckodjék, kérem.

És csak integet nekik az Elnök szerényen, nagypapá-
san, ferenczjósokán, szorongatja a kisdetek markocsc-
káját, amazok vissza, jópofa dolog ez az egész!

– Hát nem aranyos? Ilyen közvetlen embert!

Épp meg nem öleli a gyermekeket.

Hogyne.

Majd amikor távozik, maga kezd integetni kifelé, a
népnek, a búcsúzkodóknak, a távoztát szívrepesve vá-
ró rendezőknak (s titkosrendőröknek), két tenyérrel
ki a kocsijából:

– Nem látjátok, integetek!

Mert szereti a többit letegezni. (Ám ha valaki kereszt-
be tesz neki, azon nyomban vált: visszamagáz, hogy te
őt viszonzva – szintén tegeződésbe kaptál!)

(Természetesen: a hetedik szomszédom keresztapja
fia regélte, ki odaát él, s megtapasztalta.)

Magyarán: megtapsoltatja magát! Rendre, egy furt!

– Agyafúrt, nem mondom!

...Ellenben: a Himnuszt a gyermekek nem tudják.

Hogy megkezdődik az ünnepély, a zenegép rázendít
Kölcsey és Erkel dalára, majd végül a Szózat – gyermek-
hadunk szép csöndben hallgatja a két szent magyari
nótát. Még véletlen sem kapcsolódnak be.

– Erre persze nem tetszettek megtanítani őket!

Csak a tapsolásra.

Ejnye, úrelvtársaim (elvtársuraim) a Gyehennán in-
nen s túl!

(Avagy nem akarták megsérteni a már csak ejrópaiul
danoló bácsit az erre a kis időre megtartott „nemzeti”
„himnusz”-tokkal?)

35. A landeszmaniugárdista

Nincs szükség nemzeti tudatra, mert Európába készülünk, s odajutásunkat csak gátolná a kötődés – nyögi ki végre főlabancunk (fő-fő labancaink egyike, cégéres jajmagyar) Egerben a tanulóifjúságnak.

Tudat, mi a csudának?

Ugyi.

Konrád birkái.

(...)

– Ao jesz, birka nép! – érti meg az okéhoni (Kolumbusz-földi) újbudai, mire föl a falfirka Nagypestbudán.

Ő – eszerint – nem érzi magát magyarnak, hát más se vetemedjék erre! Mert ha igen? Fasiszta!

Ejnye, irgum-burgum, zarándi lófing a babba! Hogy nem képzeled, bátyó a Hevesben?!

Csak ne olyan... hirtelen!

Lassan a ...lélekmérgezéssel.

...Vajon mit kapna, ha valószínű hazájában, Éjszak-Amerikában mondaná ugyanezt?

– Az efféléknek egy szava sem igaz!

Hogyne, de ezt honnan tudná az egri főiskolás? Aki most dönti el (végérvényesen), hová tartozik; kié?!

(Magamagán kívül.)

Ezért életveszélyes fiataljaink félrevezetése.

– Köztörvényes bűncselekmény!

...Demokráciában.

Hol.

– Többet árt a fajtájának, mint ezer landeszmanista rabbi!

...Landeszmaniugárdista.

Édes Istenkém.

(Lesheted is a „magyar válogatott”-at: lélek nélkül
hogy futná többre?!)
(Még tíz év, s magyar fociválogatott sem lesz.)
(Magyar? Mi az, hogy „magyar”?)

Kisoláhvár, 1996. VI. 8.

36. Kádár Lear-izálása

Egy Kornis Mihály nevezetű pesti színműíró követte el. Dráma, állítólag Kádár János királyról szól, megzavarodásáról.

Hogy az Aczél-csapat központi lapját idézzük (innen Zarándból, épp ezért pontosan, hamisítás nélkül):

– Aczél György azt mondta, hogy Kádár úgy őrült meg, mint Lear király. Föl-alá rohangált a szobájában és tépte a haját. De itt egy olyan Lear királyról van szó, aki maga is áruló volt – kérdé kérdésként kérdezősködésben V. Bálint Éva magyarhírlapíró KÁDÁR: EGY MAGYAR DRÁMA című művében Szerzőnktől, mire Az eké-ként felel:

– Nagy különbség. A Kádár figurának az a problémája, hogy egyszerre hazaáruló csirkefogó és lelkiifurdalásos, megejtően szimpatikus ember, jó politikai érzéssel, intelligenciával.

...Szól vala a liberális értelmiségi a zsarnokról.

Kádár lenne mindez... Ki saját népe hóhérja, ki a maga népére idegen – muszka – hadat vezetett, kinek a butaságánál csak a hatalomvágya volt nagyobb, aki, ha a pártfegyelem azt követelte, sorra ölette elvtársait, akinek a megejtő viselkedése százezreket űzött el a Hazából (mondom, a miénkből). Akinek a lelkiismerete

annyit ért, mint mondjuk Szálasié, politikai érzéke meg a demagógé volt, akit Haynauhoz hasonlóan gyűlölt ez a nép, ám akiből a hazugságsajtó, a hazugságirodalom, a hazugságpolitika, a hazugságtudomány, hazugságtörténelem, hazugsághazugság már-már katarzist kiváltani képes hőst faragott!

Még hogy majdnem..., amikor épp most is (még mindig) ezt teszik velünk!

Valamely Hitler-bérenc Quisling-utánzat mint „ha-zaáruló csirkefogó”... (akit az igazi hazafiak s igazi demokraták rögvest a nácik kizavarása után kivégeztek!)

Aczél-fiúk, hadovában.

...EZÉRT nem lehet az ilyen tollászokból Steinbeckhez fogható nagy író, mert amaz Kedves csirkefogókja kis csirkefogókról szólott volt, míg Kornistok csirkefogója...

Csirkenyak helyett embernyak kitekerésével foglaltoskodott.

Hogy is mondjam (ittén, Zarándba).

– Szálasi, mint csirkefogó entellektüell!

AMONNAN nézvést amúgy valóban így lehet.

...Nem tudom, mondtam-e már: szegény Magyarország!

Csóringer Lear.

Szerencsétlen Shakespeare.

Nagyzaránd, 1996. vi. 10.

37. Nagy, elvtársak

Hetedik szomszédom keresztapjának a leánya – sógorom kertszomszédjának a harmad-unokatestvére – az egyik (ha jól vélekszem) debreceni szerkesztőségben újságíróskodott, midőn a világ proletárjai helyett politizáló Brezsnyevüket hantolták. A temetésre az egész szerkesztőség hivatalos volt, valamennyien ott szorongtak a lapkiadó azon helyiségében, amelyben mindannyian elérték a képrádió előtt a padsorokban (nyilván inkább fotójók, rökamiék, díványok, kerevetek, pamlagok s egyéb keleti pihegőhelyek sorakoztak a tévé előtt). Kedves ismerősöm – mint idehaza, Zarándban regélte – bevágta magát a saját Wartburgjába s megyejárásra indult. Ugyan semmi dolga nem volt, sehol egy fia rendezvény, amelyről hírt kell (vagy lehet) adni, de evvel ütötte el kartársai érdeklődését: már megbeszélte, nem tudhatta előre, mikor kaparják el a Főelvtársat.

Persze finomabban mondta.

Hitték, vagy sem, mindenesetre megúsza! A város körül kocsizott egyet, hogy folytassa a körözést, amikor inkább nekivágott megkerülni – ki tudja, hanyadszor – a Hortobágyot, hogy csak a búcsúszertartást követően érjen vissza. A többiek meg... tömött sorokban lesték a képernyő újságot. Hogy bárki (a Sztalin-temetésre emlékeztető módon) kesergett volna, szó nem volt, de csak megadták a módját!

– Emberek, jár neki! – röhögött a családi körben maga a hetedik szomszéd, akinek a háza előtt épp akkor mentem el (egy kis szikvízért a sarki csapszékbe), aki már akkor eléggé ellene volt mindenféle kommunizmusnak.

(Őszintén szólva 1989 előtt több anyaországi rokon járt haza, mint mostanában.)

Míg Brezsnyev elvtárs hivatalos elkaparási ünnepélyén az egész szerkesztőség ott szorongott, a néhány évvel későbbi Nagy Imre-temetést már egymaga nézte végig a kis szomszédleányunk! Akkor épp lett volna dolga, de most úgy készült, úgy rendezte, hogy ha nem lehet ott a pesti újratemetésen, legalább így figyelhesse, mi történik. Ily módon azonosuljon... azokkal, akikhez tartozik.

A népével.

Ellenben a kartársai közül egyetlen egyet sem evett be a kíváncsiság (vagy valami hasonló) a tévé-terembe.

Egykoron kötelező volt Brezsnyev előtt kalapot emelni, tehát van mivel védekezniük rokonszenves kis újságíró ismerősöm kartársainak, ám Nagy Imre újratemetésekor már kimutathatták volna a foguk fehérjét!...

Ha lett volna nekik.

Ózaránd, 1996. VI. 18.

38. Bokros-bukta

A panamai diplomás Bokros pénztárnok se hétköznapi alak!

Ma sem adhatja alább (valami világlóizé főtanácsadója lett), de míg óhazai főhivatalnok volt!...

Adta, vette, tette, tolta, csúsztotta; elszedte, kikényszerítette, elhappolta; zsebre vágta (mert hogy az övé, jár neki!), átirányította (a magáéba, a nem régi sajtójába, például bank nevezetű pénztárba, hol ki tudhatja),

elkente (volna, ha az egyetemisták olyan maflák); elfogadta, természetesnek vette, hogy utasította volna el (a rövid időn belüli többszöri végkielégítést)...

Bár valóban végkielégítés lett volna, s nem pöffeszkedne tovább valami nagy szakmai helyen (a Szakértője)...

Mert a zarándi magyar (meg nem magyar, szóval aki ért valamelyest e kutya nyelven) úgy érti a szót, hogy azzal kész, a továbbiaknak lótték, azért illeti meg egy kis végső kielégítésecske... (milliócska, sok-sok milliócska).

(Ha egészen ügyes az ember, százmilliócska.) (Ha lop is hozzá, milliárdocska.)

Bokros, Bokros.

– Ezt te találtad ki!

Mármint hogy megbokrosodik. Bokros teendőd van...

Már ezt is ráfognák.

Honnan tudná zarádi negyedik szomszéd vlach cimborám, hogy megbokrosodni nem Bokros elvtárs bankárnok óta tud a magyar, haladtunk mi eddig önélküle is (egyre csak lefele).

Sőt!

Lajos, valami Kossuth nevű elődödet a nép az egekig magasztalta! (Mégis eltaposták – őt s népét, nyilván éppen ezért.) Míg – Magyar Szocialista Pártod hívői által kiemelkedően szociális érzékenységgel fölverteztnek érzett – Tekegyelmedet (joggal) igencsak elmarasztalja a közvélekedés. (Nagyságod bizonyára nem szorul Turinba száműzöttnek; vagy ha igen, legalább is Torinó főpénztárnokának; az istenadta nép ellenben... megint a rövidebbet húzza.)

A szegény nép – mái korra jellemző – főfoglárnokának állt Bokrostok.

Ha egyszer ezt tanulták a Vámház-téri fiúk a Károly Marx-i Tudományok Házában!

Jó kis marxizmus, nem mondom.
(Mert abból bizonyára kitűnően vizsgázott.)
(Igaz, pompásan meg is él.)
Amúgy pedig...

Zarándvárhely, 1996. VI. 19.

39. *Relatív Széchenyi*

Széchenyi Ágnes – nyilván relatíve – arról ír könyvjegyzetében, hogy Domokos Mátyást már nem gyógyítja meg, hogy magunk mögött hagytuk az Aczél elvtárs nevével címerezhető kort. Mert csak így érthető a könyvszerkesztő ma is érzékelhető hatalmas indulata, némi dühe, ha a korszak legnevesebb íróival is packázó főcenzorok – köztük az ekkortájban a Magyar Szociálista Munkáspárt néven nevezett muszkavezető szervezet központi bizottmánya (ál)tudományos munkatársának, a föltehetőleg csak viszonylag Széchenyi, amúgy Ágnesnek a – dolga kerül szóba.

A bolsi könyvvizsgáló hölgyek s urak büntett-sorozatában (bűnszövetkezetben, tudatosan, előre megfontolt szándékkal, különös kegyetlenséggel, évtizedeken át folytatólagosan, aljas indokból, nem honi érdekből, halmozottan elkövetett rémtörténetben) Domokos Mátyás a vád tanúja – értette meg relatíve nem marxista hölgyünk. S akkor nyilván azt is, hogy ő mindazonáltal...

Hogyne, vádlott, legalábbis a Magyar Könyv (és Irodalom) – a magyar írás – ellen elkövetett bűnökét vizsgáló (végig nem vitt) pörben.

Szegény Domokos, nem tudja, hogy mindezt (a magyar szépirodalom kommunista, szinte kommunista-

humanista – komhum – cenzúráját) az Elvtársnők már réges-rég történelemnek tekintik! Amin (körükben) nem illik rágódni. Aki meg (emlékezve, leveleit rendezve) dühbe jön, beteg ember.

Ellenben ők, az elkövetők! ...Ágnes asszony.

Relatív jó volt itt, a blokk országaihoz képest, persze ha elfogadjuk, hogy a szabadság relatív értelmezhető – nyögde e mái Széchenyi.

Neki igen, nekem nem... jár a szabadság. Ezt jelenti – feljünk – a viszonylagosság?

Breznyev észkombájnjai még így fogalmaztak: „korlátozott szuverenitás”.

Viszonylag mennyit változtunk, hát nem?

Zaránd, 1996. VI. 20.

40. Horn-vellák

Százmillió villácskát izzad ki magából Pilisvármegye Budai-hegységének Duna-marthoz közeli Remetehegy-oldala.

– Lopta-lak! – rikkantanak a kemény fiúk a düllőben.

– Már mér loptam vóna?!

Szegény, megdolgozott érte.

...Pártja választási kampányában, amikor tette a képernyőn, milyen kicsivel beéri (tömbház-béli odújában, a szemetet az utcai közös kukába maga cipelő vérbeli, még külügyérségében is proletárérmű, proletárindulatú, proletár-proletár) Gyula bá.

Nem lesz több történelemóra – nyugtatta meg a magunk bugrisait, midőn átvette az ország irányítását (a népuralom nagyobb dicsőségére).

Honnan tudná e Szovjet-Oroszországban janicsárnak kiképzett mái vörös báró, mit jelent nekünk, magyaroknak a Történelem!

Meg a vlachoknak; áglusnak, Júdea-bélinek, bárki-nek! Ki élni akar.

– Haza helyett házat épít – adják meg neki, s való.

Antall özvegye visszaköltözött a 70 négyzetméteres lakásába, Horn meg kétéves miniszterelnökség után (amúgy elég randa) százmilliót érő, uszodás palotába menekül prolikakából!

Hogy mondták? Guruló dollárok?

Amennyiben gurulásnak vehető a napnyugati – eszerint: okkal – veresbarát takarékpénztártól a Hon javára (s nevében, s kontójára) kölcsönként dollár bőrdömbben Moszkvába hurcolása!

(Még ha vonattal vitték volna! De nem valószínű, hogy a hazaárulók röpci helyett a moszkvai gyorsot választották, amikor a megszállók anyaországába szállították a dolcsit – megsegíteni a nemzetközi vörös elnyomógépezetet.)

Arról nem beszélve, hogy Antall a mi miniszterelnökünk is volt! Zarándiaké is, mert hogy azt mondta, lélekben tizenötmillióé.

A miénk!

Mi meg... Mióta vártunk erre a szóra!

Na, a Kendtek Hornja leintett bennünket, lehűtötte a kedélyeket. Maga mondta: ő csak tíz és félmillió magyar állampolgár miniszterelnöke.

Könnyű annak, aki a semmiből kacsalábon forgó villát építtethet magának s pereputtyának.

Nem semmi.

...Hogy, míg a nép küzd, fárad, izzad,
Pihenjen ő árnyék alatt!

Ja, ez „populizmus”!

41. Liberóveres ellenzék

A Horn-ház ürügyén – olvasom zarándi magányomban – jól kidühöngik magukat az emberek. Nálunk persze...

Nagy-Zarándunkban (némi túlzással: a Sebes-Körös-től a Marosig, az eredeti erdélyi határ és a román-magyar neveltséghatár közt) hol látsz ilyen nyugati kényelmet?! Zaránd-parti városom is inkább csak Pöce-parti Páris.

Dák pöce.

...Szociális demagógia (a Horn-villa ügynek a firtatása), terjesztik azok, akiket a független magyar bíróság elítélt Boross Péter rágalmazásáért! (Azt hazudták a második magyar demokrata miniszterelnökről, hogy összeharácsolt egy szállodahálózatot a Balaton-marton! Telekürtölték a sajtót, tizenötmillió magyar ember s több száz millió idegen olvasó tudhatta meg, mekkora lóköttő ez az Antall-utód főnök!... Hogy a pörben kiderült, egy szó sem igaz az egészből, a pár soros helyesbítést a lapok úgy eldugták, hogy az olvasóközönség máig a képzelt Boross-panamával vadítja magát.)

Bencsik Gábor, a liberóveres sajtóház igazgatója okít bennünket (magyarokat s vlachokat, miegyebeket).

– Nem kormánypárti az Antall József alatt ellenzéki sajtó!

Hogy lenne.

Akkor is csak a dolgát tette e sajtó, ma is! Mert a sajtó (mondhatnám: hiszem, ha látom!) mindig ellenzéki.

És támadják nyakra-főre az előbbi Antall-ellenesek a Horn-kormányt... Egészen pontosan némely olyan baklövését, melyet védeni öngyilkosság lenne. (Önleplezés.)

OKAFOGYOTT, mondják ezek a magyarul nem értő bugyuták.

...Ilyet még Zarándban sem hallani! (Pedig itt – azért – meglehetősen a nyelvromlás.) (A színmagyar Pesten... nagyobb?)

(De hogy ennyire... Odaát, az Anyaországban, az Ország Első Emberei beszéljenek így?! Ilyen ostobán.)

Mondottuk volt: szerencsétlen haza, annyi bizonyos!

...És akkor Bencsik Elvtárs (mint Úr) – Úr (mint Elvtárs) – védi Horn Gyulát! Hogy azért mégiscsak sok, miért ne járna neki palota!

Aki ennyit ügyködött a hazáért.

...Csak azt tetszenének már egyszer elárulni, melyik az a haza?

(102 évre titkosítva.)

Zarándvár(hely), 1996. VI. 28.

42. Lengyelben, csehül

A Pesti (Kossuthot csúfoló) Hangosláda jankák be-mondónéja – gondoljuk, tisztán megkeres havi két-háromszázezeret, ami Nagy-Románia nyugati határszéli, Zaránd nevezetű tartományában huszonötöd-annyit érő lejben sem akármilyen lelkesen tudósítja: tudósításában arról áradozik, mi mindent nem hallott a '96 nyarán sorra kerített Szárszói Találkozón, melyen az ellenzéki értelmiség vette sorra, mi a baja...

(Hogy Bajáról ne beszéljünk.)

Az országnak, még pontosabban maga-magának.

(Már megint ez a dózecske csincs... Csak most a forint-lej viszonylatban!)

(– Inkább örülnél, hogy nem ütnek!)

Úgy tesz a Pesti Hangláda szócsöve (szócsónőcíje), mintha nem is hallott volna az igazi Szárszói Találkozóóról, amelyet a legutóbbi verekedés előtt (s ha jól vélekszem, alatt) az én egyházam, a kálvinista szervezett a keresztény-keresztyén szellemű nemzeti értelmiségnek! (S nem a máai rádiós néni istentagadó bandája.) Hogy mintha foglalt lenne e név...

Ennyi pénzért, ekkora lehetőségért... miért ne tenné a süketet, a vakot, a kukát a néemberasszonyállat?!... Belehazudik a képedbe.

Ezek, meg az ellenzék!...

Horn-Kuncze, Pető-Horn ellenzéke...

Jó vicc.

Farkasházy jajliberó kabarétréfamester (ha jó értem, a házigazda), Lengyel László aligpiros látnok (kinek az állítását aznap cáfolja a másik látnok, egészen szerencsétlen esetben maga a Való), Kereszty főhírlapíró (ki szerint a lehető legtermészetesebb, hogy a lapíró embert adja-veszi a tőke – mi, mint hírlik, meg is látszik Urasága lapján)...

És akkor – mondjuk, ha jól láttuk a Pöce-marti Zaránd kásás, szemcsés, halovány tévéjén – ottan volt Balatonszárszón két további kemény (amúgy valameddig még hatalmon lévő) ellenzéki értelmiségi is: úgy-mint Pető és Kuncze...

A karta-kormány két oszlopa! (Pártilag és azonmód.)

Kabaré ez, gyerekek!

Lengyel László meg mit nem alít:

– A kormány a helyén van, ez is egy vereség, de ha megdőlné, az is az lenne, nem lévén alternatívája.

E bandán belül valóban aligha.

Mondom, jópofa fiak ezek a szárszói vagányok!

...Mint egykoron a pártjuk hirdette a házon, kerítésen: ÉLJEN A PÁRT!

Öndicséret, bides... Fúj!

(Fiúk, ideje lenne összeszednetek magatokat... Mert túlon túl elszemtelenedtek a ficsúrok.)

(Áljampecok; magukat mutogató hermafroditák; született hazudozók; holdkórosok; miegyebek.)

Hát nem jó vicc?

Újzaránd, 1996. VI. 30.

43. Nagy és Fotó (Szava)

Előre elárulom, nem a délvidéki Budiszava községről, hanem a pestbudai Népszava nevű akármicsodáról ejtek néhány zarándi szót.

Ámbátor akár olybá is vehetnők a dolgokat.

Ha tehetném!

...Nagy Sándor SzOT-ja, a magyarnak mondott, valójában csak a kurta-magyarországi szakszervezetek nagytanácsa adta el – nagy sebesen, nyilván pengő aranyforintokért („azaz” dolcsiért) – a munkások csonka-magyarországi lapját, a Népszavát, mely nevét, címét s rangját!) Táncsics Mihály urambátyámtól vette. Nagy Sándor Elvtársék (a SzOT-ban, vagy már tán az MSzOSz-ban) Fotó Fenyőnek továbbították a budimpesti napilapot, milliárdosnak a munkások sajtóját. Hogy abból (már megint) – még mindig – nem a népszól hozzánk, az olvasóhoz. Így hogy lehetne Isten szava?

Elvtársúri (úrelvtársi) dajkamese napra nap?

Nap mint nap. Napról napra: Nép szava–Isten szava. Zarándban is megvesz tőle az ember.

Volt s mái takonykenetők hazudják le a csillagot az égről.

A nép szava – valóban – Isten szava, de ennyire azért (tán) mégsem... Uracsai a Kurtán inneni s túli világnak!

...Valami munkáslapra pedig valóban szükség lenne... Amely (kivételesen) nem a gazdagok szócsöve.

Nincs, mert nincs? Azért nincs, mert nem kell? Nem lehet, mert a munkás sem ád már sokat... magára?

Ha szüksége lenne rá (valakinek a kétkeziek világában), hát megteremtené!

Kis álmodozó... E máj kurtavilágban nem az marad fenn, amire szüksége lenne az emberiségnek! Nem, csak ami pénzt fial.

Szó, ami szó, Nagy Sándor – bármennyire adja a Horn-ellenest – nem véletlen végzett a Vámház-téri fiúk tanodájában.

Vérbeli tókéspártivá vedlett sosemvolt munkáspárti ipse a lelkem lelke.

Lelked rajta, tovaris!

Zarándvár, 1996. VII. 20.

44. Demszky uszít(ott)

(Magyarrendőrijesztő) Öklét rázza, habzik a (műfogra váró) szája, fröcsög a (finom úri) nyála, uszít (melldöngetve) nagy bátran minden Március Tizenötödike táján a pesti Duna-parton, Petőfink védőszárnya alá búa Demszky, a Gábor... az Antall-kormány és szelleme ellen. Hogy így a szabadság, meg a sajtó, meg minden, mi veszélyben! A Haza!

Az Övék. A Révaik hona.

A magyarság szabad kirablása, a szegény nép nagy bátor fosztogatása, az elesettek hősieles fojtogatása. A

háborús bűnösök megbüntethetőségének elvetése, a kétpárti (?) gyászvitézek egyezsége.

...Minden áldott Március Tizenötödike tiszteletére eldörghi Ókegyelmessége a Petőfi-szobornál, Le a kormány! ÓFőPolgármestersége a Duna-parton az ő Chartájával.

Nem pártérdeket szolgál e szent napon... újra és megint (és pláne)?! Nemzeti ünnepen pártoskodik a pimasza.

Viszket az ember tenyere, de hát (végre!) szabad országban élünk.

Hát csak hazudozzák napestig.

...Nem telik belé egy év (hogy átvették a kormányrudat a pártbéli társai a két párttal az Országházban), amiatt handabandázik ÓFőPolgármestersége a Március Tizenötödike téren – a szobornál –, hogy túl sok e napon a pártoskodás (és nyilván a kormány-bírálat), méltatlan Petőfihez, '48-hoz, népünkhöz és nemzetünkhöz, polgári demokráciánkhoz, Európához...

Mert hogy előtte való este Torgyán mester (doktor) a maga nagygyűlésén rájuk akarta szakítani a Hazug-ságház plafonját.

– Ejnye, gézengúza...

Rosszcsont, nem mondom!

– Nagyon tudnak, én mondom!

...Hogy mielőbb az is kiderüljön: Demszky a kádári vörös önkény idején maoista fiúkkal veres lobogó alatt támadt a meggyalázott, betiltott nemzeti lobogót magasba emelő Uj Márciusi Ifjakra... Március Tizenötödikén, tán épp a Március Tizenötödike téren, Petőfinél...

Megáll az ész.

45. *Hornista Eörsitek*

Zarándban a székely lófősséggel fölérő kenézségre jutó oláh kisenemesek ivadékainak a kedvence a Ti Eörsi Istvánokat. Hol buzidalokat magyarít (nyilván nem ok s okozat nélkül) – meglehet, azóta gumigatyában jár –, hol (föltehetőleg nem véletlenül) pápát átkoz, vagy épp (régi balliberális fordulattal) nácizza azokat, akik más-képp gondolják.

Fura, bolsizni nem szokott.

Nyilván annak is megvan a maga magyarázata.

Pedig (mondom, Zarándban) a népek – a bármiféle nemzetbéliek – olybá veszik, egykutya! Mindkettő reánk mászik, bekapna!

A piszkosa.

De (mondom) a Ti Eörsitek... jó firma!

(– Fërma?)

(Ahogy elnézem, amilyen nagyon akarja, az is meglesz.)

(– Meglenne, ha már rég nem a családjáé lenne!)

(Mert hogy – állítólag – nem akárhogy eresztették el a Ti Pityutokat.)

Magárfirma (-ferma).

(Magántanya magánföldbirtokkal.)

...Azt olvasom (zarándi dikómon az öreg hárs alatt) – A HÍR SZENT, A VÉLEMÉNY SZABAD (csak, érdekes módon, mindig ugyanaz a balhit, semmi hír a másik oldalról!) –, hogy Eörsitekben a Magyar Világszövetség költő vezetőjét hallgatva s nézve halk rokonszenv ébredt Horntok iránt.

Mi iránt.

Mihez képest.

...Magyarán: inkább a volt különítményes, mint az egykori barát!

A minap Kádár vasán kínlódó költő, író, közember, újdondász Eörsi közelébb érzi magához a kádár-kolbász valahai forgatójából lett kormányfőt (nyilván mert Pityutok Pártjával szövetkezett!!!), mint a szintúgy író, költő, újdondász, közember, ám – valóban! – következetesen nemzeti demokrata Csoórit...

– Szép, mi érdek nélkül tetszik.

Ebből (is következően): ez – fiú (fiúk) – minden, csak szép nem!

Zarándvár, 1996. VII. 29.

46. Náci nacijai

Ignác bácsi nacijai közül – vitán felüli! – csőnacija volt a legjobb.

Kezdvén kezdve (e században)...

Hogy ne húzzam-halasszam: (a csőnadrágon s az egyéb nacikon túlmenően naci még) az internaci, a fascista (és náci), valamint még az új-ateista (hivatalos és hívatásos – keresztényfaló – világpolgár) naci.

– Na, ne!

Miért, ha szabad érdeklődnöm?

Egyik kutya, másik kuvasz.

(Ahogy Zarándunkban a csúnyaszájúak mondják:
– ...!)

(Inkább nem mondom.)

Mindhárom – e századi – banditizmus.

Melyben (miben) az ember... nulla.

Miből következően...

– Ki ne mondd (ami nyilvánvaló), mert még lepopulistáznak!

...Ha nem hulla.

Dögtér tere (Náciában, Bolsiában, Kozmikában).

Hol az ember... mit sem számít!

Csak... a faj! ...az osztály! ...a pénz!

Mindég: a hatalom.

Ember ember általi elnyomása.

(Még mindig jobb, mint ha az oroszlánok elé vetnek!)

(Ki tudja.) (Mucikám, a pokol fenekén.)

– Akkor inkább Náci bácsi!

...Meséi.

Zarándgyula, 1996. VI. 29.

47. Horognak kereszt

Mert amúgy...

A bal(liberalis)fácánok központi lapjainak a egyike, a Nevijorki Narancs (kutya tépte) hasábjain olvasom: a Nemzeti Múzeum honfoglalási kiállításán Árpád apánk népének „fémalkatrészei” (úgy mint „...tarsolylemezek, hajfonatkorongok, ló- és lovas-tartozékok minden mennyiségben...”) mutatják maguk, hogy a „régész” rendezők csapata meglelje a kényes – Kuncze-Horn – egyensúlyt az óegyiptomi föliratokat kapásból olvasó „lelkes és elkötelezett magyarok”, valamint „a kisebbségűségről álmodó, barbár eleinket szégyellő látogatók” igényei közt. A magyar nyelvű pestbudai, hivatásos magyartalanító elit lapocskája még arról is hírt ad, hogy az egyik tárlón Csurka („állítólag sikeres nyershús-ügynök”) ősének horogkereszt ezüstkorongja látható...

Szó, ami szó, annyi e hírlapi kacsában az igazságra utaló megjegyzés, mint ahány narancs terem kis Pannon-Barbár-Dáktalan-földünkön (...Magyarhonban).

Nem tetszik e röfögő (szerencsétlen jajmagyar) csapatnak, hogy... régészeink a magyar honfoglalás 1100. fordulójára összeszedték a Kárpát-medencei ásatásokkal előkerült valamennyi IX–X. századi kincset, s minden eddiginél teljesebb képet adnak eleink életéről, lenyűgözően gazdag tárgyi műveltségéről (a szellemiekre utaló természetesen alig került elő a kutatóárkokból).

Istenem, az ő bajuk, csak hát... Uszítanak reggel fölkeltükben, délben (író)asztalhoz ültükben, este lefektükben! Lap mint nap...

Mire föl fölutazik nagy kínnal-keservvel (sok-sok keservvel forintot összeszededgetve a magyarországi zsíbpiacokon a „román” csiprukkal-csuprokkal) Pest-Budára a komámasszony, hogy ő biza a leánykájával (ki igen jól tanul, s ha a jó Isten megengedi, Odaát oskoláztatják tovább) megnézni a Magyar Nemzeti Múzeumban a honfoglalási régészeti tárlatot, és mit lát? Na, mit? A múzeum nagyokos történészei nem olyan térképekkel aggatták tele a múzeumkerti épület termeinek a falát, amelyeken (Krisztus Urunk után 896 táján!) a Kárpát-medencét Magyarország, Szlovákia, Ukrajna, Románia, Szerbia („Jugoszlávia?”), Horvátország, Szlovénia és Ausztria szabdalja...

A honfoglalás korát megidéző kiállítás térképein az ezerszáz esztendővel későbbi álladalmi viszonyok tükröződnek...

Drága jó uraim (a Magyar Narancshoz címzett címeres ökörfogadóban s nemzeti múzeumi mellyékén), azt még a csóringer zarándifiak is tudják, hogy ez – abbiza – történelemhamisítás.

Történelmietlen! – mondotta volt a hat elemít végzett féloláh-félmagyar kilencedik szomszédom, kit nem

odaevett, szerencsétlenségére, a fene helyett a kíváncsiság?!

„Akadémikus” volt a főrendező?

Labanc kutyaszar.

Vlahovó, 1996. VII. 30.

48. Kötetlen magyarok

Szóval a jó Narancs-bélieknek gyanús, ha valaki „elkötelezett magyar”, szinte (már-már) náci az illető. Sőt, Csurka-követő...

Internacijai a világnak hogy fognák föl, hogy ...az az ember, aki nem elkötelezett, alig ember; ...a ló, ki el nem kötelezett ló, lehet akár öszvér is, paci a legkevésbé; ...a számárságot nyíltan nem vállaló csacsi szamarabb a tyúknál; ...az el nem kötelezett asztal például akár széknék is kiadhatja magát (de attól még asztal marad, már ha ki nem fúratod, mert akkor akár árnyék-széknék is megteszi?); ...az el nem kötelezett leánykecskét a bak úgy a szarvára kapja, mintha ő is bakhím volna...

Hogy ne folytassam (ezt az – ökörségétől nem független – ökörséget).

ELKÖTELEZETT magyar... micsoda szégyen ez (mondjuk a román, a szláv, a germán – és a többi – népek túlzói körében)!

(Na jó, de ti akkor melyiknek vagytok a túlzói?)

Őszintén szólva: maga a fasizmus.

A vérbaj.

(Nekik.)

(De hogy nekünk?...)

(Nálunk...?)

(Magyarhonban s Akörül.)

Ám(de): aki nem vállalja azt, ami, minek nevezi magát annak ...akárcsak heccből is? Mire jó akkor (fiúk, már ha az ottani fiúk: fiúk) (s leányok, már ugye, ha: leányok...), hogy Narancsotok Magyarnek csúfoljátok? Miért nem inkább Citrom Narancs (=Citrancs?) a lapotok címe?

Tán a legtalálóbb (ha meg nem sértem Kendteket innen – a szintúgy hepehupás vén – Zarándból) a Ló-Citrom nevezet lenne.

„El nem kötelezett magyar”... (Magyarságában kötetlen nem vállaló.) (A magyarsághoz kötetlen tartozó.) (Ma ez, holnap az, aztán amaz sem.)

(Nőstény, ki erre azért mérget nem venne.)

(Elefánt, ki – ha úgy adódik – beáll(hat) egérnek.)

(...Hogy a bolháról ne is beszéljünk.)

(Halott, ki nem hulla, hanem ki tudja, micsoda?)

(Micsodájára e világnak.)

– Hallod, hogy egyesek mennyi hülyeséget össze nem hordanak?

És közben kiadják magukat.

(Csodálkoznak, ha lecsírázza őket a ferde látszatot keltő dolgaikat illetően tájékozatlan pórnép.)

...De ki ám.

Szép csöndben leleplezik maguk.

49. Csikágó a Dübögőben

A pesti EMKÉ-ből – hallom – Chicago lett, másból (máshol) a diszkó Szingapurt alakít, egy szomszédos mulatóhelyből meg Texast varázsol. A rikító névtáblák, hirdetések, cégnevek is azt sugallják, máris megérkezünk... nem is „Európá”-ba, egyenest „Ameriká”-ba!

Ha nem „Afriká”-ba.

Különösképp Magyarországon a magyar, de újabban Romániában is fogynak a dák és őslatin (és – ha nem is arumun, de – órumun) csapszék-nevek, mert hogy Nagy-Romániánk is elérkezni látszik az Eldorádónak elkeresztelt (hírelt) tartományba.

Lett is a minap a legjobb bort mérő zarándi sörözőből „Hono-Lulu”. Amúgy, nem mondom, a csaplárosné jól néz ki! (De hogy ennyire...)

Vagyis hogy éppen Afrikába, mert odaát, a fekete földrészen kényszerül rá a bennszülött, hogy a maga cókmojkját, hóbelevancát, cugehörgyét elhajítva mindenféle „Nyugaton” levetett bővrit használjon.

Nézed az afrikai (legújabb háború elől) menekülőket: hátukon (ánglusbetűs) műanyag kád, kezükben – kopott jenki fölirattal éktelen – művödör, rajtuk (szerencsés esetben vérfolt nélküli) műgatyva, és kólaivásra serkentő rongyos, koszos ingváll. Mondom, tisztára AMERIKA! Bendőjükben persze semmi, szívükben rettetet. Futnak... egy másik (hozzájuk hasonlóan kifosztott) törzs – nép, nemzetecske, jókora család – elől. S hogy a képsor hírt ad az őket űző (avagy óvó) fegyveresekről is, látható: napnyugati és napkeleti puszkagyarak, bombatöltők, gránátkészítők, pisztolygolyó-hegyezők hasznára.

Ánglus (netán angolszász, méginkább amerikai) –
nyelvi s azon túli, mindenféle – szeméttel nyakon ön-
tött Földünk! (Emberiségünk.) (Emberségünk.) (Jobbik-
Európánk.)

(Kis hazánk.)

Körösbánya, 1996. VII. 31.

50. Versecentúli Vörsec-Vürsec

Igaz, hogy nekünk, magyaroknak Versec Versec s nem
egyéb, de azért a minap a vendéglátó műintézet aligaz-
gatója egy helybéli tudós magyar gyűlésen nem le-
Vörsecezte, le-Vürsecezte Versecünket?! A Rác-Bánság-
ból – a Bánság Rácországba trianolt részéből – érkezett
vlach vendégekre tekintettel, azt figyelmen kívül hagy-
va, hogy a résztvevők többsége biza hunn származék...
Merthogy – szó, ami szó – a délvidéki kisvárost a ru-
mun testvéreink Varset-nak írják. S valahogy úgy ejtik,
ahogy emberünk kimondani kísérelte.

– Kedves vürseciek! – mondá magyar nyelvű köszön-
tőjében.

Hogyne, ilyen ékes rumunsággal szólította meg ma-
gyar nyelvűnek hitt beszédében (háromszáz vendégé-
ből) a két verseci komát.

Mondanom sem kell, a két illető nem hitt a fülének.

Mert hogy így, ilyen pontos románsággal még életük-
ben nem hallották, s nem látták kinyomtatva Versecük
nevét.

– Hallod, itt aztán van demokrácia!

Szinte a fülüknek nem hittek.

– ...Te, itt ennyire tudnak románul?

– Biztos a dák időkből...

Hogy a csudába ne: a ma is színmagyar bihar-zarándi kisvárosban, Nagyrománia Partium nevű magyar tartományának a peremén. (Peremország szélén.)

Ajaj.

Agyalágyult Pesti Akadémiánk – kolozsvári – tanítványa e tökkelütött professzor. (Milyen jó nekünk, Romániában, tanítónak, elemi s közép- és szakiskolai, ne adj Isten felsőiskolai tanárnak lenni, hisz itt – akár van tanszéke az embernek, akár nincsen – mindenkinek kijár a fejlettebb műveltséget közvetítő román nyelvből eredő megnevezés, a professzor! (Eszement nyelvészeink arra kényszerítenek bennünket, hogy minden idegen nevet az illető nyelv szabályai szerint írjunk és mondjunk! Mintha hét nyelv helyett legalábbis hetvenhét nyelven beszélne az átlag magyar. Mintha (mondjuk) az amerikai BUDAPEST-et, PUSKÁS ÖCSI-t, ZARÁNDI VASTAGKOLBÁSZ-t mondana. Merthogy (természetesen) a jenki, a frank, a latin vagy épp a germán – bizony! – csakis a maga nyelve szabályai szerint szól... bármi finn-ugor, avagy hunn-finn dologról legyen szó!

Csak a mi nyugatmajmoló, úrhatnám, elvtársias, idegen-valagot-nyaló nyikhaj tudoraink követelnék meg népüktől a nyelvüinktől teljességgel elütő ejtést. (Nem egyszer: ahány nép, annyiféle hangképzés... egyetlen nyelven, az anyanyelvünkön „belül”... Úgy, hogy az már réges-rég kívül vagy on ...) (Mindenféle józan ésszel fölfoghatón.)

Ej, e Versec-faló jöttmentség!... Velük született magamegadás.

Bugris-Amerika.

51. Hideglabancz

Van meleglabancz is (az egyiket, a legismertebbet – állítólag, mert hogy anyaországi ismerőseim állítják – Gábor létére Gabriellának hívják), de a legjobb ez a hideglabancz... (dolog). Az ő viselkedése leplezi le a leginkább a hideglabanczság mikéntjét és netovábbját, alapjainak alaptalanságát, a hidegségben rejlő meleg értékeket, a labancz látszat megett rejtőző – alkalmankénti (kényszer szülte) – néha-napi kuruczkodást.

Mondatait már-már aranyba lehetne önteni, legalábbis (állandóan) olyan pontosan, feszesen, szinte hibátlanul fogalmaz – bármiféle közéleti szószéken –, ahogy kevés (talán senki) a másik oldalon. Vág az esze, szavai kíméletlenül aprítják az ellent (korpázza szegény bestye kuruczfőnket)... Kész örület! Hogy lehet ezzel szópárbajra kiállni?

Nem is mert Petővel Lezsák a képernyőre kerülni; a számvevőszék kimutatta, hogy a lakitelkiek nem sunda-bundáztak, ám hideglabanczékkal leállni vitázni... biztos vereség! Úgy forgatják a szót, úgy adják a bankot, minta, ezer igaz érvel ezeregy hamisat állítva szembe, igazuk lenne, s mint mikor az erszény, lötyögő üressége ellenére, teli volna.

A fordítva sem igazat úgy tódítják, mintha az maga lenne a Szentírás!

Agyrém, az igaz. Ezekkel párbajozni...

Ám hideglabancunk kiesik merevségéből, midőn kiderül: kerül némi turpisság pártjaitok és kormányotok működésében! Hogy lopnak, csalnak, hazudnak... reggeltől estélig az úrelvtársak! S gyorsan, már szinte kuruczkodva vágta – az ezek szerint mégiscsak a legve-

szélyesebb – magyar fiúk képébe: ti ellenben elnökök vezette alapítvánnyal csaltok!

Hogy nem, hát nem, kit érdekel? Hideg fejjel a leplezést már hogy lehetne elviselni?... S magából kikelve... rágalmazott (már megint) egyet az ávosfi.

Valahogy azért (még jobban) kimutatta őfőméltósága, a pártvezér a foga porcelánját! Ugyanis olyat talált mondani, mire föl azt a választ kapta Lakitelekről:

– Kár, hogy feleded atyamestered, Jászi Oszkárt, ki arra tanított: a politika erkölcs nélkül... bűnözés!

Zarándvár, 1996. VIII. 1.

52. Többségben a kisebbség

Nem mondom, ez sem rossz: hogy a kisebbség – magát többségnek kiadva (a többséget az orránál fogva vezetve) – uralkodjék rajtunk, rajtatok... mindannyiónkon!

Zarándban, Zarándon túl.

Úgy, úgy: mindkét hazában. (Még többen: mindahány utódállamban.)

Miért van az, hogy az istentagadó kisebbség ül a nyakunkon... Romániában s Magyarországon? (Meg mindenütt?) Isten-, hit-, erkölcs-, tisztesség-, becsület-, emberiség-mentes haramiabanda a nyakunkban... szerte a fél világon! Mert nem csak Nagyromániában és Kismagyarországban.

Micsodás kisebbség! Mondjuk Csonka-Magyarországon: (minden számítás szerint legalább) a lakosság kétharmada kötődik valamennyire a kereszténységhez, ám az országot a hivatásos – magukat (ha magukban vannak) ateistának nevező – istentagadók irányítják.

Azt mondják, a közvéleményt naponta befolyásoló értelmiségi csoportban még rosszabb az arány: tíz hangadóból jó, ha egy istenfélő ember.

S akkor ők verik az üstdobot.

Mert hogy a maguk köreiben valóban ők a többség!

Unja (utálja) is népünk a „politiká”-t.

– Hallod, ha ez az...

Akkor ők... (mondjuk) köpnek rá.

Vlachiában s a csatolt részeken sem más a helyzet... azzal a különbséggel, hogy „nálunk” az Isten nélkül boldogulni igyekvőnek jó, ha az emberek pár százaléka vallja magát. S közülük, meg a hamisságból keresztet vetőkől, ügyeskedésből istenházába járókból, érdek alapján valláspártolókból kerül ki (itt is!) az országvezetés.

– Mondom, tiszta...

Azt akarta mondani, Balkán. Pedig tán így viselkedik szerte a világon mindenféle törzs, nemzet, birodalom hataloméhes útonállója.

Mert mit lehet (itt) tenni: köztük valóban ők vannak túlsúlyban.

Zarándvár, 1996. VIII. 1.

53. Első a szakértelem

A második szomszéd (Kilső-Szolnok-Jász-) Nagykún-ságban esett meg: alighogy nyertek balliberálisék, menesztették a vármegye legismertebb íróját, Körmendi Lajost a Jászkunság című folyóirat éléről – azzal, hogy nem az ő pályázatát fogadták el, hanem a Szakértő (Karta-) Kormányt támogató szakértőket.

Az újjáalakult lapról azóta sem hallani.

Mint hírlík, egyik szerkesztője a Körmendit korábban már többször kimeszelő (most – melleleg, de nem véletlen – szabadnépes) volt megyei komcsi pártitkár.

Körmendinek – mondom, süvem szomszédjának a harmad-unokatestvére keresztkomájától tudom – azért kellett mennie, mert a Magyar Demokrata Fórum embere (s egy ideig Zaránd második szomszédjának, Nagykúnságnak a székhelyén, Karcagom a demokrata kormányt pártoló alpolgármester merészelt lenni).

(Amúgy – mivel nem mindenki tudja –: Zaránd első szomszédja Bihar, Torda, Alsó-Fehér, Hunyad, Arad, Csanád, Békés. Mihez képest – ugye – Jász-Nagykun-Szolnok...)

A Jászkúnságban, míg Körmendi szerkesztette, rendre megjelenhettek azok is, akiknek eléggé ellenére volt az Antall-kormány. Mert hogy a főszerkesztő – vérbeli demokrata lévén, meggyőződése, véleménye, párt- és hitbéli kötődése ellenére – teret adott lapjában az ellenkező vélekedéseknek is. Sőt! Nem egyszer a hosszú idő óta első szabadon választott kormányzattal szembeni ellenséges hangnak.

Hiába, no, aki valóban szabadelvű! (S nem csak mímeli.)

Hogyne, rögvest lábára kötötték az útilaput (ahogy tehették). Azok (hatalmi képviselői), akiknek Körmendi megengedte, hogy szabadon szólhassanak lapjában.

Na ja, hol van ott már szabadság (a Népszabadságon és a szintén pesti Szabadságon kívül)... 1994 oltá (elvtársaim)!

Azaz ott, Zarándon túl a Közép-Tisza mentén.

...Estében.

– Ilyenkor kezd az embernek a tenyere viszketni.

Mert (mondják egyre többen) a pofátlanságnak is van határa.

54. *Bajai madarak*

Baja elvtársból – ki a szakértők szakértője (kit az anyországi ellenzék a hozzánemértő kormány leghozzáértőbb tagjának minősített) – közművelő és képtáros énje bukott ki, amikor egy Nagy Magyar Alföld-i népünnepélyen szocialista, tehát föltehetőleg marxi-lenini, vagyis ateista létére a Veleméri Szűzanyával példalózott! Hogy ne mondjam: a madarak és fák nemzetközi napján (valahol a Kurca martján, vagy hol).

Regélik Tiszántúl-szerte, még a nevetséghatáron túlra is jut belőle.

Vérbeli természetvédelmi és területfejlesztési, nemkülönben fák és madarak (napi) szakértő szakértő módjára fő mondanivalóját a Veleméri Hajnal köré kerítette. Miszerint: midőn virradatot, pirkadatot, korahajnalt követően a Nap följön az Ég keleti aljának szélére, Földünk keleti peremére, első sugára épp – hogy ne mondjam – az Árpád-házi királyaink idejében épült veleméri templomocska oltárán díszlő Máriára esik! Hogy Szűz Máriánkra veti legelső pillantását!

Hajnal hasadtával. (Ilyen alapon Baján is lehetett volna.) ...Valóban nem mindennapi lehet.

Hetfőtől vasárnapig, majd tovább.

Már ha kisüt a nap.

...Bajátok (hírelük) igyekezett akkorát mondani, hogy!

Mi illik leginkább a madarakhoz s fákhöz... E keresztény hazában. Ámen.

– Elftárs, a bukszád ne feledd!

Azt mondják, arról szó sincsen.

55. *Hankiss-haza*

Föltalálná Magyarországot! (...az ökör.)

Kitalálná; meglelné azt, ami.

– Szarva közt a tőgyit!

...Miről csak Ő nem tud. Meg a fajtája.

(Tudatos – budimpesti - félreértések elkerülése végett: nem a hatodik őse származása, csak a szemlélete alapján egy húron pendülőkre értjük, ha így fogalmazunk, Zarándban!)

(Mert hogy hajlamosak az Urak – meg Hölgyek – mindent félremagyarázni, mindenbe belekutyulni.)

Találjuk ki Magyarországot! – rikkantotta (már ha tudott volna, ha efféle – egyértelmű – hang kijött volna a torkán) Hankisstok.

Az Elemér.

Kiről azt hallani, nagy tudományú ember! Egyetemi tanár odahaza s a messzi (példának okáért nem véletlenül amerikai) világban, de ami kabarét a Magyar Televízió elnökeként az Antall-kormány idején rendezett... Kész röhej volt.

Mondjuk úgy: ha az embernek csak fél lába van, ne álljon be sem gyors-, sem közép-, sem hosszútávúsnak.

Mert az az erőszakosság! Nagyon ellenszenves (a hozzám hasonló zarándi polgárnak).

Persze: akár a fajtája.

(Mondom, akikkel egy követ fú!)

Magatartása az új jakobinus értelmiségé.

Hogy ne mondjam: (demokratában) viszolygást keltő.

– Jó firmák, nem mondok! – adja meg a szomszédom, akinek nagyon a begyében vannak a Hankissok.

A Petők, a TGM-ek.

...Még hogy találjuk ki Magyarországot... Mintha nem alkották volna meg Árpádék, Szent Istvánék, Hunyadiék, Rákócziék, Kossuthék...

Meg a tisztességes kétkezi meg szellemi emberek millió.

– Épp az nem tetszik nekik, amit ez a nép létrehozott!

Ez az, uraim, a pokol tornácán (vagy éppen kellős közepén).

– Adnék én neki, tudom Isten, „Találjuk ki Magyarországot!”...

Zarándvár, 1996. VIII. 3.

56. A diktatúra, ha puha

Nem tudom, az úgynevezett Romániára is értik-e, de Csonka-Magyarországon sem jogos e megfogalmazás. Pedig odaát, az anyaországban valóban sokkal jobb, összehasonlíthatatlanul finomabb volt a helyzet. De hogy „puha diktatúra”... Hogy oda ne rohanjak!

Hol volt ott (vagy itt) – mondjuk – gyöngéd a proletárdiktatúrának nevezett izé Kádár- (avagy Ceausescu-) szaka?

A Kádár-kolbász, meg a nemkülönben létező – s ugyancsak vastag – szocialista Ceausescu-virgács, mint ávós- és szekusságuk puhaságának jele... Ötvenhat után is ezrek a börtönökben, százak az akasztófákon, száz-ezrek menekülése, milliók megnyomorított csöndje... Az (ez) volt NEKTEK a „puha” „diktatúra”.

Mert nekünk...

Elég kemény volt, fiúk (s leányok)!

– Hölgyeim és uraim, kendtek megint hazudnak!
Jobban mondva: „Elvtársnéim s elvtikék!”.

(Elvtikéje Kendnek a keresztanya térdkalácsa?...
térgye.)

Puha önkény...

– Puha vagy, Jánosom-Kádárom!

Kilépni a pártból (ahová bekényszerült az ember)...
a zsarnokság legpuhább éveiben sem! Következmények
nélkül legalábbis.

Beléptették az embert, aztán se té, se tova! Nem és
nem.

Kies Zarándunkban ahhoz is bátorság kellett, hogy
RKP-tag templomi esküvőre, keresztelőre menjen. Csak
a temetésen viselték el (jobb híján) a papot.

Hogy a csudába ne; nem.

Ha az ember nem akart ujjat húzni velük, kenyér
nélkül maradni.

Bezzeg a görögkeleti szertartásokat nem tiltották
ennyire!

Tudom, Odaát sem lehetett még 1988-ban sem csak
úgy ukk-mukk-fukk lelécelni! (Pedig addigra már való-
ban eléggé „fölpuhult” az elnyomó rend – már ameny-
nyire a zsarnokság effélére képes lehet.)

...Még ekkor is csak hazugsággal oldhatott kereket
a munkahelyi pártszervezetből, ha a bennfentesek úgy
találták, hogy ezen és ezen a helyen csakis párttag dol-
gozhat!

Itt Zarándban a fél család bent volt az RKP-ban.
Magam megúsztam, de a testvéreim... (Nő alig, csak
a férfiakat húzták csőbe.)

No aztán 1990-ben az itteni magyarság egy ember-
ként lépett az RMDSz-be! Hogy egyszer végre valahová
önként lehet.

A legpuhább évek sem lehettek szabadabbak, mint
a Bach-korszakban!

Akkor meg?

Miről tetszenek beszélni.
No persze, öngazolás.
– Azoknak, akik gazolnak.

Zarándvár, 1996. VII. 3.

57. Az SzDSz horthyizmusa

Szabó elvtárs a Szabad Demokraták Szövetségéből azal hozakodik elő (már megint, még mindig), hogy Antall József közönséges horthysta volt.

Hogy így, hogy nem, de hogy Antall nép-nemzeti és úri, meg árvalányhajás, harmadikutás, mi több, keresztény-nemzeti csapata, mely szinte betegesen szeret a „keresztény erkölcs”-re hivatkozni, Horthy Miklós rendszerének a visszaállítására tett – Miklós elvtársatok gyanúja szerint a szabad demokraták számára szerencsére sikertelen – kísérletet.

Szabó Miklós elvtárs az SzDSz-ből – mint hírhedett történésze kisebbség hazánknak – elvbarátaihoz hasonlatosan beleőrül ebbe a Horthy-dologba! Ami hagyján – tegye, ha erre tellik csak képességeiből –, csak hát az óromániai, meg az ókiráltságin kívül az újrómai-órumun sajtó (meg az azon túli közélet) szélsőjobbaldali – majdnem – fele igencsak élt a lehetőséggel: az Antall-csapat '90-es győzelmét követően azonnal lábra kapott radikál-liberális ijedezésből eredő hazudozás minden mocskát reánk, erdélyi magyarokra borították! Mi szenny csurog azóta is... majdhogynem a szánkba – jó Szabó (meg Miklós) elvtikéék jóvoltából! Hisz végre „maguk a magyarok” megmondták!

Hogy mit akarnak a magyarok.

Erdéllyel; Erdélyben; Erdélynek.

Erdélyünkért!

A beteges idegen- (azaz, sajna, magyar-) ellenesség tüzeire öntött repülőbenzin a Szabóék (úgy mint Albert és társa, Miklós) szerencsétlenkedése.

– Szamárság! – legyintheznénk, ha megtehetnők.

Ugye.

– Uraim (Elvtársak!), ha kendtek magyarok, meg eszem a süvegem!

Azon túl, hogy az egész: vaklárma.

Süketek hallomása, vakok világlátása, némák süketelése.

Az ám, komám!

A vlachot Horthyval ijesztgetni... Mikor oly földrevert a magyar!

A rumun meg oly megnyomorított.

– Nem sül le a bőr a képetekről?!

Nem azért mondom, de nagyon rátok fért volna egy kis Horthy-világ!

(Fehér lovon, Pestre.)

Azokra, akik önérdékből ekkora hazugságra vete-mednek.

Antall (tudós) óvatossága, meg Horthy (tengerész) keménysége...

Én mondom (itt, Zarándban), megáll az ész.

58. Magyar, ügynöknek!

Magyar Bálint a neve annak a valakinek (eddig, hogy őszinte legyek, Zarándban senki sem hallott róla, meg lehet, ő sem Zarádunkról), aki – alig hogy kinevezték a művelődés, az oktatás és a vallásügy első állami emberének – az állástalan, meg az ezután lapátra kerülő óvó néniknek és óvó bácsiknak, tanítóknak s tanároknak azt ígerte: jótékonykodásra hajlamos „pártjaink és kormányaink” biztosítják számukra a megélhetést! Mert lehetővé teszik nekik az ügynökké válást. Átképezhetik magukat – valami gyorstalpaló tanfolyammal, a szabaddá vált, még bankárnak ki nem emelt fokszimakszi-iskolai szakértők istápolásával? – az adóhivatalok, az utazási irodák, meg mondjuk (mondja) a biztosító társaságok szakembereivé.

Ártunk és ormányunk!

– Magyar, ügynöknek!

Bálint új jelszava, pártja, a Szabad (és) Demokraták (de) Szövetsége új nótája ez („Nemzeti dala” nem lehet, hisz „nemzetről” ottan már szó sincsen, csakis – majdnem globalice – a Földgolyót megtöltő emberiségről)...

Jól hallottad, a TALPRA MAGYAR helyett.

– Jól megszéditek magatok!

Ha igaz.

A magyartanár, kinek – mondjuk – (ne adj Isten) a leheletfinom költészet a mindene, s betéve tudja Balasától Csoóriig az egész magyar irodalmat, álljon ki az utcasarokra ügynökölni?!... Állítson be a magánlakásokba, közületekhez... szervezni egy kis üzletet!

Ha a maga üzlete lenne, sem menne.

– Finom kis alakok, nem mondom!

Ne is.

– Mikor billentitek már őket...

Várd ki a végét, jönnek „Romániából” is a hozzá hasonlók. Hogy fölszabaduljunk végre!

...Én mondom, több sem kell.

Éppen ez hiányzik még a boldogulásunkhoz.

Zarándúj, 1996. VIII. 5.

59. Kovács szaki szakért

Tehet jobbat?

Ha egyszer szakértő... Rosztovi Hornostul, Körmös (Kis) Bauerostul, cluji TGM-estül; úgy, ahogy van ez az egész bagázs.

Kovács külügyér (László szakértő) azt találta mondani a minapában (hogy ilyen zárandiatlanul fejezzem ki magamat): az anyaország nem óhajtja fölláldozni (nyilván az európai együttműködés oltárán) a szomszédos országokban élő mintegy kétmillió magyarországot, ahogy nem – a kisebbségi sorban élő magyarság érdekében sem – a magyarországi tíz és félmilliót.

Kovács szaki alaposan mellényúlt, amikor mintegy (majdnem? szinte? még mindig?) kétmillióra becsülte a trianoni nevetséghatár és a Kárpátok – meg a Fiume-öböl – közt élő magyarok számát... a népszámlálások alkalmával kimutatott (bevallott, megvallott, vállalt!) hárommillió, s a valószínű négymillió helyett.

(Más kérdés, magyar-e, aki fél megvallani, ha érte szájba verés jár.)

Kovács szaki szaktárs persze akár jóhiszeműnek is vehető, hisz elftársai a kishatáron túl (nagyhatáron

innen) – kiknek más anyanyelvet adott az Úr – még ennyi hunnivadékról sem tudnak. Mert hogy szerintük az sem magyar, aki (a rusnyája) annak képzei magát!

Csonkamagyar külügyéretek így (nem csoda) akár szót is érthet azokkal a sovén (szomszédbéli) kartársával, akiknek az álmaiban magyartalan, népüktől megtisztított, tiszta (tisztára) nem magyar Kárpát-medence jelenik meg. Hisz nekiállhatnak (némi rosztovi – hamis – vodka mellett) alkudozni:

– Mintegy kétmillió.

– Másfél se.

– Na jó, 1,2.

– Hógyisne, 0,5!

– Ne kelljen még egyszer magyaráznom: mintegy kétszáz ezer!

– ...sincs már.

– Ha a származástokat nézem, Te vagy (Kovac, Kovaciu, Kovacseszku, Kovacsevics és Kovatyevity elvtárs!) az utolsó mágyár.

Egy szakajtó euró(pá)ért az ember mire nem képes.

Zarándvármegye, 1996. VIII. 6.

60. Házinyúlra lődöznek

Tilos, mégis, azért is!

Szinte virtusból teszik a mieink.

Mondhatod neki! Mintha falra borsót hánynál.

– Ne lőjj a táboron belülre.

Ha lehet.

És: puffogatnak, vicsorítanak, szorongatnak, pöknek, fujtanak, agyabugyálnak, törnek, aprítanak, zúz-

nak, nyakon vágnak, hasogatnak..., míg magukra is sor nem kerül.

– Demokrata a demokratára!

Nem ám úgy, hogy: csakis a másikra lőjünk! Az ellentábort ritkítsuk, nem és nem.

– Jól néznénk ki.

Kerül valaki miköztünk is, táboron belül, kit oly édes méreg lábról leverni.

– Kurtítsuk meg magunk!

Vajjon.

Lehetetlent akar, akadékoskodik; a másikban a kivetnivalót keresi, fölnagyítja!

– Tudod, testvér, ezért békében sem jár köszönet.

Hogy ne mondjam: háborúban...

(Például – nem ok nélkül – szétszedik az effélét.)

Lepuffantják, mint a veszett kutyát.

...Ha a csapat nem adja föl, nem adja meg magát, küzd tovább, mert élni (s, már bocsánat, de) győzni akar.

Különben – valóban – utánunk a vízözön.

Simánd, 1996. VIII. 10.

61. Idegen-é a vendég a Pöce-marton

Posztmodern konzumidiótáktól hallani (azon túl, hogy „Az idegen: szép!”):

– Ne mondd azt, hogy „idegen”, olyan kirekesztő!

Már a szóhasználatból ártasz. Az idegen, mint.

Fajgyűlölő? (Aki kiejti e szót.) Agyrém, én mondom.

Mondhatod neki, meg nem érti. (Nyilván, mert nem érzi.)

Hogy akkor egy sor szót és kifejezést is ki kell cserélni, s egész nyelvszemléletünkön változtatni szükséges! Hisz akkor idegen nyelv sincs, idegenvezető még kevésbé, s ha valami ismeretlen alak toppan eléd (...szállásodra, faludba, városodba, hazádba), nem tekintheted annak, ami.

Mitől még lehet (úgy általában) – meg valóságosan is – a testvéred!

Attól, hogy nem ismered.

...Hogy az anyaországi „Világirodalmi lexikon” valójában Idegen írók lexikona (...adattára), kit érdekel! Hisz ha magyar nincs benne, s így a mieink közül még azok sem kerültek bele – például Petőfi –, akiket valamennyire csak ismer a külvilág, hogy lehetne valóban világirodalmi a dolog?

– Idegen írók lexikona.

(Hogy az adattárról ezúttal ne beszéljünk.)

Hajaj, kész nyilasuralom!

...Finomkodunk: a szagos szőlőből illatot varázso-lunk, mert a „szag” valahogy bűdös, ellenben az „illat” (hogy illatérzékelő-, illatészlelő-szerv működése helyett szaglászatról tudunk?...;). Nem kevésbé magyartalan e komák – s kománék – szemlélete, mint azé, aki nem akarja az „asztal”-t kirekeszteni a nem asztali, asztalon túli világból, megbélyegezni az egyéb bútorok s miegyebek társadalmából Asztal őfőméltóságát, és hát így jár:

– Négylábú deszka – az asztal, ha deszkák társaságába kerül, s, mondom, nem akarja kirekeszteni a másikat.

– Jókora támlátlan szék – hogy ne mondjam a székek körében.

...S folytathatod holnapután kiskeddig.

Meg is teszik, még a Pöce-marton is. Már.

Vajh hogyan lettünk Pece-parti Párisból Pöce-marti Zaránd?

62. Clujkások

Hogyne, Kolozsvárt.

S körbe, merre látsz!

Ha még ki nem verték.

Be nem.

Kiket bármikor kész megvédeni a pestbudai svihákság, a kismagyarországi álliberális kompánia, a magyarhoni jakobinus diktatúra-előkészítés szóvivőinek bármelyike.

Most épp – Charta-aszályban – a Nyilvánosság Klub nevű kör körének köreiből. Körbe.

Nem engedjük bántani a kolozsvári pártlap helyén támadt Szabadság főszerkesztőjét, Tibori Szabót (Szabó Zoltánt sat.), mert ő a Szabadság legfőbb bajnoka!

Kis hazátokban lehet, de hogy ideát, Erdélyben nem, az biztos! (Mondom én, Zarándban.)

Mert hogy Tibori Zoltán (a maga nagy szabadságában) a Szabadság hasábjain azt találta írni a Magyarok Világszövetsége által most nyáron szervezett pesti világtalálkozóról, hogy az nem egyéb, mint Egyes Magyarok Világyűlése. Tehát hogy szó sincs az egész magyarosság képviseléről, Világszövetségünkben elég sokan hiányzanak.

Valóban, több irányzat is.

Nyöszörgött erről – csak a példa kedvéért egy példa – Eörsi, az SzDSz lánglelkű fordítója is, mert hogy őt természetesen ott senki sem képviseli.

Zarándban erre azt mondanók:

– Még szerencse!

Meg a többi; valóban, valahogy sosem nyújtogatják a kezüket a magukat nemzetileg semlegesnek érző vi-

lágpolgárok s nemzetközi, amikor a magyarság sorskérdéseiről kerül szó.

Nekik olyan snassz ez az egész MAGYAR – DOLOG!
Akár egy kiadós...; hogy is mondjam, latrinára-ülés?
Aztán meg nekik áll följobb.

Pedig mintha ők húzódoznának mindentől, mi a világ magyarjainak az összefogására szövetkezne...

Persze, ha széthúzni kell...

– „Cluj”-kások, riadó!

Az erre-, meg arráját a sok hazudozójának.

Kisjenő, 1996. VIII. 13.

63. Horn-áttörés

Akar egy sikeres balkanyar a Horn-foknál.

(Mondom, ez az „akar” nem annyira zarándi, inkább csak kurtai.)

(Kurtaegyházi, hogy világos legyen, s a hülye is megértse.)

Hornotok közéletiségének eredményeként a Magyar Rádió 1996. augusztus 15-én, reggel elhangzott bemondói előadása szerint sikerült áttörést elérni a bukuresi tárgyalásokon, így hamarost meglesz a magyar és a román alapszerződés. Kikerült a szövegből (mint szövevből a tartás?) az önrendelkezés maradék önkormányzati lehetősége, ellenben Iliescuék így már aláírják.

Magyarán: Horn – állítólag a jenkik késztetésére, akiknek rossz a lelkiismerete az egykori (szárazföldnyi) indiánmészárlás miatt, s akik Európára szeretnék kényszeríteni a maguk egyszínű sokszínűségét –, szóval hogy Gyula vitéz elvtárs úgy engedett, hogy a másiktól cse-

rébe semmit sem kapott. Nem is kért! Egy rosztovi olegkosevojós hogy tenne ilyet a bajtársával.

Horn áttörést ért el, hazudja a hazugságrádió hazugságolvasója. Áttörte az ellen arcvonását...

– Győztünk! Most már meglesz a béke – rikkant Horn (helyett a rikkancs).

Győzelem, hisz letettük a fegyvert.

Mi több, hanyatt-homlok menekülünk... az ellenkező irányba, vak napnyugatnak.

Most már biztos, hogy egy mukk sem lesz.

Mi más lenne, ha az ember kezéből kiverik a vasat.

Mire azt tetszenek mondani:

– Önként, dalolva.

Horn-módra.

...Már megint.

De hogy meddig megy ez, fiúk?!

„Horn-áttörés”.

Nem mondom, jól adják az urak.

– Még egy ilyen siker...

(És Zarándban egy Miska sem lesz!)

(Meg mondta már – ötvenhatban – Marosán...)

Zarándvár, 1996. VIII. 15.

64. Bolsi-hegedű

Hegedűs András szociológus „... (a szerző 1955/1956-ban miniszterelnök volt. – A szerkesztő)...” a honi kapuk előtt álló új nacionalizmusról cikkezik a Szabad Nép által kiadott Népszabadság egyik – Zarándunkba a tél elején eljutó – nyárvégi számában. Hegedűs elvtárs, Rákosi pajtás balkeze, Gerő hóhér adjutánsa,

a Varsói Szerződés alapítója, '56-os muszkabehívó – tehát mint aki valóban bármire képes, ha népünkről, hazánkról s más efféle „magyar mizériákról” van szó! – azzal merészeli megvádolni a Magyarok Világszövetségét, hogy a parttalan nacionalizmus melegágyaként a kisebbségérzeti érzéstől a melldőngető magyarkodásba úzótt értelmiségiek csenevész szakértábora.

(Haha.)

S hogy kilógjon – rögvest – a lóláb (merthogy a Hegedűs et. féle bolsi-hegedűsök sosem fogják föl teljesen, mely szavuknak mi az értelme, hogy mely fordulattal leplezik le maguk), Csoóri Sándor mondókája miatt kezd alapos fejtegetésbe: mi az, hogy... magyar az, aki egyéni érdekeit aláveti a nemzet érdekeinek!... Egyrészt (nyilván) kirekesztő... Csoóri már megint, hisz akkor az élvhajhászon kívül semmivel sem törődő pesti (s egyéb) „önbeporzó”, a Horn–Pető–Zemplényi–Tocsik (nemkülönben a – hasonló – milosevicsi, mecsári, és ilieszkui) kurzus pénzzel játszó zsebhokis híve s megannyi társa nem tartozik e nemzetbe?! Másrésztől (nézve a dolgokat) pedig parttalan (Zarándban inkább: marttalan) ez az egész nemzeti túlbuzgóság.

Etc.

Magyarán: és így tovább.

– Nabazmeg – mondaná, ha valaki kérdezné, az Esterházy és Spiró Bt. Valamely Tagja.

– Hegedülünk, hegedülünk, egy kis dombon lecsücsülünk...

– Fuccs!

Akar egy jópofa puccs... újradikall módra.

Hegedűs szociológus – ő meg a társadalomkutatás... – szakértelme, bölcsessége, alapossága, meggondoltsága, megfontoltsága, népéhez való ragaszkodásának foka, magyarságának mineműsége, tehetségtelenségének mérhetetlensége (sat. sat. sat!) eléggé közismert – az efféle quislingeket, mondtam volt, más népek rövid

úton a helyükre tettek –, egyértelmű bátorsága, végte-
len kitartása, határozott merevsége ellenben mostan-
ság lepleződik le! Mert aki nem tanult a Rákosi- és a
Kádár-bűnszövetkezet bukásából, bármi rosszra ké-
pes... nyolcvanévesen, százkét esztendősen is.

Megbánhatta akárhányszor a remélhetőleg a törvény
szerint is hazaárulásnak minősülő gatzetteit, ma is
ugyanúgy forog a kereke.

– Madarat tolláról, embert újságjáról!

Da, da.

Dá, dá. (A DADÁ-ban.)

Zarándújlak, 1996. VIII. 30.

65. Csángók nyelve

Elébb fordítsák le a csángók nyelvére a szertartás szö-
vegét, aztán megkapják az anyanyelvű misét – tájékoz-
tatott bennünket a képernyőről egy kismagyarországi
katolikus főpap, midőn beszámolt a vatikáni pápa győ-
ri-pannonhalmi látogatásának eredményeiről.

Bár kálvinista vagyok, tán elhiszik nekem: minden
tiszteletem a püspök úré, a pápáé meg különösképpen!
A Wojtylából lett II. János Pált azóta szeretem, amióta
hallok róla; amikor megjött hozzánk s Debrecenben fe-
jet hajtott a gályarabságba hurcolt magyar prédikáto-
rok emlékműve előtt, végleg a szívembe lopta magát.
Mindен megnyilatkozásából süt: az elnyomottak, a
semmibe vettek, a megnyomorítottak, s nem a minket
kifosztók, nem a szabadságunktól megszabadítók, nem
hajcsáraink oldalán áll! Szóval igaz keresztény ember.
De hogy így hagyja magát félrevezetni...

A szavait (?) tolmácsoló magyar püspöknek sem biztos, hogy szó nélkül kellett volna túrnie, mit nyilván nagyon jól tud: hogy a csángómagyar természetesen a magyar nyelv legrégebb s legkeletibb nyelvjárásával él, de természetesen magyarul szól, s akkor nyilván magyar lelkipásztorra s magyar szentmisére van szüksége – ha be akarják tartani az egyházuk által is előírt anyanyelv(-elv)űséget.

Jó, a püspök a nyilvánosság előtt nem merte kiigazítani az egyházfőt; de hát a Pápának ki parancsol?! Jó Wojtyła atyánk igazán megtehetette volna, hogy igaz tanúkat hív e pörben.

Mert (mondom) a római pápát alaposan félrevezetik a tanácsadói. (Szinte mint a magyar népet a veres-kék szakértők.) Minden gyanú fölött áll: elsősorban a romániai római katolikus egyház román – tehát vlach – érdekeit képviselő vatikániak sok száz éves nyomására nem hallgatja meg a Szentszék a moldvai magyarok panaszát. Sőt, mi több, tökéletesen félrevezetik a nagyvlach (csuhás) – reverendába bújt álpap – ügynökök a magyarság dolgai felől remélhetőleg a legnagyobb érdeklődést tanúsító lengyel pápát is.

– Azok nem magyarok, eredeti dákok, csak a magyar elnyomás eltorzította a nyelvüket!

Épp ezért a román nyelvre váltó csángó plébános igazi civilizátor abban a sötét Kárpát-oldalba kapaszkodó tartományban!... Szerintük.

Ám hogy II. János Pál bevegye ezt a maszlagot.

Tán épp az esztergomi hercegprímásnak s püspöknek kellene fölvilágosítania a katolikus világegyház fejét a tiszta igazságról.

A mi Tőkésünk és Tempflink példát mutat ebben is: kart karba öltve állnak ki a gátra, hogy határt szabjanak a népünket darabokra tépni igyekvő útonállásnak.

Kálvinista a pápistával... Hol oly egyre megy, hogy kereszténynek vagy keresztyénnek kereszteljük magunk!

...Szóval a csángó (biza, atyámfiái!): magyar. Labancok labanca mond csak olyat (a vlach tökkelütöttek nyomán szabadon), hogy a moldvai székely és csángó magyar nyelvű román.

Zarándvár, 1996. IX. 25.

66. Labanc katolik

Ilyen is van; se több, se kevesebb, mint lutheránusból, kálvinistából.

Így is épp elég.

– Dögig vagyunk velük!

Ne túlozz, szomszéd.

Biztos fundamentalista a lelkem.

Magyarban, vlachban, szlávban, mi másban nem?!

Egyike e vakoknak – hogy ne mondjam, szívteleneknek, legalábbis színvakoknak – (ki történetesen, mondhatni véletlen, felföldi szlovák, hisz hasonló konzumidióta dajkamesével a Kárpát-medence közelebbi tájain is élnek tökéletlenek) segédpüspök létére ilyen mondatot követett el:

– Egy püspöknek nem lehet magyar szíve!

(Biskup nemoze mat' madárské srdce.)

(A nagyszombati segédpüspök nyilatkozta, közlé a müncheni Életünk, olvasható a zarándi plébánián.)

Mire föl – hallani ideátig, Zarándig – a nagyszombati érsek úr (mondom, érthető módon!) odáig van a saját fajtájáért, a szlovákért!

No már most: vagy azért e kettősség, mert az egyik (hogy ne tartsatok, jó emberek, papgyalázónak, nem mondom azt, hogy püspöknek, papnak, csak egysze-

rúen:) embernek van szíve, a másiknak nincsen? Nekem lehet, néked nem?!

Na, nem.

Így, lelkecskéim, nem jutunk dűlőre.

Egyről a hétre.

(Hogy kellőképpen fenyegető legyen ezzel a hétmagyarral utaló róva rótt számmal.)

...Segédünk amiatt jött elé ezzel az Esterházy Péterhez illő szívbéli segédigével, mert hogy a gaz turániak (Észak-)Komárom székhellyel arra vetemedtek: saját püspököt kérnek a félmillió dél-felvidéki (idegen szemmel nézve: szlovákiai) magyar katolikusnak.

Hát igen, ez maga a pokol egy szlovák szívű papnak.

– Szív csak egy van!

Egy lehet.

...A divatdalban.

Még jó, hogy nem a csalhatatlannak tartott Pápa szájáról olvasta le valamely hírlapíró!

Szegény Nagyszombat, szegény Pázmány!

Honnan tudnák e máj papok, hogy a Magyar Lelkésznek szent volt az anyanyelv! A másé is. Hogy elődjük, a váradi magyar kálvinistából lett szombati katolikus püspök Pázmány Péter (mint mondják a szomszéd-falusi tót atyafiak itten Zarándban) a szlovák irodalmi nyelv megteremtéséhez is hozzájárult. (Utódai mikor fogják... megvédeni a másét...?)

Persze azóta Nagyszombatból Tirnava lett (...leg-alábbis nekik).

67. Erdély-árulók a bolhapiacon

Magyarország megint elárulta Erdélyt!

Általános ez a vélekedés a Krisztus urunk születése utáni 1996. esztendő Szent Mihály hava javán, mikor is Horn és Iliescu Temesvárt (az erdélyi magyarság véleményét figyelmen kívül hagyva) aláírta a két ország közti kölcsönös meg nem támadási és örök barátsági szerződést.

Nem hallottam semmi olyat, ami megingatna meggyőződésemben – hengegett volt Gyulátok Budában (már-már: a budában, benne, nyakig, a magyarhoni-ban), midőn a Romániai Magyar Demokrata Szövetség, valamint az anyaországi ellenzék érveket sorolva tiltakozott egy olyan alapszerződés ellen, amely nem mondja ki, hogy jogunk van Erdélyben magyarnak maradni.

Moldvahoni magyarjainkról nem is beszélve.

– Hazaárulás!

Igaz, ezt fújja a tudatosan a tudatlant játszó rumun szélsőjobb és szélsőbal, mert közben tudni való: ezen az ügyleten már megint a vlachság nyer.

– Horn nem fanarióta származék?

Ki tudja (ebben a bonyolult világban).

Hogy vérbeli bizantión mindkét aláíró, nyilvánvaló!

Horn savanyú, Iliescu bárgyú mosolya...

Hamisságuk.

– Egy szavukat se hidd!

Különben pórus jár sz.

Oláhmód, magyarmód.

– A magyarok összejátsszanak Iliescuval!

Ilyeneket suttog a nép Zaránd táján.

Hogy ne mondjam:

– A magyarországi kisebbségeknek jár az etnikai alapon szervezett autonómia, a romániaiaknak nem?

A magyarországi románok nagyon lelkesednek az alapszerződésért, de mit szólnának, ha betű szerint vennék, s elszednék tőlük az autonómiát? Erre hivatkozva szétzavarnák a kisebbségi önkormányzatokat?

Keleti marhái a nyugati világnak.

Zarándvár, 1996. IX. 28.

68. Padánok kora

Ugyan padánról a legöregebb zarándi sem hallott, azért ők kikiáltják a függetlenségüket s elszakadnak Olaszországtól!

Szegény Garibaldi.

Türr Pista, meg Tüköry.

Merthogy Észak-Olaszország gazdagabb, mint a talján hon másik fele, haszna egy részét a csóró dél éli föl. Unja a tehetős ország rész, hogy a szerencsétlenül járt Dél-Olaszország mindkettejük olaszságára hivatkozva néminemű együttérzést s támogatást várjon tőle!

– Ha egyszer nem, akkor nem.

Bossi „király” Padániában.

Padán nincs, de majd lesz.

Ők előállítják.

Ha egyszer az érdek ezt diktálja.

A has.

Erszény.

Acskó.

...Keresztény avagy polgár erkölcs?

Ugyan már.

– Testvériség...

Hol élsz te?

Padánia.

– Nyugat-Magyarországon is hallottam, egyesek a legszívesebben leszakítanák „Magyarország”-ról a fejlettebb s Ausztriához igazodó nyugati megyéket! Mit képzelsz a Tiszántúl a maga nyomorával, majd ők fogják eltartani?!

Ami nem sikerült a Sopront s környékét is elragadni igyekvő trianoni csavargóknak, meg a némely helybéli német bevándoroltnak, most magától, kéretlenül bekövetkezne? A német többségű Sopront a magyar szellem megtartotta, most a majdnem tiszta magyar lakosság önként állna be osztrák állampolgárnak, csak hogy az a fertály gyorsabban fejlődjék, sebesen elszakad szittyá hazánktól?

Hát még hogy félnek Erdély (egy részének?) esetleges visszacsatolásától... Mert hogy az mennyire lehúzná „Magyarország”-ot!

Te jó szagú Úristen.

– Hová kerültünk, ecsém?

Honnan tudná e „padán” söpredék, hogy a polgárerény... valami más?!

– Bossiékat a taljánok jól fenéken billentették!

Végre valami jó hír e labanc világban, labancjárás évadán.

69. Gyula-taps

Tapsosok Gyulája, Gyula tapsoncai, ha egymásra találhatnak!

– Taps, kikapcs!

Be.

Akar Ceausescu Miklós honában a minapában Zarándban a kibalzszamozott komenizmus koporsaja kát-rányos deckáján.

(– Hallod, ezt jól megaszontad!)

Mit Zarándban, a Hazában!

Odaát.

Horn elfti gödöllei (ha már a világméretútól berezelt, hát a) nemzeti kiállítási főbeszédére a mezei főhivatal (úgy mint vlach nyelven agrárius minisztérium) körlevélileg odarendelte az össz érintett – valameny nyire is álladalmi – kishivatal embereit. „Állomásukról 40 fő részvételére számítok – a főosztvez.”

Mentek is, mint az örültek.

Ki nem félti manapság (e két hazában) a kenyerét?
...Biztosnak sem mondható, ám egy darabig bizonyára mégiscsak betölthető munkahelyét.

– Taps.

Intettek-é nekik, vagy sem, nem tudni – a „Magyar” Képernyő Nemzeti Vállalat képcsöve domborúján mindenestre nem tűnt ki, hogy is esett a gödöllei tapsnyitogató Horn-beszély –, hogy akkor mostan adj neki! Taps.

Jesszusom, ha ezt otthon a harmadik szomszéd kikapujában az épp arra ténfergő nyolcadik szomszédnak elmesélem...

Neós cucilistái a világnak, tapsoljatok!

Rogyásig.

...Csak hát: nem azért verték össze a tenyerüket azok a szegény kirendeltek, mert annyira tetszett nekik az első-miniszteri beszély!

Hol volt ott (már) cocilista öntudat! Hit. (Sat. sat.)

Félelem, abbiza, elvtikéi ennek a takonykóros világnak.

Berettyószeplak, 1996. IX. 30.

70. Fúj, faji

Magyarországon faji megkülönböztetés érvényesül az-
zal, hogy bevallottan csak európai menekülteket fogad
be az ország, a többit (a feketéket, a barnákat és a sár-
gákat) visszatoloncolják szülőhazájukba – háborog az
anyaországi emberjogi szervezet. És hát: valóban meg-
döbbszentő, ha Magyarország véreskezű önkényurak
elnyomása alatt sýnylődő országoknak ad vissza... bár-
ki emberfiát! De általában faji megkülönböztetésnek
venni, ha egy ország népe szeretne megmaradni annak,
ami, talán túlzás.

Nem igaz.

Már megint: félrebeszél az akárki.

Bárki, ki úgy veszi: miért ne!

Hogyne venné olybá, neki mindegy, ha egyszer va-
lóban.

Valóság.

Hogy Európát e tekintetben is amerikanizálni kell.
(A parancs az parancs?)

Az Egyesült Államokban úgy alakult – az indiángyil-
kos, és a fekete-afrikaiakat Amerikába rabszolgának

hurcoló, azaz éppen eléggé faji alapon álló s ügycödő angolszászok jóvoltából –, hogy a négerék valamelyes fölszabadítása után igencsak összekeveredtek... Hogy kikeveredjék belőle valami valóban különleges és igencsak életrevaló. A lassan valóságosan „félvér”-ré váló „amerikai” nép. De hogy ugyanezt reánk erőltessék... Azt, hogy (akkor) csak öleljük mi is keblünkre a világ negyvennégy égtájáról ideáradó tömegeket... Mondhatni: pofátlanság.

Jenki arcátlanság.

– Janki.

Jenki.

Újabban már se jenki, se janki, csakis valami... (amit magyarul ki nem lehet mondani, csakis ánglusul) az újmagyar rádióban. (Se j, se a, se e, se n, se k, se i.)

A magyarság sosem bántotta a másikat: a honfoglalóktól háborítatlanul élhettek (élhetnek máig?) az itt lelt népek, s az elmúlt évszázadok úgy történhettek meg a közénk telepedő németek, szlávok és románok számára, hogy fajirtás, avagy az annál valamivel finomabb beolvasztás helyett megerősödve juthattak el a hazánkat fölaprító Trianon-kór korába.

Most sincs másként, legföljebb magában tesz kárt (már megint), nem hogy a más nyelvű, más színű, más fajta embert bántaná!

(Persze, a söpredéket nem számítva.)

Világ agyalágyultjai láthatnák: ha (véletlen) az jut eszünkbe, hogy jó lenne annak megmaradni, aminek anyánk szült, még nem vagyunk náci! (...Míg éppen hogy igencsak náci dolog a bennszülöttek halomra gyilkolása, mások rabszolgasorba taszítása, a világ kirablása, a Föld folyamatos pusztítása...)

71. Göncz kolhoz-fája

Az elmúlt negyven év életfája volt a mezőgazdaság; ezt mi kivágtuk – tüntet föl valós dolgot hamis színben a ti kedvenc köztársasági elnökökötök a „Magyar” Tv-ben (közvetített szónoklatában).

Mert hogy – mondanom sem kell! – a kolhozra érte ezt a dolgot.

Mármint hogy a kolhoz volt a magyar mezőgazdaság, sőt, mi több, a magyar állam és ország és nép életfája.

– Be ne rosáljak!

– Oda ne.

Hogy a Pál Pali lödörgőjébe ne, a kárpoztást és a kolhoztalanítandó demokráciát hibáztatja Ófőméltósága a Kormányzó, akarom mondani az államfő Pestbudában (nyakig).

Neki a téeszcsé, a téesz, a termelőszövetkezeti csoport, a mezőgazdasági termelőszövetkezet, az mgtsz – mit kezdettél (igen jó szimattal) lekolhozozott a nép – maga a magyar életfa! Mi kenyeret (s akkor való, életet!) ád.

Erdélyben s a Résekben kollektív, vagy éppen, néven nevezve a dolgokat, kolhoz; legújabban társulás, társas.

Míg közben a polgári világban legfőnnebb megtúrt, netalán valamennyire támogatott kísérletként élhet meg a termelő fajtájú szövetkezés, ellenben annál inkább virul világszerte a szolgáltató (a dolgokat szervező, a termelvényeket haszonnal eladni, reménnyel tárolni, ésszel vásárolni segítő) szövetkezet.

Nem úgy Ázsiában, törzsi Afrikában.

Gönczötöknek a kollektivizált mezőgazdaság maga az élet!

Fa.

Világfa Göncz-módra.

Kár, hogy az idő... elkorhasztotta; kivágta; kettétörte; derékba kapta és így tovább.

A rablás, a paraszt kisémmizése, a magántulajdon ősközösségbe (vissza)süllyesztése, a polgár kommunába kergetése, valamennyiünk proletarizálása, a közös ló és közös asszony...

– Hallod, ecsém, ha ezek egyszer elkezdenek modernizálni!

Fű nem nő, kő kövön hogy maradna.

Zarándvár, 1996. X. 1.

72. Evangelizálunk, evangelizálunk?

Nekünk az evangelizáció a legfontosabb – válaszol a Kossuth adó reggeli műsorvezetőjének kérdezősködésére egy csonkamagyarországi főpap (ha jól értettem, a pannonhalmi apát úr).

Mármint hogy mennyire érdekli a pápistákat a magyarság, a magyar kisebbségek ügye.

Hogy az ördögbe ne! Magyarország biztosítja a maga kisebbségeinek a legszélesebb jogokat, szomszédainak ugyanez a kötelessége.

– Szerencse, hogy kálvinista vagyok.

Még jó, hogy Erdély és a Részek hunnivadékaiknak a fele református.

Nem csoda, hogy mifelénk Tempfli és Tókéskéz a kézben védi a népet a labanc papoktól is!

Evangelizálunk, evangelizálunk? Mert hogy ez a legfontosabb? A többi: smafu?

Evangelizálni csak az tud, aki azonosul a keresztény-nyé teendővel; hogy ne is folytassam.

Fújják labancék (orruk helyett):

– Modernizáció!

– Európa!

A haza, valahogy (esetleg) a sokadik.

Pannonhalmáról jut a zarándi magamfajta pokolfajzat eszébe: Asztrik apátúr mutogatja vendégeit Szent Márton-hegyi kolostorában a tévé-nézőknek (ha igaz, mert a naplómban ezt találom: 1996. Szent Mihály hava 14. napján, szombaton az 1-es esti híradójában). A tiszteletreméltó pannon apát a római pápa után most a koptok pápáját vendégeli. Vajh mikor hívja meg Pannon Szent Hegyre főapát urunk... az írni-olvasni ha tudó csángó katolikusok egynémely képviselőjét, netán a nyájukat elhagyó (eláruló, a megszállóknak behódoló) papjaik helyett az őket helyettesítő moldvai magyar szentembereket s szentasszonyokat?

Úgy ám, jó atyám ott Pannóniában a Hegyen.

Zarándvár, 1996. X. 10.

73. Tocsikokban

A Horn-Pető kormány elébb Zemplényivel bővült (akit a fél világ világrendőrsége körözött, ám akit kurzustok útlevelet hamisítva – nyilván mert túl sokat tud a magyarhoni dolgokról – hazamentett), most meg Tocsik ügyvédnővel gyarapodott (akinek a milliárdos sikerdíja pártközeli elvtársurak nevére került).

– Mit lehet tenni, lop itt mindenki – mondá az érintett miniszterek egyike (a vártán).

– A világ rossz, nem mi.

– '90-ben a kapitalizmusra szavaztak, most meg nem ízlik mindaz, ami a tőkés rend velejárója?

Ugyi.

(Akármicsodái a világnak.)

Csakhogy: Tocsik Márta nem ügyvéd; a kedves MSZP s a még kedvesebb SzDSz ügyvivői első tárgyalásukkor bizton jól tudták: nemrégiben (épp a rendszerváltás előtti pillanatban, így még beleesett a közkegyelembe) okirat-hamisítás, nemkülönben csalás miatt figyelt föl rá a hatóság.

Nehéz elhinni, hogy eme éber pártjaink ne tudtak volna róla!

Pártjaitok kasszírjai meg Tocsik, mint „betéti társaság”!

Kivét.

Lelép.

Be a pártba.

– Pártunkért az életünket!

Ami lelepleződött: (elsőre) nyolcszázmilliócska.

– Képzeld el, ha nem lennének érzékenyek!

Szociálisan – népjólétiileg – a saját zsebükre.

A legújabb markszizmus: szociális érzékenység + banknyi magánzseb = kapitalizmus!

Hogy mondta (az effélére) Szabó Dezső? Milyen kurzus? (Mely apró, ám annál vérengzőbb – s mellesleg bűdös – ragadozóé?)

Hadd ne mondjam.

74. *Finn-Hunnia*

Akad épp elég délibábos nyelvész, történész s miegyéb, aki a magyart (amúgy nem teljesen ok nélkül) választott népnek érezve keres, kutat s közöl. Ám ha valami olyasmire akad egy hivatásos tudós is, ami ellene mond a kincstári finn-ugor vélekedésnek, magyarázhatja napestig, bizonyíthatja lépésről lépésre, hamar rásütik: nem régészeti (embertani, néprajzi, zenei stb.) az egyetlen s legfőbb indítéka a kérdés fölvetésének, a finn-ugor eredettan alaptételei kétségbe vonásának! A főfő – természetesen – a magyar nacionalizmus.

Hogy ne mondjam: a fasizmus.

(Nácizmus sat.)

(Irredenta.)

Ezt már nem állítják (az említett balfékek), de valami ilyesmit sejtetnek.

Cáfolhatja a tudós (a Szabad Nép Korlátolt Felelőségi Társaság pesti napilapjában) a finn-ugor kizárólagosságot, nem és nem. Érveit – amelyek, amúgy, halomra döntik a sosemvolt finn-ugor ősnép s őshaza elméletét – igen csenevész ellenvetésekkel söpörné le az asztalról, s hogy ez láthatóan (a maga számára is érzékelhetően) nem megy, finn-ugránns kandidátusotok eléveszi a durungot (ahogy ezt ilyenkor – ha másképpen nem boldogulnak – szokták):

– Már Kosáry megmondta: száz éve a hülye is tudja, hunnan nem vagyunk!

A hunn-török hagyomány (egyrészt) nemesi, (másik részben pedig) gyöngébb színvonalú.

Kár, hogy az S. P. ellen tüzelő Dr. B. E. (s mi van akkor, ha S. P. is doktor, mi több Dr. DrDr?) figyelmét

elkerüli: a magyarság eredete iránt valóban érdeklődő szerző nem hunn-török népnek gyanítja fajtánk, ellenben (szerinte, fogalmaz szerényen, nem oly erőszakosan, mint a túloldalon – Mohács óta? – szokás) lehetséges, hogy finn-ugorok is, meg törökök is lennének...

Elég bámulatos ez a düh, ha egy (igaz, alapos) tudományos ellenvetés már kiválthatja!

Érvek helyett a tekintélyé...

Aki így áll elé (Kard ki kard! közben, avagy helyett), egy szavát se hidd.

Zarándvár, 1996. 17

75. Labanc-bosszantó

Így ülnek egymás mellett: Orbán, Tókécs, Csoóri, Pozsgay!

Láthatod magad is a Magyar Távkép-szolgálat jóvoltából Szent Mihály havában.

Állítólag a Duna Tv is együtt mutatta őket; tetőtányerra a (nyugat)vlach(iai) fizetésből hogy futná? Maradok – többi zarándi egykomámmal együtt – az MTv híradóinál.

Orbán, Tókécs, Csoóri, Pozsgay: szemünk fénye valamennyi!

Szemefénye a magyarnak. Hogyne, a kurucnak.
Affélénak.

Mert amúgy az „amolyanoknak” (tökéletlen labancának)... Hej, de ellenére van!

Mindahány.

Egyenként is; de hogy így, egy asztalnál egymás mellett!

Biztos kilelte őket a hideg.

Minket elöntött a jó érzés.

Végre! Megint.

Nem újfent, mert ezek a magyarok így egy karéjba még nem állottak!

Walesa pestbudai látogatása hozta össze a magyarok javát.

– Magyar-java Walesa-módra!

Nem is rossz.

(Zsaruzselszki magyar-rossza helyett.)

Ússe kő; ezek – együtt – már tehetnek valamit.

Értünk is, szegény maradék zarándiakért.

Legfőként: népedért.

...Mely, legalábbis amazoknak, tán nem is létezik (már).

Zarándvár, 1996. X. 18.

76. Európa, melyk?

Melyk Európára tetszenek gondolni, midőn nyakra-főre emlegetik? Melyiket, könyörgöm, melliket?

Mert mintha – már elnézést a leegyszerűsítésért, de hát mit tehet egy zarándi parasztszármazék, „tehát” könnyen leprosztozható ember: megkísérli maga is megérteni, mit gondolhat erről az egészről – már az ókorban sem lett volna egyértelmű a dolog Európa-ügyben. Mert (amúgy mondanom sem kellene) úgy emlékszem, európai volt a görög Athén, meg a szintügy hellaszi Spárta. Mi több, magában Athénban is ismerős volt mind a zsarnokság, mind a szabadság (a tirannvilág s a demokrácia).

Európa?

Hogyne lenne, ám hogy szárazföldünk neve maga a Paradicsomot jelentené, az emberi nem fejlődésének a csúcására, a boldogság föllegtelen birodalmára utalna, aligha kétséges: tévedés, bölcsei-filozófusai, szociológusai-politológusai, államférfiai-államhölgyei, hírgyárosai a nagyvilágnak!

Nem is beszélve – időben egész közel érve korunkhoz – Lenin, Hitler meg Sztalin Európájáról. Hogy velük szemben – kicsit visszanezve – valóban ott volt (van, s lesz?...) Platon, Tolsztoj és Kossuth Európája!

Melyek hová, merre?

Európai ez is, az.

– Európa!

Na igen.

...Ha körülírod, melykre gondoltál!

Amelyk hazudik, rólunk, magyarokról, s ha úgy tetszik, földarabolja hazánk? Vagy amelyek emberszámba – nemzetnek – vesznek bennünket (melyhez piszkos kézzel nem nyúlhatol!)...

E-U-R-Ó-P-A.

Hogy a csudába ne.

Itt, a hunn pusztán is.

Zarándvár, 1996. X. 22.

77. Jenki maszlag

Muszka mákonyra... jenki maszlag! Nem lesz ez, fiúk, túl sok?

Török áfium, német kutyagumi...

Hol ez, hol amaz; mikor szállnak le már rólunk? (S mennek el őshazájukba, ahova csak akarnak?!) (...El innen...)

(Az épp esedékes – rendre világmegváltást ígérő – nagyhatalmak.)

Most ez az Amerikai Egyesült Államok – mint United States of America – is! Éppen két nagykövete randalíroz a két magyar hazában (az anyaországban, Magyarországon, valamint a székely góbék szerint Erdélyhez kapcsolt Öromániával teljes Romániában). A budapesti s a bukaresti fődiplomatája az Államoknak nem beavatkozott a két ország belügyébe? A két szomszéd vitáját igyekezvén a saját – jenki – szájuk íze szerint rendezni. Egyrészt (írja az újság) megfogták a két alapszerződő fél kezét s aláírást velük az okmányt (ijesztgetvén őket: nana, másképpen baj lesz!), másrészt pedig azt az ökörséget adták elé – jenkit egy janki lapnak –, hogy a magyarok a Kárpátok közé egyenest Közép-Ázsiából futottak, s hogy itteni uralmukat a többi népeken az eszerint igazságos trianoni békeszerződés szüntette (volna) meg.

A liberóbunkó historikusnak beálló nagykövet uraságok, úgymint – olvasom az újságban – Donald (Kacsa?) Blinken (netán Klingen, mert nem jól látni), és Alfred (a Frédi a szomszéd uccából?!) Moses (avagy maga személyesen Mózes Alfréd?) eme tette napnál fényesebben bizonyítja az amerika pöffeteg (lábgomba) mineműség-

ét, az öntelt jenkiség mibenlétét: a nagypénzű, ám annál bárgyúbb Amerika leglényegét.

Klinken Kacsa, Alfrédul.

Hadd ne én mondjam ki.

Meghagyom találós kérdésnek.

(Kár, hogy nem fejezhetjük be azzal: Itt a vége, fuss el véle!)

Ahogy a kereszténydemokrata honatya fogalmazott a Duna-parti hazugságházban:

– Az lesz a vége, hogy az alapszerződés következményeként mint betolakodók a saját országunkat is elhagyhatjuk!

Hogyne, szabad jenkjei a rab világnak.

Zarándvár, 1996. X. 23.

78. Ügynök-mese

Mese nincs, a kismagyarországi ügynökkormány ügynöksajtója sem tudta elhallgatni: a rosztovi polgáriban polgári tudományokban (úgy mint gazdaölésben, iparos-világgáűzésben, kasszír-akasztásban, lenini társadalom-szétverésben, sztalini tábor-alapításban, hruscsovi hazudozásban stb., stb., stb.) kiképzett első-miniszter vezette kabinet által irányított Hatóság jóvoltából székből fölállított alkotmánybíró kimondta az igazságot.

Nem azt, hogy – mint megnevezte, például – Horn Gyula miniszterelnök, szocialista pártelnök, valamint Szűrös Mátyás MSzP-s képviselő és Gál Zoltán országgyűlési elnök (ki így, ki úgy) ügynök volt, illetve hogy az ügynöktörvény hatálya alá eső tevékenységet fejtett ki. Fontosabb a lényeg: „ügynök” (valamiképp) az is, aki

hivatalból rendre elolvassa a beépítettek jelentéseit, aki az ügynökrend (a megszállók s a quisling-kormány) mellett fegyvert fog, s aki a Szovjet-Magyar Hódoltság állampártjának s pártállamának vezető tisztségviselője volt.

Függetlenül attól, hogy Szűrös – úgy látja innen a zarándi gypűrő a magát hunnivadéknak érző (dákmentes) vlachfi – rendes magyar ember lehet.

Attól.

Függetlenül.

...Lehet-é?

Azt hiszem, igen.

...Nem is fog itt kiderülni: semmi sem.

A legújabb hír Pestbudáról, Hazugságházunk fertályáról: nyolcvan évre titkosítják a legújabb világméretű magyar csalás, az „olajügy” (magyar-orosz elvtársi maffiakapcsolatokra utaló?) iratait.

Hogy a Sztalin szerszámjába ne.

Majd kiadják maguk.

Zarándvár, 1996. X. 24.

79. TGM Orbánja

Majdnem azt mondtam: ...orbánca.

Mert úgy kell (SzDSz-alapozó s Charta-gyanús, sőt, egyenest hamiskartázó) Tamás Gellért Miklósnak, anynyira hiányzik, mint disznajának a sertésvész. Hogyne, Orbán, a Győző! Legalábbis ez derül ki a Charta-kutató M' Hírlapban közölt TGM-levélből.

Tamás (de Gáspár, ellenben Miklós) – kit szeretett Erdélyünk sem tudott egészséges (gondolkodású) em-

berré nevelni – fájlalja, hogy Orbán Győző (ez az, amittől TGM tán a legjobban fél), szóval hogy Orbán (orbánctalanul) ki merte jelenteni: a két amerikai nagykövet, midőn a magyar és a román állam alapszerződése mellett vitézkedett, akkora baromságokat mondott (írt?) népünk múltjáról, hogy transzilvániai kicsi Baromlakunk valamennyi jószágja együttvéve sem lenne képes ekkorára. S különösképpen fáj Tamás (majd Gáspár, még Miklós) úrfinak, hogy a minden jel szerint '98-as magyarhoni választásnyerő Orbán Viktor Ceausescu történelemhamisító írnokaival veti egybe Klinken és Mózes diplomátákat.

Szintiszta téboly – véli Miklóstok (a Budában).

Több mint valószínű.

Mi más lenne, ha egy magát született demokratának vélő, rendíthetetlen szabadságpártiként tetszelgő (egykori?) ügyvivő – majdnem azt mondtam, amit itt mellettem súgnak: ügynök – megrója valahai barátját, amiért ki merészelt mondani a véleményét... a világ első hatalmának külügyi tisztviselőiről!

Agyrém, hát nem, fiúk?

Csak nem a „Ceausescu történelemhamisító írnokai” tisztséget szívta mellre hajdani romániai markszi-lenini filozopterotok, TGM?

Javól (mondták, míg mondhatták, a zarándi svábok Zarándban); hogy a búsba ne.

Zarándjennő, 1996. X. 26.

80. Bächer, szintén

...zenész.

Azaz.

Akinek meg kéne már mondani, hogy elég volt.

– Elég!

A rágalmazásból.

Mert hogy Bächer Ivántok (Budából) a pesti polgári-konzervatív-nemzeti tüntetésben nyilas-gyanús lapok s könyvek árusítóiba botlott, rögvest föl is vásárolta a készletet: legyen otthon (a Budán) üldögélve min botránkoznia.

– Egek!

Már ha tud róla.

(Vagy nincs, vagy leszakadt.)

S természetesen az ellenzéki megmozdulást szervező Magyar Demokrata Fórum a lúdas a dologban, őt leplezi le szabadnépíró kománk (a Budában, vagy hol). (...a csehek Budimpestjén.)

A minapában (nem Budában, csak itt) az országhatár túloldalán fekvő kisvárosok egyikében járva benyitottam a könyvesboltnak nevezett (igen rendetlen) üzletfélebe, s azon mód holmi nyilas-gyanús förmedvények kerültek a kezem ügyébe. Rájuk csaptam, ilyet még sosem láttam; hogy aztán villámgyorsan szabaduljak tőlük. Kíváncsiságomat legyőzte az utálat.

Való, afféle munkákra bukkantam Csonka-Zarándban, mint Bächeretek Pestbudán: Mónus, Auschwitz-leleplezés, Prónay-Héjjas.

Úgy hiányzanak e könyvek nekem is, mint a záráncdi ablakosnak a tótágas-mutatvány. De hogy a piszkot rákenni az MDF-re...

Se kutyám, se macskám az MDF, de a magyarországi pártok közül – mint a legtöbb erdélyi magyar ember, én is – leginkább velük rokonszenvezem. Tán mert a legközelebb állnak e magyar fiúk a mi RMD Sz-eseinkhez. Ahogy nekünk, nekik is (miként a költő megmondta): A haza minden előtt.

S csak aztán az önérdék, jó Ivan Bächer úr.

Kit – akár a többi, hozzá hasonlóan sérült lelket – az ember csak sajnálni tud.

Zarándjenő, 1996. X. 26.

81. Valaki mellékopátsol

Krampácsol; karmol.

Bánt bennünket, erdélyieket.

Pedig Ó – innen, Zarándból, úgy tűnik – más oldalon áll, mint Bächer Iván. Közgazdászok (ha jól vettem ki soraiból) a nyugati harácsolókkal szembeni bátrabb föllépés híve, a nemzeti érdekű közgazdálkodás szorgalmazója, szóval... (szinte) épp az ellenkezője hírlapi bölcseteknek!

Attól óvna bennünket (itt Erdélyben s a volt Kelet-Magyarországi – Transsylvániához kapcsolt – Részek vidékén), hogy túlzottan elkötelezzük magunk egyik vagy másik román párttal, érdekszövetséggel, mert akkor, ugye, mi történik velünk, ha a másik nyer?

Aminek most épp az ellenkezője esett meg, de (valóban) erre is megvolt, megvan, meglészen az eshetőség!

Jól hangzik, demokratához illőnek tetszik, majdnem helyénvaló a jó úr (Kopátsy) vélekedése, ám – túl azon, amit a kitűnő háromszéki magyar ember, Sylvester

Lajos válaszolt a központi Charta-lapban a neves közgazdának – igencsak sántít. Nem annyira, mint Bächeré, valamennyire mégis.

A lényeget illetően eléggé.

...el nem ítéhető módon.

Mivelhogy a romániai magyarság szervezete azzal kötött szövetséget, aki kevésbé bántotta, jobban megértette (aki úgy tett, mintha értené); mondjuk ki, azzal, aki nem tette a nyakára a kést. Mint teszem azt Iliescu.

Azt tetszik gondolni, kedves uram, nekünk úgy kell politizálnunk, hogy mindkét (mindahány) oldalon támogatót leljünk?

Mondom, ötletnek nem rossz!

Jól fog.

Csak épp kivihetetlen.

(Akár Magyarországon: nemzeti érdekképviselőt, Erdély-pártiságot várni a „baloldal”-tól...)

Mert miképpen állhatnánk (félzsóderosan) úgy, hogy elfogadjon bennünket a rumun náci (mondjuk a magyarfaló kolozsvári polgármester), meg a vlach demokrata (a nekünk kezét nyújtó új köztársasági elnök) is?

Azon túl, hogy így könnyen kitekeredne a nyakunk, valamék fél hamarost tekerne is egyet rajta.

Ejsze (mondanak székelly barátaim...) – bármi hihetetlen – ezt nem akarjuk, jó uram ott Pest-Budában!

82. Kodálytalan

Mondhatni: komolytalan (lenne)!

Csak hát EZEKTŐL bármi kitelik.

Azzal üti el a posztmodern hölgy, hogy ő nem a Kodály-iskolát bántja (annak, állítása szerint, ő is igen nagy híve), pusztán a szabad választásért emel szót (hogy azt a már megint szélsőséges konzervatív értelmiségi csoport a Kodály-módszer lesöpprésének vegye). Azt szeretné Anna (ki, hiába, örök), hogy ha valakinek mégsem Kodály Zoltán számos módon alkalmazható zeneoktatási elképzelései tetszenek, kedvére keríthesse-
sen egyet a világban még létező egyéb módszerek közül!

Haha.

– Hogy oda ne rohanjak.

Viccen felül: hogy lenne hazaáruló az a valaki, aki arra biztatja süldő legénykéinket, serdülő leánykáinkat, válasszanak szabadon hazát! Hogy Magyarhon (Erdéllyel, Felfölddel, Délvidékkel, Erdős-Kárpátokkal, Őrséggel együtt...) csak egy a létező s jól bevált honok közül!

Ne adj Isten már az óvodában így kellene kezdeni (röfögik az újmódi honleányok s honfiúk).

Rögvest, hogy kikeltél a tojásból.

...Hol mindent szabad?

Az lenne a szabadság?

...S rabbá tesznek, ha elébb (valamely) anyanyelv elsajátítására készítetnek?! (Balga szülék, szülők, tanítók.)

Mert (mintha) az lenne Kodály zeneoktatási elképzelésének a lényege: legelőbb mindenki a saját zenei anyanyelvét sajátítsa el! S hogy a magad (néped) nyelv-

vét érted, vágatsz neki – ha nagyon akarod, űz a kíváncsiság, a zeneszeretet – a nagyvilágnak.

Ám anélkül...

Nyelv nélkül nyelvelni.

Zarándvár, 1996. X. 30.

83. Ungár + Sándor Kft.

Különösképp (ez esetben méginkább): korlátolt felelősségű társaság.

Mi az neki...

...k.

(Mit nem hall az ember a Magyar Rádióban, mióta a Szabad Európa, London, meg Amerika Hangja helyett csak ezt hallgathatjuk Zarándban!)

(A szív megszakad.)

– A szellemi termék ugyanúgy áru, mint amit a kohóiparban állítanak elő, vagy mi a bányákból kerül ki – visszhangozza a (volt fideszes, tehát volt nemzeti szabadelvű) szabad madár Ungár Klára s a maszopos (szakszervezeti góré) Sándor László.

Hogy a... csudába ne.

Nagyon értik a módját, hogy kell félrevezetni a szegény ember fiát!

– Ezeknek a hon is...

Ahogy mondod.

Minek ára van.

Öreganyád a padláson

Elcsúszott egy záptojáson!

Hol: minden: eladó:
 Mindennek ára van!
 – Becsületnek?
 Nyelvvizsgát igazoló bizonyítványnak.
 Érettségi tételnek; fölvételnek. Állásnak.
 Szerelemnek.
 – Mondom és pontum: az áru az áru, s annak mindig ára van!
 Kérdés, mi micsodás árú.
 Petőfi Talpra magyar!-jának!
 Munkácsy *Íme az ember!*-jéről ne is beszéljünk.
 Ungár + Sándornak.
 Ecce... liberó ez, liberó az.
 Pőrén, pucér üleppel.
 – Csórén! – rikkant a Zaránda húzódó székelly atyafi.

Zarándgyula, 1996. XI. 21.

84. Szeker-mosoly

Szekeresé!

Imrée.

Szekeres: mosolyog!

Úton, útfélen, Házban s azon túl (meg előbb) – alatt – (fölött). Uszodás, százmilliós házikó Pestbudátokon...

(Bár: legalább csinos, nem úgy, mint Horn+Horné!)

(Imrének – valakinek a családban – van ízlése!)

– Savanyú a szőlő – vághatod a képembe, s mi tagadás: Zarándaiban, sőt, mi több, Máramarosszigettől Temesvárig, Brassótól Nagyváradig aligha látsz efféle kullipintyókat!

Újgazdag (balkáni) pöffeszkedést épp eleget, ám ily csínt...

...Imre tud valamit, mit mi nem.

Mosolyog ha kell, ha nem.

(Szerinte, nyilván, így helyénvaló.)

Sugárzik a bizakodástól!

Pártja maholnap a béka alfele alá kerül a közvélemény-kutatásokban (annyira azért nem, de a 15–20 százalékot a 30 után akár így is vehetik), mégsem csügged. Imre: boldog.

Miért ne tenné?

– Ha neked is ilyen villád lenne, te is egyfolytában somolyognál!

– Örülnél, mint majom...

Mindjárt megmondja, micsodájának.

A nyomorgó nép kacsalábon forgó palotában élő hivatásos pártfogójának a derűje az övé.

...Pártja, kormánya, tiszte, meg a másik, szintén a földre vert párt... két év alatt úgy leégett, jobban alig lehet. Mire föl: az egyik pesti – gondolom, eléggé szegény – kerületben „szocialista”, egy Balaton-fölvidéki, erősen polgárosodott faluban meg (ha jó értettem, Felsőörsön) „szabad demokrata” polgármester áll a legjobban, minden bizonnyal őket választja meg a „nép”!

Hazudhatnak napestig, pillanatonként kiderülhet róluk valami disznóság..., nem és nem! Kádár népe rendíthetetlenül kitart.

...Nem azért mondom, de mi alaposan eltángáltuk Iliescu Jankót!

– A Vilnai Gyors Kürtösön kürtöl!

Ha beengedik Lökösnél.

Biharkeresztesen.

...Imre (mondom!) tud valamit.

85. *Még egy Horn*

...Jóból semmi sem elég?

Horn, Gábor.

(Sem Bethlen, sem Báthori.)

(Horn annál inkább.)

Bornírt egy dolog!

– Ez a lépés is hozzájárulhat ahhoz, hogy ne az állam osztogasson, az állampolgár dönthesse el, mely társadalmi szervezetet kívánja támogatni!

S még azt is hozzátette Gabriel Hornotok: alkotmány sértő lenne, ha egyes szervezeteket – köztük az egyházakat – kizárnák a támogathatók köréből. Hasonlóképp alkotmány sértőnek ítéli egy szocialista szakértő is az egyházak kivonását azon kedvezményezett szervezetek köréből, amelyeket a magyar állampolgárok jövedelemadójuk egy százaléka erejéig megsegíthetnek.

– Habakuk, ezek azt hiszik, hogy az egyház társadalmi szervezet!

Ó, hogyne, mint a felsőrészkészítő cipészek olvasóköre.

Meg a szekták valamelyke (összessége).

– Épp ez az, erről van szó: Amerikából ideszalajtott s a nagy magyar egyházakat lesöpörni igyekvő, pár száz, néhány ezer fős „egyházacskák-kétházacskák” álladalmi támogatását szervezik az urak!

Még tán örülnek is, hogy a nagyegyházak kikérik maguknak.

Az egyház, mint társadalmi szervezet; nem mondom.

Kár, hogy nem következetesek e nyikhajok, mert hát akkor a katolikus, a református és az evangélikus egy-

ház kellene hogy kapja Magyarországon a lehető legnagyobb támogatást!

Az hiányzana, nem a fenéken billentés.

Még szép, a Hit Gyülekezete! (Szici-, szcientológia...)

Aztat kell a pápista, kálvinista és lutheránus milliók (nyolc-, kilencmillió állampolgár?) pénzéből támogatni!

A legjobb persze az volt az egészben, hogy a „Magyar” „Rádió” „bemondója” „bemondta”: a kormány az egyházak egyetértésével döntött az egy százalék sorsáról, mire föl a következő hírekben kénytelenek voltak fölolvasni a katolikus tiltakozást, amely azt adta tudtul, hogy egyezségről mindazidáig szó sem volt.

Ejnye, a teremburáját, zarándi ez meg az, kecskefing-a-lóbabba, nem szemtelenedtek el túlzottan ezek a komcsi-liberó (liberókomcsi) urak?

Horn és Horn, hiába.

Ha egyszer valaki ilyen jól képzett, hogy nem tudja, mi a különbség az egyház és a gittegyelet közt!

Hiába, no, a rosztovi Oleg Kosevoj Népfőiskolán...

Zarándvár, 1996. XI. 28.

86. Fridi, a Fridi

Félmillióra büntette a bíróság azt az újságíró, aki „Fridrikusz: bezár a bazár” című írásocskájában azon érzelmeinek mert hangot adni: vigasz az ízlését még őrző nézőnek, végre bezár a Fridi-bazár!

A kismagyarországi keresztény újságíró-szövetségben ügyködő zarándi hírlapíró ismerősöm – mondtam

volt: süvem szomszédjának a harmad-unokatestvére – mesélte, hogy járt a dunántúli kartársa Fridivel.

Nem mondom!

Leírja az újdondász, hogy neki biza nem rokonszenves a Friderikus tévéboltja (tv-vállalkozása a közszolgálati, azaz Állami Magyar Televízióban), mely tán túl sok adóból beszedett közpénzbe kerül... S akkor Fridinek nem csak hogy ellenére lesz ezen szabad véleménynyilvánítás, mi több, azonnal be is pörli s ki is nyuvasztja tollnokunk bőrrészénye helyett a lapot, mely teret engedett ekkora mocskolódásnak, személyiségi joga megsértésének, üzleti érdeke semmibevételének. Mit tudom én, minek nem!

Érthető, Fridi (ha – messziről jött, mi több, az Isten háta megett élő zarándiként – szabad becézni a nagytiszteletű Alexandru Fidericus Ófőméltóságát Pest-Budában) okkal támadt bírálójára. A pár tízezres példányszámú vasvármegyei (végre még egy vármegye, nem csak mindig Zaránd!), tehát vasi lap majd” százezer olvasója színe előtt rossz fényben tűnik föl a művészete (hogy ne mondjam mozgógépes üzlete).

Ha nem sértem meg; mert arról szó sincsen!

Egy zarándi ilyesmire – szánt (netán föltett) szándékkal – hogy’ vetemedhetne?

(...Különösképp nem Kurta Mihály uram, ki ugyan az Ez a Hétben évek óta sorozatban megjelenő labancnyúzó levelecskéiért egy vasat sem kap, ám akinek esetleges kérdőre vonása kimeríthetné – igen különös módon – az üzletrontás, nemkülönben a hiteltelenítésre törekvés mondvacsinált alapos gyanúját!) (A Szerk. helyett a Szerző megjegyzése.)

Ámbátor (ha bátorkodhatom) a „Fiderikusz: bezár a bazár” gúnyos címet viselő jegyzet avval kezdődik, hogy „Akkor jövök ismét, amikor ti már elmentek – üzente másfél évvel ezelőtt az MDF-kormánynak F. F., s így is lön: show-jai eltűntek a képernyőről. Meglehet, F. most

szívesen visszahozná azokat az időket.” Mire föl Hornék alatt ismét menni akar...

(S mi léssen akkor, midőn Hornék is mennek?)

Aki érti, jelentkezzék!

(A helyes megfejtők közt valódi zarándi fityiszt sorsolunk ki.)

(Ha meg minden kötél szakad, a nemzetközi, ne adj Isten magyar-román – oláh-ungur – vegyesbírótság elé állít Fridi a Tévéből e szolid megjegyzéseimért, vállalom: lejben fizetem azt a félmilcsit!... Ha nagyon rosszul megy neki a bolt, pörön kívül küldöm. A jó öreg Ferdinánd király bankóiban.

Zarándvár, 1996. XI. 29.

87. Erdélyi-SzDSz

Valóban, elég jól nézünk ki: valaki nem reánk hozta a Szabad Demokraták Szövetségét?! Erdélybe (a nevében) a magyarországira hasonlított.

Mit ne mondjak; azon nyomban elárulták magukat.

A hülye is fölismerte őket!

„Romániai Szabad Demokraták Pártja”.

Mifelénk az a hír járja róluk, hogy bejegyzésüket Iliescu és Funár prefektúrái sürgették. Az ellenben már nem szóbeszéd, tény s való, hogy a '96-os elnökválasztás második fordulójában (amikor a magyarság által is támogatott Constantinescu s a nyíltan a magyarfalókhöz pártoló Iliescu közt lehetett választani) a Romániai Szabad Demokraták Pártja híveit a komcsi elnök újráválasztására buzdította!

Írd és mondd.

Ha a Mérleg utcából kapták az ukázt, odaát (végül) a méregtől nem láthattak.

Haha.

– 1051 Bp., Méreg-ucca 6. sz.

(Az egész ház az övék? Mint az enyém: Z., Zsindelyes-köz 3/2.)

(Zsindely helyett, persze, ma már csak bádogtető.)

Erdélyi pártunk a rumun alsó- s felsőházi választáson is külön indult (tőlünk), persze, hogy megossa a magyarságot, szavazatokat vegyen el tőlünk s az egész komcsi- és náciellenes ellenzéktől, hisz nyilvánvaló volt, a parlamentba vagy a szenátusba be nem juthat! Jó Zarándunkban mindösszesen olyan másfélezer voksot tudtak összekaparni (a vármegyei szavatok – mondd és ródd! – 0,6 százalékát).

Épp ennyi hiányzott ahhoz, hogy az RMDSz (kis és kies) Zarándvármegyéből is küldhessen honatyát Nagy-Bukurvárba.

– Az ám, RSzD(Sz)P!

Óarad, 1996. XI. 30.

88. Suchman kontra Lezsák

Suchman T. miniszter (egy T helyett most kár, hogy nem lehet válogatni a három T közül, mondja anyaország, egyébiránt Aczélt eléggé nem kedvelő egykomám) oda nyilatkozott, hogy nem Magyarország korrupt, hanem az egész világ. Mire föl Lezsák S. magyar demokrata – ki Árpád apánk bejövételének MC. fordulója tiszteletére 1100 kilométeres kerékpárútnak vágott neki – olybá vette a fricskát:

– (Nem pesti) Körutamon egyetlen megvesztegetett kisnyugdíjossal, egy szem lepénzelt munkanélkülivel, egy fia (különösképp nem leánya) romlott pedagógussal sem találkoztam!

Sem ő, sem én.

(Korrupt szegény emberrel Zarándmegyében sem.)

Nilván annál több bankárról, országos és helyi politikusról, újgazdag üzletemberről, hazudozó álhírlapíróról hallani valami ilyesmit... Mindkét hazában!

Ki-ki a maga köréből merít, a saját környezetében ismeri a dörgést, a maga társaságából veszi a példát, az önnön világában tapasztaltakat vetíti rá a nagy világra, honunk s golyóbisunk embertömegeire.

– Ne folytasd, magából indul ki!

Fején találtad.

Tamás kormánytag a tagnyi haja alól mond ilyen szellemeseket bele a vakvilágba.

Megteheti, senki sem vonja kérdőre, nem szól vissza (ezúttal véletlen sem) az Antall-évek alatt oly bátor, undorító, a másod-csecsemőkorát élő új magyar demokráciával szemben ellenséges „ellenzéki”, Hornék idején „független” sajtó! A kormányfőnek meg, állítólag, a puszipajtása.

Ja, kérem, aki így meg tudja válogatni a társaságát!

Mert a magamfajta Zarándban...

Jobb, ha nem is említjük; Lezsák amúgy is megmondta már.

– Ő járt nálunk Árpádon kerékpáron?

Hogyne, nem Suchman.

Árpádon (melyet a regáti Árpáselnak csúfol) fejezvény be az MC-at.

89. *Pető kárpitos*

Azt írja az újság, apukája mielőtt ávós lett volna, kárpitosként kereste kenyerét. Mit lehet tenni, az embernek valamiből meg kell élnie!

...Főleg abban a piszkos horthysta kapitalizmusban!
(Apámék mit nem adtak volna...)

A mai, petői, nyilván más, Petőnek.

...Neki igen, de nekünk...

Zarándi gyepűn innen, gyepűs Zarándon túl.

– Mi bajod neked a kárpitosokkal? – támad rám a vlach kertláb-szomszédom Zarándban, mert hogy ő is ebben az iparban utazik.

Mi lenne, semmi.

– Azért mondom.

(Mert még – ellenkező esetben – bőszen ellenesnek vél.)

(Vlachfalóak kárpitügyben.)

Mert hogy elvtársi ökigyelme a köz előtt a jó atyját kárpitosnak vallotta, az édesapját leávéhásozót porbe fogta, míg fény nem derült szabad s demokrata és szövetségi – ÁVO-s-fia jellegű – turpisságára.

Agyafúrt, nem mondom.

Persze az ember, mielőtt beáll a Gestapóba, KGB-be, Szekuritátéba, ÁVH-ba állambiztonságinak, csak kellett hogy csináljon valamit!

Valamicskét; valamennyire; valahol.

Ám hogy épp az Államvédelmi Osztályt válassza a kárpitosa!

Nem vitás, elébb a párt mellett tette le a garast.

Ha meg már a párt (Éljen! Zsivió! Nyezsije! Trajaszk!), onnast csak egy ugrás a Hatóság!

- Megvan még nálatok a Hatósági húsbolt?
 Hogy a csudába ne.
 Ha másra nem, disznóköromre tán futja.
 (Hol Körmös Bauer a mézszáros?)
 (Ejnye, elvtársaim a Magyar Honban!)
 (De könnyen ment ez a gúnyafordítás!)
 Tisztességes iparosból...
 (– Kifordítom, befordítom, mégis bunda a bunda!)
 ...Hogy oda ne rohanjak.
 – Hiába, kárpit az egész világ!
 Már ha bekárpitozzuk.

Zarándvár, 1996. XII. 1.

90. Göncz a Kárpátok alól

Árpi tata megint luftot rúgott, tiltakozik is azonmód a kárpátaljai magyarság.

Göncz, mint Árpád (tehát órála már bizonyos, hogy Vereckénél jött be, nem úgy, mint én, Mihai Kurtea, kinek ükös őse valahonnan délebbről közelítette meg a Kárpátokat), szóval Árpád Göncz azt nyilatkozta volt a kijóviai fejedelemség székvárosában, a Nyeper-parti Kijóvban megjelenő kisorosz lapban, hogy az ukrainai magyar kisebbség sorsa politikailag ideális!

Jó, hogy nem azt monda, eszményi!

Az tette volna be a kaput.

– Ejnye, Árpi bá!

Ijnye, a nemjóját, ennek a fele sem igaz!

Mit lehet tenni, ott is mosolyogni kell!

Jó képet vágni.

Cukros bácsi módra?

Mindenre bólogatni, ha egyszer azzal vesszük le a lábáról a tárgyalófelet.

Nem szólna a zarándi magyar egy szót sem, ha a Göncz-mosoly következménye – mondjuk – (tétélezzük föl!), csak a példa kedvéért, az lenne, hogy Kisoroszország visszaadja a Kárpátaljának nevezett északkelet-magyarországi részeket!

Csak hát efféléről még véletlen sincs szó, sőt, ha illet mersz említeni, leilyen-amolyanoznak, lebitangunguroznak (néhanap magyarkodástalan „magyarjaink” is).

– Szűzanyám – sóhajt mellettem a zarándi csapszék kármentőjét támogató koma.

Hogy illet még gondolni is merészeljen a szegény magyar az országhatár Kárpátok felőli oldalán.

...Jó felén, hisz a Szent István-i Magyarországnak több mint a fele szorult a trianoni határon túlra a Kárpátokhoz.

– Ezért vigyorgott rájuk Göncz? – örvend (túl korán) szesztestvérem a bajban.

Szó se róla.

Zarándvár, 1996. XII. 1.

91. Bikfic esete a kozmopolitával

Valami Kornis Mihály nevű (nyilván pestbudai) úr megint fölbosszantott! Zarándi magányomban amiatt kaptam föl a vizet, hogy Francia Narancs című lapotokban leantiszemitázza mindazokat, akiknek nem tetszik az odaáti rendszer. Mert hogy aki kozmopolitáz(gat), idegenlelkűséget emleget, ellenben nemzeti elkötelezettséget kér számon, nem egyéb, mint aljas...

– Kódolt nyelven zsidók ellen uszító törtető kis senki!
(...Annyira törtető, hogy akire ezt ráfogják, másnap már kenyér nélkül marad...)

S hogy ő akkor nem magyar, hanem (büdös) zsidó – mégpedig a nürnbergi törvények értelmében.

Ejnye-bejnye, igrum-burgum, beteg lelkű rosszcsontja!

(De, mondom, nem azért beteg, mert az, ami, hanem mert olyan, amilyen!)

A csonka hazába átjárva nyakra-főre ilyesmit lát az ember a házak falára, kerítésre mázolván:

ÁRULÓ SZDSZ!

VÖRÖS TOLVAJBANDA!

TAKARODJATOK!

Zarándi gyanúm szerint egyáltalán nem azért tartják a kismagyarországiak cserbenhagyónak a „szabad” „demokratákat”, mert akad köztük egy-két (állítólag Pesten két tucat, ám vidéken vármegyénként ha egyegy) olyan valaki, kinek a fölmenői közt zsidók is voltak, ám akik a mózeshitet hallomásból ha ismerik, akik legföljebb a túlzó faji fölfogás szerint (valamelyik fölmenőjük javára, a többi fölmenő kárára) nem magyarok. Sokkal inkább az a baja a népnek a balliberális hazudozókkal és rablókkal, hogy azok, amik (s nem affélék, amilyenek kínálták maguk): sehonnaiak, kiknek a haza számít a legkevésbé.

Független attól, hogy hívták a szépatyjukat, dédanyjukat, milyen nyelven s mit mormolt imaként a jó nagymamájuk!

A csődöt az első fél év után bejelenteni képtelen charta-kormányt szellemileg megalapozó balliberó állérmiség (balfácán-sereg) sehogy sem érti, hogy Zarándunkban – nemkülönben Zarándból nézvést – oly nyilvánvaló. Az istentagadók zöme éppen hogy keresztényen származék, az ateista (náci, bolsi, banki) söpredék szellemi – firkász és szófosó –, meg kétkezi (durungos)

vezéreinek többsége valójában a kereszténységet elhagyókból, egészen rossz esetben a kereszténységbe befurakodó lelki bérgyilkosokból, a keresztény Európát a maguk képerre átmázolni próbálkozó bitangokból toborzódik!

Mihály, Mihály, szegény Mihály!
Most aztán főhet a feje.

(POST SCRIPTUM. Aki olybá veszi, hogy a hivatásos világpolgárságát reánk erőltető bikfic „lekozmpolitázása” puszta „antiszemitizmus”, úgy tesz, mint Móricka, midőn vesszejét a Tiszának vetve, vizeletét a hatalmas, hömpölygő, szőke folyamba eresztve így kiált: Nicsak, hogy nekem ekkora „vizem” legyen?!... Öszszetévesztve a magát a Tiszáéval.)

Kolozsvár, 1996. XII. 2.

92. Ungváry rőf(h)ögés

Az ungváriak szégyene, Tamás (ki, amúgy nyilván nagyon hisz, sőt, csakis azt tesz egyfolytában, úgyhogy a való világ – amely, ne adj’ Isten, magyar – a legkevésbé izgatja!) helyreigazítja puszipajtását, a szintén a pesti pártkommunából való Kornisát, ki ha finomabban fülel, inkább úgy fogalma: „...: mi jobban megvetünk titeket, mint ahogy ti gyűlöltök minket.”.

S rögvest szavának áll: piszkolja kegyetlenül a szélsőjobboldali bagázst. (Mely nyilván nem más, mint amilyenek szerinte – Ungvári Tamástól szerént – lennie kellene mindenknek „a túloldalon”! – azahogy túlhan véle átellenben éppen.)

Mert – mondom, amúgy! – egy zarándi (Ungváritok nyilván így mondaná: Vlach Emsétől való) lófőivadéknak sem rokonszenves semmi, mi szélső, sem bal, sem jobb. De hát mit tesz az (mindez) egy efféle link alaknak! Ki csak hablatyol – mert teheti, mi több, jó kis pénz üti a markát az uszításaiért –, kedvére kirekeszthet mindenkit a maga (maguk) alkotta nemzetén túli alig nemzetből, nem nemzetből, abból, ami szerintük (magyarfalók hite szerint) mindezek ellenére... „magyar”.

– Előbb kibelegzük, aztán megesszük!

Hogyne, így megy az.

– S miután bekapták, azt mondják, a hasukra mutatna: e’ lenne a magyar!

Tán még némi levegőt is kinyomnak (alfelől) magukból – magukban, nem is oly titokban – (a likon).

Mondom, csakis az a baj véle, hogy egy szava sem igaz.

Fordítva sem.

Tükörolvasatban úgyszintén.

Átlósan; bakugrással; lólépésben. (Nem.)

Hátulról előre haladva – rovásmódra – olvasván sem!

Még ha Eörsi tenné meg ezt véle (hátulról, Ginsberg-től ellesett csínyként).

...Ráadásul U. Tamásnak nem tetszik, hogy a hangos-képes-tollász újdondászok felelősséggel tartoznak azért, amit írnak, mutatnak, mondanak! Sajtószabadság Néki – Ungvárott, ha igaz –, ha a tollnok (képnok, hangnok) kedvire hazudozhat? Ha megkérdik, hol a bizonyíték, az már a szabadság lábbal tiprása?!

Haha.

93. Szábád ügyvivők

A világszerte ismert – amúgy, hogy ne mondják, valóban eléggé gyanús – Konrád Gheorge (Zarándban egyenest – a szemed közé – Gyorgye) elvtárs találta ki, alakuljon Kelet-közép-európai Demokratikus Karta mindössze csak azért, hogy rögzítse a szabadságküszöböt (demokrácia-minimumot, vagy mit). Mire föl (azonmód) Kis János elvtárs javaslatára – az SzDSz ügyvivői testülete (az addigi titkos után?) nyílt chartát tett közszemlére, melyhez csatlakozhat az állampolgár. Végül nem párt – hanem? no lám – kezdeményezésre 1991-ben ki is kiáltják A Demokratikus Chartát.

...írja legalábbis (utóbb) a szaksajtó (Zarándba eljutó példánya).

(Rögvest jött a kocscitorlasz.)

(Hogy ilyen szépen összefüggjenek a dolgok!)

(Ki hinné.)

(Utólag, persze, könnyű okosnak lenni.)

Kornis M. fogalmazó.

1991. szeptember 27-én teszi közzé a Karta a kartáját a pesti (kartásodó, kartács-) sajtóban, 162 „túlnyomórészt baloldali liberális értelmiségi” aláírásával.

1. D(emokrácia) a(kkor) l(esz), h(a)...

2. D. A. L. H.

3. Da.

...17.

Szegény Ágh A., Balassa P. ateista-tábori hívő-katolikus esztéta. Bereményi G. nagyíró. Bodor P. Diurnus-írógató „erdélyi” „menekült”. Bokros, A Lajos, pénztári szakértő. Bossányi K. volt „szocialista” képviselő. Csalog Zs. elleníró. Csaplár V. szintén. Csordás

G. szintúgy. Czeiczél B. gyógyász, gyermekpatronáló. Demszky G. Nem Lesz Világkiállítás. Farkasházy T. hivatásbeli kedélytelenítő. Fodor G. áladjunktus. Ilia M. (volt) szerkesztőhősünk. Jancsó M. résztvevő. Kereszty A független bolsiújságírószervezettől. Kerényi I. állítólagos drámaíró. Kocsis E. valameddig még püspök. Kocsis Z. klimpírnok. Landeszman Gy. főrabbi, a későbbi hosszútávfutó. Lengyel L. nemkülönben független, de (szintén: Vámház-téri) közigazda. Molnár G. P. szabadnépíró. Nagy Bandó A. humornok. Nyers R. '56. nov. 4-i szociáldemokrata. Parti N. L. jutalmazandó író. Pető I. főfogalmazó (mellékest semleges, már-már pártatlan pártvezér). Radnóti S. holmi. Spiró Gy. szarmagyarozó. Surányi Gy. bankár (a más bankjában). Vásárhelyi M. fiumei rémhajós. Vitányi I. ártatlan szociális államférfiú.

Csatlakozni lehet: D. C. Bp. 1. Pf.: 1358.

Mentek is.

Mészöly M. (is) részes (benne). Hankiss E. szociótótágas. Pomogáts B. elnök lesz. Beke K. társutas.

Belépők egészen a győzelemig, Horn-Petőék 1994-éig.

A Karta-mese ajánlója Kis J. szdsz, élvezi Göncz Á. (támogatását).

Azóta méla csönd.

Miként Zaráandban tartják:

– Szarnak, kárnak nincs gazdája!

(Ma már a kartájuknak sem.)

Zarándvár, 1997. I. 19.

94. Nagyok sora

Toplistának nevezett micsodát ismertet a közvéleménykutató, miszerint első Mátyás (király), második (Szent) István, harmadik (Széchenyi) István, majd következik (mondanom sem kell, Kossuth) Lajos, (II. Rákóczi) Ferenc, (Hunyadi) János, (Zrínyi) Miklós, később (Nagy) Imre, (Kádár) János, a végin meg (Antall) József, (Kun) Béla, (Horthy) Miklós, (jelezni is fölös, Rákosi) Mátyás, (Szálasi) Ferenc.

Az igazi Mátyásból, jól érzi népünk, több is elkelt volna történelmünkben, a hamist meg oda tette, ahová való, de hogy Jánosod Kádárod megelőzze a 15 millió magyar miniszterelnökét, Antallt, meg Horthyt, ki legalább megkísérelte újra megteremteni a nemzeti egységet... Kádár, ki elárult hont, népet, osztályt, barátot, mindent, mit lehet! János, akinek a haza annyi volt, mint másnak a másik kutyája piszka...

Jó kis agymosás!

Nem mintha sokkal világosabban látna az erdélyi-partiumi-körösközi-bánsági magyar; keverik a mieink is eléggé, ám ennyire!

Amúgy nem rossz, helyére került majd' mindenki.

Hosszútávon... (megvolna még ez az ország!).

Amikor megjöttek Horthy katonái Erdélybe, hogy sírtunk! (Rítt apám, anyám, örömkönnyeket hullatott Észak-Erdély; Dél-Erdély meg... keserűségében.) Hogy vége a nyomorúságnak, a magyarság pusztításának... legalább Erdély fele részében! Meg hogy: velünk mi lesz?... Aztán – rá fél évszázadra – magam hallom, Antall bejelenti, szellemileg az egész magyarság kormányfője! Ha lehet, megkeresem, s leborulok elé! Vég-

re valaki, aki gondol ránk, erdélyiekre. Mert a korábbiak, utána következők... Úgy nem ér az egész banda semmit, ahogy van!

Ne látná tisztán a magyarhoni magyar?

Hogy tehetné, amikor épp erre törekedett muszkája, muszkavezetője: ne láss, vakulj... „vesztes” „magyar”!

Mert EZEKNEK ma is mi vagyunk a háború főbűnöse, az utolsó csatlós.

Mintha.

Igen, úgy állítják be máig, hogy a magyar robbantotta ki mindkét háborút; azt kapja, ami jár.

S viszik, csak hordják a rablott magyarholmit.

– Horthy és Antall ez ellen mert szólni!

Uramisten.

Zarándóvár, 1997. I. 20.

95. Horn-himnusz

H. és H.

Már ha az ilyen egyszerű lenne!

And. (End.) (Und.) (I.) Si.

Mondanom sem kell: süvem szomszédjának a harmad-unokatestvérétől tudom, mi történik a nem kevésbé kies, Kismagyarországnak maradt Tiszántúl-félen. Már Horn-viszonylatban!

Kiáll a nagy népek közti röpgyűlésre Gyulátok, s már rá is zendít mellette a szomszéd állambéli államférfiú a saját nemzeti dalára! Hogy a csudába ne: maga is énekli hazája (népe) himnuszát.

Ha egyszer az övé!

Miért ne tenné.

Gyula rezzenéstelen; miért énekelné (a szlovák, vagy a kisorosz, netán a rumun, ajvé a rác, hógysisne a horvát meg a vend, pláne nem a német nemzet dalát)? Ha egyszer neki más a... nemzetisége.

Anyanyelve satöbbi(je).

– Ezt az estébét ha lehetne részletezni!

Ne bomolj.

Hogy a... mindjárt megmondom (zarándiasan), mi-csodába ne.

Mert (természetesen?) ugyanúgy hallgat, mint a csuka, midőn annak a népnek a nemzeti imájára kerít sort a rendezvény gépzenésze, melynek – legalábbis csonkán – a kormányfője (kellene, hogy legyen).

Ha nem tudja, hát nem.

Rossz a hallása.

Mutál a hangja.

Stb.

– .

Mondom, ne.

Ha egyszer nem az övé.

De vajh midőn a pártja országos gyűlésén, meg testvérköreik világának Internacionáléjában rágyújtanak az elvtársai (a balsorsban) a Nemzetköziség Himnikus Dalára – Föl, föl ti rabjai a Földnek –, úgy teszen akkor is, mintha kuka volna?

Aligha.

No persze Odaki bátran rázendíthet: ki tudja külföldön, hogy e magyar rabok nem egyebek, mint gyárosok, bankárok, földesuraságok?! Am hogy „...Isten áldd meg a magyart...”?

Még lenacionalistázza... bárki genyó.

96. Clinton puszipajtásai

Fülig (Hadova) Bill, Clinton, a jenkik mái elnöke – Isten éltesse Amerikát! – a magyar „szocialista” miniszterelnöknek írt levelében hangot ad abbéli érzelmeinek, hogy Gyula de Horn (ám Gyula) néki barátja, s hogy Gyula támogatása mily sokat jelent Őelnökségének!

Lelke rajta.

– Jó kis tanácsadói vannak ennek is!

Amerikában is szakértők kormányoznak? Magyar-módra?

Hadovázó (Fülig) Bill, Klinton igen odáig van a másik „szocialistáért”, az őseredeti vlach „szociálizmus” – akarom mondani „demokrácia” – (egyik) atyjának tekintett Iliescuért is: amikor is a rumun s a vele együtt élő népek közössége leváltja Ili Elvtársat és bandáját, köszönőlevelet küld a levitézlett oláh Iljicsnak. Köszöni, hogy nem akadályozta meg az ellenfél elnökké választását!

Hogy nem küldött reánk tankokat (bányászokat stb., stb.).

Nem tapostatta ki a bélünket.

Ezúttal nem vetette be ellenünk Marosvásárhelyt s környékén – Székelyföldünkön –, meg közelébb, a szórványokban, akár Zaránd táján is a Vatra légionáriusait, Funár mester vasgárdista terrorlegényeit, a Móc Havas hóhérjait.

Clinton elvtárs Horn elvtársnak meg Iliescu elvtársnak, stopp.

Stop legyen már, uraim.

Ha lehet.

– Elvtársak, megáll az ész!

Madarat tolláról, Clintont barátjáról?
Amerika tudja, miért; hogy s mint.
– Csoda, hogy hiába vártuk őket ötven évig?

Zarándvár, 1997. I. 25.

97. Hazafiak odaát

Nacionalistázhat agyalágyult (eszement) – tökéletlen – professzorok serege, a csonkaország népe odáig van a honáért, magyari mivoltát emlegetve pedig kihúzza magát...!

Hiába a hazudozás (a módszeres megtévesztés) – félrevezetés –, minket mégsem lehet a falhoz állítani?

Legalábbis valami ilyesmire utal az a fölmérés, amely szerint „szereti a hazáját” az odaátiak (kismagyarországiak) 78 százaléka, és 100 megkérdezettből 62 „büszke magyarságára”. Kevésbé lelkesedik szülőföldjéért s nemzetéért szlovák, lengyel, cseh...

A románokról nem ejt szót a kutatás, pedig igen kíváncsi lennék, mit húz ki egy kérdezőbiztos az erdélyi magyarokkal egy államhoz tartozó vlachokból; nemkülönben hogy a csíkországi meg a biharvármegyei hunnivadék minderről mit vall be.

Maradjunk a tényeknél: az anyaországi magyar nem enged a negyvennyolcból!

Ötvenhatból.

...Amit aligha érthet azon professzorok csapata, akik úgy vélik, a nacionalizmus (mi nem egyéb – a szemükben –, mint nemzeti elkötelezettség) úgy elvetendő, ahogy van! Nem veszik észre, hogy más a sovén, mint a hazafi.

– Mondhatod ezeknek!

Falra borsó.

Hogy lejárássák népünket, bármi aljasságra képesek.

Arra is, hogy megfélekedzenek Illyés Gyuláról, aki valahogy így fogalmazott: a nemzeti jogot véd, a nacionalista jogot sért.

Mifelénk is, Zarándontúl: ma úgy tűnik, bukuresti Constantinescu a románság igazi érdekeiért emel szót, míg a pokolra való, kolozsvári Funár Gyorgye – kit a jó szülőatyja még Gyurinak hívott – a mi zsírunkon hizlalná szép kövérré éhező nemzetét (minket elűzve adna otthont az ókiráltság szegénység elől menekülő rumunoknak), s csonthalmainkra állítva igyekezne a vlachságot az egekbe emelni. Szóval errefelé sem mindegy, hogy s mint, ki s ki nem.

...Ez az, amiről őkegyelméék – őlabanczságáék – tudomást nem vennének.

Zarándvár, 1997. I. 26.

98. SzDSz-tocsik

A „szabad” „demokraták” is tocsikban...

Tövíg.

Szadeszék sem Tocsik-talanok.

Mi több.

Ahogy elhallgatja (el nem, de azért... nézi) az ember SzDSz-istáink – ...itok – tocsikmentesítő buzgólkodását, egyre biztosabb a dologban: benne vannak ezek nyakig. Hogy ne mondjam: a ganéléban.

– Elképesztő, hogy az MSzP (kartárs) mit nem csinál!
– vélekedik Pető, az Iván (az ÁVH kárpit-üzletágának

neveltje), ki, mindezt megtapasztalva, a legszívesebben kilépne.

Pártjával a kormányszövetségből.

Ám mielőtt olajra lépne, kiderül, SzDSz-es góré is került a Tocsik Asszony (szoknyája) körül!

Ugyi, mit lehet itt tenni?!

Mi több: Pető és Demszky polgártársak maguk is tárgyaltak (volna) a kegyetlen antallista zsarnokság kel-
lős közepe végén, 1993-ban Mártával és ügyintéző rész-
vénytársaságukkal, a Vektor nevű aktorral... nyilván
nem a nemi betegség mibenlétéről.

Cáfolom! – adja meg a cáfolatot főpolgármesteretek.

(Zarándban, megmondom őszintén, két napig nem lenne bíró sem oláh, sem magyar, sem tót, sem sváb fa-
luban.)

Ha, ha.

Úgy hazudnak, mint a vízfolyás!

(Ha tudnák, milyen egy igazi Zarándi-havasbeli víz-
folyás...)

A szeme sem rebben.

Arcizmuk nem rándul.

...Ám mint a csúnyaszájú zarándiak állítják, aki túl-
zottan erőlködik, elébb-utóbb akkorát durrant, hogy
kileng a csillár.

Jó lenne mindezt szagtalan megúszni.

Mi több, a sűreje nélkül.

...Ámbátor, ki tudja?

Amikor az ember ekkora deprimációba esik!

99. *Lengyelke(ke)*

Azt állítja magáról: szociológus. (Magyarul nyilván társadalomtudós, társadalomkutató.)

Másnap: politológus. (A közéletiség szakértője.)

Ugyancsak: (előbb valamivel:) közgazdász.

Stimmel, ugyanis – azt mondják – ők tették tönkre az országot, ők, a Vámház-téri (Marx-Károly-i) fiúk. Mivelhogy az elmúlt tíz közép-európai esztendőben bukott a bal, bukott a jobbközép, bukott a középbal közgazdászat! Mert nem tudtak gyógyírt találni bajainkra, gyógymódjaiktól még csehebbül érzé magát a magyar. Nem mái, tegnapelőtti cseh-módra!

Lengyeltekről az a hír járja, hogy gazdag ember. Az is, hogy még valami nagyipari igazgató-tanácsba, nagytőkés felügyelő-szovjetba is beválasztották (a hozzá hasonló szakértő országrontók?)... havi potom párszáz-ezerért?

Nem tudom (innest Zarándból), csak gyanítom.

Ám azt látja a vak is, hallja a süket, bűzleli a bevarrt orrú, hogy Lengyelke értelmiséginek adja ki magát.

Nagytőkés (avagy csak: tőkevezető) létire... – ráadásul! – függetlennek.

Igaz, hogy balliberális, de hát mit számít, azért is független (értelmiségi)!

Na ja, hogy bajba jutott a Karta kormánya! Bukott az eszme. (Hányszor kell buknia, hogy bukása végleges legyen?...) Valahogy ki kell búni (a felelősség alól)...

Ha egyszer független az ember!

Magyarhonban, Lengyelül.

100. Díjosztás Horn(-Pető)(-Göncz?) módra

Úgy hazudnak, hogy rossz nézni. Úgy hozzák vissza a pártállami (állampárti) módszereket, mintha meg sem buktak volna, mintha Soros dajkamese-világálladalma (melynek megvalósításán buzgólkodnak) valaha is megszülethetne (s ha igen, a szabadságot szolgálná). Úgy osztják a díjakat, ahogy egykoron... még elvtárs korukban.

A tökéletlenjei.

Azt hiszik, meg lehet bennünket etetni.

– Mást sem tesznek!

S mást sem teszünk?...

Nem valami horthysta-antallista-szabódezsőista csavargó, hanem (személyesen) egy olyan egykori antikommunista liberális irodalmár árulja el a Szabad Népben, hogy is megy ez Anyaországunkban... a demokratikus fordulat után nyolc évvel. Radnóti Sándor az illető – regélik irodalombarátok, határon túli egykomáim –, aki kitalált: vitázhattak napestig a kurátor urak, állíthattak össze bármily sokfelől támogatott névsort, a Kossuth-, meg a Széchenyi-díjat (nem kis részben) mások kapták. Szinte teljesen függetlenül a szakma véleményétől, azoknak ítélték, akiknek akarták. Akik valamivel (valamiért, valahol, valamikor, valamennyire! nagyon) megsegítették.

A Horn-Pető-Zemplényi-Tocsik – s az ennél tartósabb Göncz – kurzustól (persze) mit vársz?

Ami még cifrábbá tesz a dolgot, hogy a hazánkról csodálatosan szép költeményeket író Radnóti Miklós vezetéknevét viselő úriember megírja: tudják jól a díjgyám (díjgondnok, díjfelügyelő) kurátorok, hogy eleve

nem érdemes olyan embert – a példa kedvéért megnevezve: Csurka Istvánt – díjazásra javasolni, aki a díjat adományozó kormány megveszekedett ellenfele, s akit emiatt a hatalom úgyis elutasít!

Való, potya munkát ki szeret?

Ellenben (ha jól emlékszünk itten Zarándban, ha még nem ment el az eszünk, nem meszesedünk annyira s annyian, mint az Anyaországban!), került olyan tudós férfiú, aki az akkori kormány esküdt ellensége volt, kit mégis fölterjesztett (ugyanazon, mára úgy elbizonytalanodott?) díjgyám-csapat, s ki minden gyalázkodása ellenére megkapta Antalléktól a Nagydíjat!

Jobbat (valami tisztességeset) hogy várhatsz EZEKTŐL?

Zarándvár, 1997. III. 23.

101. Pecsovicsok út-ján

Álnemzetiek, álnépiek, álellenzékiek, álkeresztények, álkonzervatívok, álnemzeti-liberálisok, álpolgáriak, áldemokraták egész magyarországi csapata tesz meg mindent azért, hogy a másik oldal nyerjen. Mert egy világpolgár sosem szavaz nemzeti érzelműre, nemzetközi a hazafira, a (hol a piros, hol a kék?!) jakobinus önkény megszállottja a föltétlen – mindhalálíg! – demokratára, álposztmodern a vérbeli realistára, ellenben a mieink... egy része! Az ál ez, ál az.

Az álságos!

Álnok.

Ki – gyakran: a csapszékben, midőn már túl van minden – a legvadabb kormányellenességre is képes.

Szóban!

Szájalni, hogyan.

Mert – amúgy –, ha tenni kell...

Már nem olyan nagy vitéz!

Épp ellenkezőleg: pecsenyét sütni, plecsnit keríteni, jó kis bevételhez jutni, másokat (könnyedén, mondatni munkás erőlködés nélkül) előzni... csak többet ér, mint (furtonfurt) kuruczkodni!

Mindennapi kártevők ők, mert csak színlelik (jelenlétünkben), hogy velünk vannak. S ezen a jogon arra tartanak számot, hogy ők képviseljének bennünket! Pártban, egyletben, önkormányzatban, bizottmányban, szerkesztőségben, miegyéb körben; nagycsaládban nem, onnan hamar kibukik. Mert a túloldali hazudozó szava csak ünnepnap jut el népünkhöz, ezé napra nap.

Mert úgy tesz, mintha.

Szinte.

Már-már.

– Le a vörös bandával! – rikkanthatod nándorfejérvári módra.

Le a pecsovicokkal, súgjad szerte a hazában.

Álnépiek a pecsovicsi úton.

Ál-ezek, ál-azok.

– Tovább!

Elvtársaim, az Úrban.

102. *Suttyomban a féljanicsárok*

A népieknek köszönheted, hogy nem kaptad meg a József Attila-díjat! – magyarázza a jó barát, ki pedig megadta volna, Beke Györgynek, Pesten és Budán.

Jó erdélyi atyánkfiát, Beke Györgyöt a romániai döntőnők többször is fölterjesztették – ittlétében – állami díjra, ám a Ceausescu-pár legjobb balkezesei a jobb kezükkel rendre kihúzták a névsorból. Áttelepedett a családjához (Pest-Budára), ott is rákerült végre valami hasonló listára, s akkor a saját szekértáborra nem áll mellé.

Ugyanis suttyomban az úgynevezett népi tábor képviselői másokra adták szavazatukat. Hogyne, nem népiekre! (Nem a nemzeti polgársággal szövetkező tollforgatókra!) Míg a nem népiek – mert ők nem hülyék – (őket nem ejtette fejre senki) hogy szavaztak volna másra, mint a sajátjukra?!... (A janicsárirodalom bennfentesire, illetve a janicsárirodalom bírálóitól ódzkodókra.)

– Ha egyszer ilyen marhák vagytok!

Vagyunk. (?) ...Lennénk?

Biztos, hogy rólunk van szó? Nem inkább... a labancnak állók huncutkodásáról?

Szegény Bekét utoléri Magyarországon is a sorsa!

– Kellett neki.

Ott sem kellett.

...A fél-ezeknek, fél-azoknak, aki sem ezek, sem azok.
Szellemi (s lelki) akármicsodák.

– Épp ezért veszélyesek!

Valamennyire.

103. Montreáli labanczlevél

Kanadából jött az úr, aki – írja az újság – úgy véli, inkább legyen Horn, az egykori különítményes, Magyarország kormányfője, mintsem hogy valaha is eszébe jusson bárkinek „a „nemzetért”, a „magyar szabadságért” és a többi elcsépelet, ósdi szólamért” egy csöpp vért is hullatni!

Mily más hang ez, mint a kuruc Mikesé, ki rodostói magányában veti papírra, mi fáj neki... ott az idegenben. Mikes is félti – fejedelméhez, nagyságos Rákóczi Ferenchez hasonlóan – a hazát, s nem lelkesedik a megfuttatott fejedelemnek székébe visszahelyezést, ám Erdélynek romlást ígérő törökjárásért, de hogy hasznosabbnak tartsa a behódolást a szabadságnál... Arról Zágoni Mikes Kelemen uramnál szó sincsen! Ellenben Kemenes Géfin László szerint – canadai jólétében nem tudván, mit beszél – azzal vagyunk hűek ötvenhat-hoz, avval tartjuk a leginkább életben '56 emlékét, ha soha többé fegyvert nem fogunk a zsarnok ellen!

Naná, majd szabadság! (...Áldozat... Hősiesség...)

Mi nem kéne... nekünk itten: Zaránd-havason erről s arról.

...Ekkora a különbség a Márvány-tenger és a Szent Lőrinc-folyó vize (netán a két kor hangulata) között?

Mikes valóban száműzött, Kemenes csak a maga boldogulását kereste? Valóban nem ugyanaz.

...A kurucokra itthon – a vereség után – (mint regélik) mégsem várt olyan véres megtorlás, mint az ötvenhatosokra a pufajkás rémuralom alatt; Mikesnek még sincs egy jó szava sem az elnyomóinkról.

Miért lenne, ő velünk maradt... Törökországban is.

Míg Kemenes (Géfin)... (Canadában).

Ki tudja, miért ilyen megértő.

...Nyilván megvan a jó oka, hogy (számára) elcsé-
pelt mindaz, ami bennünket idehaza tartott, szülőha-
zánkban fog.

Jöjjön bár bármilyen (újabb) önkény.

Egyetemi tanár, itt? Jó, ha tanítóként megkapaszkod-
hatott volna. Avagy beáll kapálni.

(Hogy lenne az haza...)

De hogy Kemenesék kétségbe vonják jogunkat az
éhséglázadáshoz?!

Tele bendővel, szabadon (angollá, avagy franciává,
netán kanadaivá válhatva) persze másképp fest a dolog,
mint Zarándban, avagy Pozsonban.

– Jó, ha tudja, Kemenes, nem jutnak a dolgai a mi
Kelemenünk levelei sorsára!

Ahhoz...

Valami (nyilván) hiányzik az övéiből.

Zarándvár, 1997. IV. 1.

104. Una percent

Edon, jeden, ágyin, ájnusz, hogy ne mondjam egy száza-
lék a társadalmi szervezeteknek!

Ennél jobbat Iliescu sem tudott volna kitalálni.

Mondom, csak el ne lessék az új bukaresti fiúk!

– Tiszta liberalizmus!

Már ilyenek voltak Eötvösök.

Hogyne: sakk-köri alapítványt vallási felekezettel,
száztagú gyülekezetet a többmilliós nagyegyházzal ver-
senyeztetni...

– Nekem add az egy százalékod!

Balkezesek.

Pláne ha balkezesék kétbalkezest játszanak a nemzeti zengő tamburán!

Újdonsült – tehát még alakulóban lévő – szekta szabadon választható (s időnként általában Amerikából pénzelt) kényszerklubját egybevetni a kétezer éves egyház magunk által vállalt közösségével...

– Én mondom, nagyon tudnak!

Hogy a balfékbe ne.

Miközben hátrányos megkülönböztetés éri a keresztény gyermekeket, amikor a keresztyén szülők adóforintjait is tartalmazó álladalmi támogatásból kevesebb jut az újfent körösztény kézre jutó tanodákra, mint az úgynevezett önkormányzati, valójában továbbra is elsősorban állami oskolákra! Hogy ne is mondjam: a versenysemlegesség, a világnézeti szektortalanság, mi-egyebek nevében (s jegyében) – stb. –, ha igaz. Pedig, ugyi, (állítólag) mi is ugyanolyan (ugyanannyi jogú) állampolgárok vagyunk, mi, akik gyermekeinket keresztyén kollégiumba adjuk, mint aki óvakodik Jézus tanításától.

...Mondják anyaország atyámfiai, mert nálunk a Partiumban még annyi egyházi skóla sincsen.

Hogy gondoskodják magáról az egyház? Adják vissza a vagyonát, s akkor majd lesz miből gazdálkodnia...

(Hogy mondja Wass Albert? ADJÁTOK VISSZA A HE-GYEIMET!)

Addig kár a szóért.

– A rabló, jobb, ha hallgat.

105. Medgyessy-féle leszámítolás

Ha átvesszük a budimpesti Bokros-Medgyessy Leszá-
mítoló Bt. számtanát, magamhoz nyúlok – sopánkodik
(hol, ha nem itt, Zarándban?) a harmadik szomszédom
keresztapja fiának a leánya.

Annyira én sem vagyok hülye, nekem is van hatá-
ron túli akárkim, hogy ne tudnám, mi folyik a trianoni
Magyarországon.

Ha már lúd, legyen tömött!

Hogy el ne kapkodjunk: először is vegyük azt a példát,
amelyben édes unokaacsém többet fizetett volna, ha
beszámítja (eredetileg: leszámítja, de a Bokros-Med-
gyessy féle leszámítolás végett inkább büntető-akár-
micsodáról lett szó) a szakszervezeti bélyegre fizetett
az évi összegét!

Hogy ne cifrázzam: más adókulcs jár (kedvezmé-
nyes) a bérhez, s más az egyéb jövedelemhez (ennél jó-
val nagyobb levonás)! Ha mindkét bevételből részle-
tettél, a két jövedelem közti arány dönti el, mennyit
fizetsz. Tehát ha akár egy picivel is csökkented a béred,
megnő a kevesebb hasznot ígérő egyéb kereset részará-
nya, s evvel nő az adód... Így ha le mered vonni az ér-
dekképviselési tagdíjadat a bérből, többet fizetsz, mint-
ha nem vonnád le.

A közepébe vágva a dolognak: jó kománk hamarjá-
ban kiradírozta a bevallásából, hogy neki bármiféle
munkás érdekképviselési tagdíj-levonása lehetne, s fi-
zetett (kevesebbet), mint egy katonatiszt!

Magyarán: a Bokros-Medgyessy féle leszámítolás
(mint – szicíliaenus – szociális népjóléti intézkedés) bün-
teti azt a csonkamagyart, aki szakszervezeti tag.

Hogyne, hisz ők szocialisták és szociálisak, nemkülönben érzékenyek a szabadságra, a demokráciára és a szövetségre.

Más esetben az illető (ki egyetemista) azért húzta a rövidebbet, mert kicsi pénzét (amit a szüleitől kap, meg ami ösztöndíjként jut) megtoldja a segédmunkával szerzett bevétellel. Hogy valahogy boldoguljon. Bokros-Medgyessy másképp vette a figurát, mert amiért dolgozni mert állni (napi egy-két órára), adóznia kell a szolid éhenhaláshoz elegendő létminimum alatti bevételéből is!

Az ösztöndíj adómentes, ám abban a pillanatban, hogy kétkezi aprómunkát is vállal, már (az elébb említett arányt kedvezőtlenre állítva) beszámít!

Úgyhogy körösztyanyám leánya (a debreceni egyetemen) a 130 ezer forint évi összbevétel után vagy 30 ezer forint adót volt kénytelen levonni a pici keresményéből.

– Bőr, elvtikék, jó vastag!

Van nekik a képükön (a londoni bankból szalajtva).

Nem beszélve arról a tökkelütöttről, aki elnézve a dolgot, (helytelenül, ám a kincstár számára valóban hasznosan, azaz helyesen) a rosszabbik adószázalékkal számítja ki, mit kell az előlegből visszakapnia. S jön is a (visszakért, s nem a jogos, mert a visszakértet, persze, megkapja!) visszatérítés... A jogos negyede?

Számolnak a Vámház-téri fiúk (a Dimitrov térről); mi pedig fizetünk.

106. Lábvíz-zavarók, EU-ban

Azt mondja Miskuleszku szomszéd, az EU sem jobb a Jorgaleszku vásznánál!

Meg is indokolja. A magyar (pontosabban a budapesti) televízióból tudja, hogy a kereszténydemokrata pártok nyugat-európai szövetségének a főgóréja megintette a csonkamagyar KDNP-t: kivel szervezkedhet, kivel nem! Semmi jobboldali kapcsolat – MIÉP, Kisgazda –, csakis a jobbközép-liberális csoport (Orbán, Lezsák). Tán még Szabó, az Iván, az MDF-szőkevény is jobb nekik, mint aki kerek perec kimondja, mi fáj nekünk... (itt a Tisza-mentén)! (szóval a Kárpátok alatt.)

Nem tagadom, jó Miskuleszku komám (nevével együtt is) jobb magyar – ha egyáltalán az –, mint a neveltséghatáron belül annyi „y”-os, két „s”-ses, vagy bármi magyarosan hangzó nevet viselő gyászmagyar.

– Ezeknek elfogadhatóbb egy nem régi komcsiból lett álszociáldemokrata, mint egy igazi magyar kisgazda, vagy román parasztpárti! Mert – úgy tűnik – ha a Horn-, vagy Iliescu-félével szövetkezik valamelyik közép-európai kereszténydemokrata, szalonképesebb dolgot mível, mintha a nyugatmajmolás ellen szót emelő, az újabb gyarmatosítást elutasító s a bármiféle egyeneműsítést ellenző nemzeti erővel köt frigyet. Inkább a minapi zsarnokok, mint a fajtájukba szerelmes, hazájukért bármire kész, föltétlen szabadságpárti nemzetiek?

– Pufajkás vagy szekus, egyre megy, a lényeg, hogy ne tegyen keresztbe, ha jó a Disznófejű Nagyúr!

Én mondom nektek, kész örület.

107. Konrád elpályázik?

Gyorgye Konrád állítólag azt írta legújabb művében:

– Ahol a közösségi szellem föltámad, onnan én elpárolgok.

Valahogy így, helyesel hírlapi megszólaltatásában; mert mit lehet tenni, ha egyszer valóban ezt gondolja. Így veszi.

Olybá.

Mintha: őtet nem valamely közösség nevelte volna föl!

Családjáé; fajtájáé; baráti társaságáé; oskoláé; valamely gyülekezeté; fajunké.

Tagadhatod reggeltől estig, attól még az vagy, aki!

(Amellett hogy, persze, azt mond, amit akar...)

(Csak zabigyerek ne legyen a nóta vége.)

Amivé... több kisebb-nagyobb közösség tett.

Nem anyád, magad, jó atyád, valamely könyv, szerelem, szeretet, hit, bármi! Együtt az egész...

Körbe, meg karikába.

...Persze aki sem ezt, sem azt nem vállalja!

Ki inkább elpárolog...

Családból, ha számon kérik a kötelességed („szabad” „szerelem” és minden más családból „szabadság” helyett); elvbaráti körből, amikor tette buzdítanak (mákonysztás helyett); honból, midőn áldozatra készítenének (a lehetőségeket meghaladó igényeidhez ragaszkodás helyett)...

Ily módon akár emberséged is elpárologhat.

Kiállni, valakiért... (S nem – kizárólag – enmagadért...) (...A magad öröme-re-hasznára.)

Mi több, a dolog avval kezdődik!

– Fúj, köz...

Aztán ha valaki nem nyúl érted – ha baj ér – elég sebesen, leakármilyenezd...

Mikor oly jó közösködésünk áldásaival élni... egyedül.

Persze aki megteheti: akár vissza is élhet vele.

(Na és, legföljebb visszakéri a babaruhát!)

(Ha, ha.)

Zarándvár, 1997., IV. 30.

108. Kulákfattyak a lenini úton

Ki érti ezt: gazda, iparos meg kereskedő, tisztviselő fia, leánya szolgálja utolsó leheletéig azt az úrivá vedlő elvtársi rendet, amely egykor megfosztotta szüleiket mindenüktől! Földtől, háztól, üzlettől, bolttól, műhelytől, irodától, kocsitól s lótol.

...minden szerszámostul!

Mégsem.

Mondhatod neki, falra borsót hánynál.

Nagygazdafi, kiből – az osztályharc kellős közepén érthető módon – elég nehezen lehetett mezőgazda, némi csellel sikerült csak bejuttatni egyetemre(-főiskolára), a kolhozi gazdaság szakembere lett, s úgy hozzáidomult a ránk erőltetett ázsiai módhoz, hogy a világ minden kincséért nem állana a családi gazdaság, a kisgazda, a parasztember mellé, csakis a (veres) – meg fehér – nagygazdaság, az uradalom!

Az igen, azért öltre menne!

– Visszaadni az öregeknek a földet...

Mármint hogy nem: nekik (valamennyit).

Már '90-ben megmondták, jó nem sül ki belőle!

Legfőbb ha magánkézbe (a saját tulajdonába) vehető a másoktól ingyen beszerezhető birtokokcák sora!

Együtt már száz nagyhold, ezer hektár, 1637.

Iparosfi, kinek a szülei hogy hadakoztak a „szövetkezet” nevű kisipari kolhoz ellen, kik bármire képesek voltak a saját műhelyért!

Nem, gyermekük a piros lobogó alá állott.

A KISz-ből kifolyólag?

– A kisdédóvótól a fokszi és makszi egyetemig!

Bezárólag: csak a nagyüzem.

Nem és nem!

Polgári lét mindenkinek? Amikor nekik épp elég a maguké?!

Rogyásig.

Na, ha őket kulákozod, üsse kő, megszolgálták!

– Kár, hogy nem költöznek (szellemi szülőhazájukba:) Nagyoroszországba.

Zarándlak, 1998. V. 2.

109. Kenderültetvényeseink

A lélekben tizenötmillió magyar kenderültetvényeseként az országhatáron túl (Zarándban) is jól ismert Konrád György bá – megint kiderült! – nem véletlen olyan, amilyen (s teszi, ahogy teheti). Ugyanis legfőbb pátrónája, (a szintúgy Gyorgye) Soros meg – kiből, úgy tetszik, meglehetősen meg lehet élni, mi több, a világ-

hír sem marad el – emberbaráti indítékból amcsi dollárral segíti a marihuanát ígérvényre kiírható (naná, majd nemzeti!) nemzetek fölötti kampányt.

A kábítás trükkjeivel népeket, milliókat megtévesztő Soros (and Konrad) – Kft. – üzelmei üzletileg nyilvánvalóak, de hát a havasi móc, meg az alföldi szittyia csak az ő kezükben lévő lapokat olvassa, hangládájukat hallgatja, képernyőjüket lesi, s azok (szolgálóikkal) épp e világméretű marihuánásítás eszközei. Honnan tudhatná szegény oláh, szegény hunn, mire megy ki a játék?

Bekapja a fia – gyermeke, leánya – a kábszivart, s már azt sem tudja, minek él ezen a földön.

A sajátján!

Óseién, amikor – ugye – a legigazibb kender azért mégiscsak valahol a világtengerekhez közelébb terem!

A Zarándi Kenderföldeken – kis lakomtól (apostolok lován) fertályórányira – még valódi kendert nevelnek az oktondi magyar s wlach földművesek, de a nevetséghatáron túl, Kis-Magyarországon (látom, mutatja a Magyar Távkép Szolgálat) a kertészkedő ifjú műanyag sátra alatt kábító kis szivar sodrására való gaz virágzik.

Még csak az hiányzik! Határok nélküli világ. Hisz akkor Konrad – si Soros – (Rt.-je) bekebelezi Földünket.

– Elébb kábítani, aztán boncolni!

Elevenen, a nemjóját.

110. III/III-as jutalomjáték

A másokat ügynöknek kényszerítő politikai és egyéb nyílt, avagy titkos tiszt, a szellemi elhárítással bajlódó, hivatásos forradalmárságáért havi fizetést húzó pártbizottsági ember, az ipari, művelődési, vízügyi és egyéb szakmai ellenforradalmiság leleplezésével is megbízott néptanácsi tisztviselő, a burzsoá internacionalizmus, akarom mondani az imperializmus terjeszkedése ellen a Szovjetunió, vagyis a proletár internacionalizmus világméretű győzelmét megalapozó vállalati igazgató és téesz-elnök, a pártmunkás szerkesztő... (Nem beszélve a ki tudja, hány további előljáróról...) Most, jutalomjáték gyanánt, minden eddiginél nagyobb lehetőséget kap hatalma (már-már) korlátlanra duzzasztásához, s hogy erszényét svájci (kincset őrző) páncélszekrény kulcstartójává tehesse.

A nyolcvanas évek végén láttak – nem kizárt, ezt is Moszkva útmutatására – a Szovjetunió alá rendelt országok kifosztásának, hogy a többpártrendszer adottságait kihasználva itt is, ott is (a tönkrenyomorított néptömegeket ismét megtévesztő szociálista dajkame-séik segítségével) rendre visszakerüljenek a hatalomba, s a demokrácia lehetőségeivel élve megint ott folytassák, ahol – pár éve – abbahagyni kényszerültek.

Csak éppen most már nyíltan tömhetik a saját zsebük.

Mit tehetnek ők arról, ez a világ rendje!

Nemde?

Sok hülye – jobboldali – ellenforradalmárja.

(Érzik, ők is ellenforradalmárok, nem csak a szélsőjobboldaliak, csak éppen balról.)

– A paraszt paraszt marad, az úr meg úr a világ végezetéig!

Hogyne, aki mindezt idejében megtanulta, eleve (hivatásos) hatalmon lévőknek állott. (Akkoriban elvtársnak, ma...)

Zarándvár, 1997. XII. 20.

111. Tőkés-ellenes hősök

Bodor Pál a Szabad Népből, mások idehaza a bukaresti meg az erdélyi, párciumi magyar nyelvű sajtóban támadják Tőkés Lászlót, amiért a váradi kálvinista püspök nem enged a negyvennyolcból (ötvenhatból) – nyolcvankilencből –, s nem hajlandó tudomásul venni, hogy a magyarság sorsa... a beolvadás, a föloldódás, a világgá futás, a honában hontalanná válás, az Istenétől való megfosztás, a kipusztulás!!! Legalábbis kétségteljes, hogy igaza lenne. Annak, aki úgy veszi – hazudozhat reggeltől estig a minket beolvasztani akaró honi vagy világméretű (ahogy a legújabb modernizálók mondják, a „globális”) útonállás –, nincsen hová hátrálnunk. Nincs tovább, lábunkat meg kell vetnünk, semmink, amiből engedhetnénk!

A sok nagy engedékenye (lángelmei politikusa) – a másik eszén túljárni igyekvő balfácánja – Gróza, Dej, vagy Ceausescu idejében mást sem tett, mint engedett az erőszaknak, hódolt az erősebb előtt: sorban adták föl lehetőségeinket. Veszett föld, üzlet, gyár és műhely, iskola, istenháza, egyetem, könyvtár, színház, sajtó, magyar önszerveződés, minden! Némely mai Tőkés-gyalázók, akik értetlenül fogadják a püspök kérlelhetetlen

igazmondását, félreérthetetlen, valóban egyértelmű nemzetféltését, makulátlan erkölcsiségű kiállítását, a jobblétre szenderült veres önkény idején is óvták a hozzá hasonló „túlzókat” a kenyértöréstől. Apám emlékszik B. P. zsarnokdicsőítő zengeményeire is. Mire mentek a megalkuvásaikkal?

Lassan (nem csak Erdélyben) se pénz, se posztó.

Nekik persze ma is jut (mert hogy gondoskodtak róla: maradjon!). Utánuk a vízözön.

Reánk is jött a legújabb gyarmatosítás.

S való, lassan tizenöt helyett tizenhárommillián leszünk!

Bodorék arra várnak, (hozzájuk hasonlóan mi is) tapsolunk! Mert hát – ugye – mit lehet tenni?!

A rabszolgasors magasabbrendűségét hirdető rabtartók szava az övék.

Hallga! Tőkés másképp mondja.

...Mondja a magáét.

Nyilván azért oly gyűlöletes nekik.

Zarándvár, 1997. XII. 26.

112. Házy Ester izéje

Csak meg ne hallja a budavári kerület polgármestere (aki fenéken billentést ígér bármi Esterházy-ellenes megjegyzőnek): ha E. P. római katolikus, akkor nem csudálom, hogy a Szeret-tere Csángóföldjén románnak veszik – szőröstül-bőröstül – a katolicizmust!

Magam meg – ezek után –, ha katolikus lennék, úgy átiratkoznék valamelyik keresztyénibb (magyar) gyülekezetbe, mint a pinty!

Mert ami sok, az hogy a csudába ne lenne.

Házy Ester (uram) valami budai hetilapban arról értekezik – tudom meg a Széna-téren hetente hétszer munkát kereső, amúgy diplomás Zaránd-hegyaljai másod-unokatestvéremtől –, hogy így az Országgyűlés-beli „f...ok”, úgy. Persze mindezt Madáchra hivatkozva teszi, ki egy helyt a művében (tudta meg a neves keresztény irodalmár) a leányt „p...á”-nak vette.

Valami régi könyvben olvastam, volt szegény Madáchnak valóban elég baja a nőekkel – legfőként az oldalbordájával –, de hogy ma, amikor fájdalmas módon terjed a teljesen embertelen és igen aljas beszéd, evvel takaródzék a szellemi sepredek nyelvi zamatain élvezkedő „keresztény” író?! Zarándi – óvodátlan – paraszt gyermekkorunk „P...a f...sz együtt b...sz!” mondásának a színvonalára mi már e római katolikus magyar író kedvéért sem vagyunk hajlandóak visszamerülni.

Ha valaki „f...sz”-nak hívja a férfit, „p...á”-nak a nőt, vajh miként szólítja anyját, apját?

Mi – itt, Zarándban, igen póriasan – megelégszünk (bármily maradi dolog az Édes!) azzal, ahogy Ady nevezte a szülőjét.

Áldozhat hetente, gyónhat sátoros ünnepre az efféle. Jó kis (legújabb) modernizáció, nem mondom.

Hogy is mondjam: akkor inkább maradok keresztényen!

113. Görgey Világos

Ama híres világosi győző szépunokaöccse, Görgey Arthúr (akarja mondani: Gábor) bácsikájához hasonló vitézséget tanúsít Erdélyünket illetően, mikor is azt vágja a kismagyarországi olvasó képébe, hogy – hosszú tizedek után, Budapesten – olyan kormány került hatalomra (nyilván 1994-ben, amióta szociálliberálisnak mondott, balliberálissá változott valahai marxi-polpoti csavargók alkotta országvezetésünk van), amely a valóban kívánatos magyar s wlach történelmi megbékélés esélyét kínálja.

Haha, mondhatnánk (mondhatni Gábort hallva), hisz csak a hülye nem tudja – e két (-három, négy-öt) hazában –, kivel igyekezett hamarost tető alá hozni a megbékélést a Horn-Pető együttműködés!

Minden túlzás nélkül elmondhatjuk – a föltehetőleg nem annyira feledékeny, mint inkább tudatosan megtévesztő Görgeyéknek –: azzal a nemzeti kommunista (vasgárdista–légionárius–markszi–polpoti) bukuresti csapattal, amely ma, ellenzékbe kerülve is egyhúztomban a nagyromániai kisebbségeket fojtotgatja.

Arthúr öcsikéje Arthúr – helyett Gábris – újabb Makra-alji diadalt készítené elő!

(Hírlik, a paraszt földjét is nagyon kimérné – Ázsia, Afrika, Dél-Amerika felé véve az irányt – a külhoni földbirtokosoknak.)

Arról nem is beszélve, hogy az egész – szalonnacsomagolóknak használt papírként kezembe került – újságcikkében Görgey (zupás dandártábornok) őfőméltósága írása az öndicséret illatától bűzlik.

Párizsi parfómmel leöntött zarándi ganyéé.
...Világos, Görgey!
Mint a vakablak.
Haynau-huszárjai e (szomorú) mái világnak.

Zarándvár, 1997. XII. 26.

114. Vagy az ánglus, vagy a folklór!

Ötödik kertszomszédom harmad-unokatestvérének az unokája regéli, mi nem történik az anyaországban.

Az anyaországgal.

Szégyen, nem szégyen (ha zarándi ember érez így): a hazánkkal. Hogy ne (is) mondjam: a fajtánkkal.

„Vagy az angolszász kultúra, vagy a folklór!”

(Mondhatta volna úgy is, hogy „Vagy az angolszász műveltség, vagy a – magyar – népművészet!”, de így túl érthető lenne.)

Ez állna abban az MSzP-s, SzDSz-es (SzDSz-es, MSzP-s) szakértők által megfogalmazott förmedvényben, amelyet a „Magyarország 2000” fedőnevű – ha jól értettem, pesti országközi – tanácskozás előkészítő (fölvezető, beetető?) anyagának szántak. Vagyis hogy Európába haladva döntenünk kell! ...Vagy, vagy.

A folklór (az idegen szavak magyar szótárát zarándi kisvárosi vlach könyvtárunkban nem lelve csak sejt-hetem, hogy) valami olyat tesz: ami a magasművészetből a nép művészetében megjelenik! A közéleti – hivatásos – világpolgárság nyelvén nyilván azt (is) jelenti: mucsai! Avítt; múlt századi; mulatságosan (hogy ne mondjam: röhejesen) maradi; kezdetleges; múzeumban s egyéb hasonló helyeken mutogatni való;...

Mindösszesen (végösszegként): minden, csak korszerű – azaz pénzszagú – nem!

Folklór, tehát nem üzleti (szellemű)!

Folklór, azaz magyar.

Magyar, avagy... „néprajz”.

Haha! Hol van ez...

A múltban vájkálás, a múltba meredés, a múltba révedés, a múlt folyton való fölemlegetése, a múlt dicsőítése, a múlt... Mikor a régmúlt rég el.

Petőfink és Adynk, Bolyaink és Szentgyörgyink, anyanyelvünk és szülőhazánk; hogy szeretjük édesanyánk, ragaszkodunk mindahhoz, amik vagyunk... Folklór! Mindez, NEKIK, ugye... „Népmese” (meskete).

Ellenben amik ők (amivé válnának abban a pillanatban, hogy reagondoltak): amerikanizált – Amerikából dróton rángatott – „világpolgárok”...

Ahhoz persze (előbb) föl kell számolni... minden hozánk hasonló „kis” – azaz nem angol(szász) – népet. A románt is, kedves Muntyán szomszéd.

Ezeknek (eszerint) az sem lehet valami modern ember, aki – például – örül, ha a szlovák szlovák, a baszk baszk, a koreai koreai, a pigmeus pigmeus szeretne maradni. Nyilván... afféle gyanús „nacionalista”.

Teremtőm, el ne hagyj!

...Pedig mindössze arról lehet szó, hogy nagyobb a haszon, ha nem kell NEKIK üzletelés (hogyne: szabad rablás) közben országokkal, nemzeti piacokkal, határokkal és egyéb gátló tényezőkkel (a kiéheztetésre szántak mindenféle önhatalmú és önérdékű önvédelmével) bajlódniuk.

115. A tőke, mint labancnyúzó

A magánosítás (szerinte: privatizáció) nemzeti álma megvalósíthatatlan, mivelhogy a tőke internacionális! Meg sem lehet fogni, mely ország vagy pénzügyintézet (pénzember) áll egy-egy – tegyük hozzá: külhoni – befektető csoport mögött, annyira független (századvégünkön) a nemzetektől a...

Dohány.

Meglehet – ámbár erősen kétlem – e dollárimádó (magyarhoni főmagánosító) üknagyatyja dohánykerész volt, maga pedig (ez viszont biztos!) – az elmúlt évtizedekben – (a tőke helyett) a munka mindenhatóságáról papolt.

Hja, halad a korral!

Meg hát... a hatalom! Mindenek előtt.

Amit a hatalom elvár tőle. Az éppen esedékes...

Húsz éve (nyilvánvaló?) KISz-titkárként kezdhet-e, utóbb párttitkárként folytatta, hogy most bankárként okítsa a sok kis hülye magyart.

– „Munka”? Piha, igenis a tőke! Az övé.

– A munka internacionáléja!

Nemzetközisége (– esküdözött). Hogy a búsba ne.

A lényeg – minden jel szerint –, hogy: ...És nemzetközivééééé lesz, holnaapra aa viláág!

Csak bízzuk oda.

– Odabíztátok.

...Ha rajtunk áll.

Hogy ne mondjam, rájuk férne egy kis labancnyúzó tőkécске.

116. Nadrágszj-ész

Nadrágszj-parcellákról regél a nagybirtokban gondolkodók úttörő-csapata! Hogy nadrágszj nagyságú földdarabkákon hogy élhetne meg akárki?!

– Mit tett velünk, veletek a „kárpoztás”...

...-nak nevezett örültség. Ezzel verte (volna) szét a magyar mezőgazdaságot az Antall-kormány.

Né is mondjam (pedig nekik be nem állna a lepénylesőjük): egy fia nadrágszj vékonyságú (keskenységű) – szabású – magánföldet sem mívelnek magukban a tulajdonosok! Hogyne, a buta paraszt (meg a sültparaszt-ivadék város lakó) kisbirtokosnak természetesen van annyi sütnivalója, hogy a gatyamadzagra formázó földcsíkját nem magában dolgozza-mívelteti, hanem csakis... testvére, jó anyja, atyja, süve, ángya, szomszédja, csókos cimborája, egykomája, miegyéb ismerőse földcsékjével együtt. Nem közösben, mint a kolhoznyi kollektív szövetkezeti téeszcsé csoportban, de egybeszántva, egybevetve s -aratva, -ganyézva és -gyomirtózza, -kapálva.

– Fújd föl.

Számolnak – s az eredménnyel körbeharangozzák a hazát –, mennyi darabra aprózódott el a magyar föld! A drága! Kolhozértő nagybirtokpárti szakembereink (kik úgy utálják a marxistáktól-leninistáktól-sztalinistáktól-polpotistáktól tanult gyűlöletükben a magántulajdont, a magáéban megkapaszzkodó embert, hogy) hülyének néznek bennünket!

Kár, hogy szakértőink nem figyelnek a szakemberekre. Példának okáért meglesnék, mit nem mutat az amerikaiaktól kapott úrfénykép hazánkról. Hogy csak

egy esetet említsek: a történelmi Nyugat-Magyarországot kettészelő magyar-osztrák államhatár dűlőről dűlőre kirajzolódik az úrképeken! A megboldogult Moson, meg Sopron, valamint Vas vármegye nálunk maradt része és az őrvidéki (burgenlandi) fele közt húzódó határt hajszálpontosan mutatja a megművelt táblák nagysága.

– Találd ki, hol kisebbek a parcellák!

Csak nem.

Ne is mondd.

Nyugaton (odaát) pici, keskeny földdarabok, keleten (minálunk) meg a szűzföldhódítóktól ellesett táblanagyságok. S aki járt arrafelé (mert hogy, ugye, nem elég néki a térkép), tudja, mi a különbség a két művelés színvonala között.

(A túloldalon gondosan megművelnek minden talpalatnyi helyet, nálunk annál több az elhanyagolt föld.)

(Ég és föld.)

(Ne mondjam, fiam látta: például az ily módon kettészelt Vas-hegy egyik, másik fele.)

– Nekünk a szélsőséges éghajlatunk miatt nem Nyugat-Európát, hanem Amerikát kell példának bennünk! (Szibériát már nem meri emlegetni.)

Hogy a francba ne: kolhozértelmiségünknek egy centire (50 kilométerre) már más földrészen vagyunk.

– Ja, tiszta Amerika.

117. Óvánhá az újbelyügből

ÁVH-s apukát, ávos mamát, államvédelmista tatát, államvédelmi hatósági nagybátyót, államvédelmi osztálytól való sógort, ávos komát, hasonszőrű testvért és cimborát óv kedves kismagyarországi belügyetek – hallom –, amikor írásba adja: az ötvenes évek elején ott (az ÁVO környékén) szó sem lehetett semmiféle durvulásról, csakis a szép, emberbaráti szó és cselekedet!

Ütleg semmi!

Hogy ottan megengedett lett volna a (gyanútlan) – alaptalan – gyanúba fogottak véresre verése, kínzása, fogkiverése, hátukból ustor hasítása s más efféle veres-zórakozás? Kulákpuhítás, bujzsujaprítás, revizionistanyúzás? Ugyan már.

Eltársak a Szabad Demokraták Szövetsége (tehát valóban megfelelőek) kezén lévő budapesti belügyből az ávéháról az 1990-es tized közepén. (Jól hallottam?! Ők utasították el Wass Albert állampolgársági kérelmét?!!!!)

Meg a csatolt részekről! Hisz egész ávéhá-védő szabad demokrata jogászcsapat buzgólkodik a szennyes piszoktalanításán.

Jól fest, nem mondom!

A teleeresztett gatyá – Zaránd vize martján való, asszonykéz általi istápolása helyetti – hipózája (fehérre főzése).

Vérfolttalanítás az ávo-barát komák közreműködésével.

Művégtag-eltüntetés (veres-)kézrátétellel.

Pofabetapasztással.

Jó kis SzDSz-es őrző-védő szolgálat, a betyárját!

Mondom, csak a romániai bajtárs elvtársaik el ne tanulják; mert akkor jaj nekünk (Zarándon innen, Zarándon túl).

Ózaránd, 1998. I. 25.

118. „Szállnak az taknyas varnyak”

Gyula-mesének is mondatnók – vehetnők – (a dolgot).

Hornotok (Pest és Buda közt, valahol – a levegőben – félúton) azt sütötte ki, ami egy jóra való nyilas vagy bolsi hordószónok, nyakra-főre hazudozó, fűt-fát ígérő, a szerencsétlen, valóban eléggé elanyátlanodott népnek a holnapi – ma esti! – Paradicsomot kilátásba helyező népzéreknek eszébe nem jutott volna.

Ekkora népbolondító ötletet!

– 65-ön túl mindenki ingyér röpül!

Nekem sem kellett több: azon mód döntöttem, mégis áttelepülök.

Nyaggathatott édes-, fél, avagy mustohatestvér, első-, avagy negyed-unokahúg s -fivér, -báty, süv (netán: rér), nem és nem. De hogy Gyulátok ezt beígérte...

(Más lapra tartozik – magyarázza Zarándvármegye utolsó magyartanára –, ha valamit nem lehet kiígérni, be sem nagyon érdemes; csak hát Horn esetében mit lehet tenni!)

Hanyatt-homlok megindultam a zarándi milícia felé.

Ki az a lüke, aki nem választja a Mennyországot, a horni Magyarföldet, ha tudja, azon állam polgáraként – túl 65. életéveden – oda röppen, ahová a madár sem! (...legalábbis Zarándból nem.)

Varnyak különösképp sehogy.

Rögtön – abban a szemhúnyásban – kisütöttem a magamét.

62-ig még van 18 évem, rá 3, hogy aznap – az utolsó munkás vacsora napján – fölhívom Ferihegyet:

– Kérek egy ingyenjegyet Ausztráliába!

Az estét és az éjszakát valahogy elütöm, másnap reggel az első géppel továbbmegyek Latin-Amerikába, ahol – Rióban, Buenosban, egyre megy! – megint elidőzőm fél napot, következő délelőtt jöhet az újabb gép Japánba, ahonnan Dél-Afrikába szárnyalok, s a fokvárosi reptéren elgondolhatom, hogyan tovább: irány a Déli-sark, avagy inkább vissza a jó öreg szárazföldre? Útközben a nyugdíjas magyar(országi) ember bekap ezt-azt – nyilván szintúgy ingyér! – a röpcsiken, úgyhogy csak körbefuthatnám Földünket egy hét alatt!

Hogy Gyula bácsi számlájára... miért ne?!

Ha beveszem ezt a (gyulamesét).

...Amikor ideértem, már visszafordultam. Minek mentem volna (a kivándorlási útleveél megszerzésének mikéntje felől érdeklődni) a kis-zarándi főrendőrségre?

Hazamenet a Szállnak az taknyas varnyak című s kezdetű Részek-beli hajdúnótát dúdoltam; kis híján táncolni nem kezdtem.

(Az álszocdem – kriptokommunista – Soros-huszárok meg csak lesnek.)

119. *Máma Pirkad*

A veres Szabad Népből a reformpirosak által Népszabadsággá tett lap mintájára a nyilas Virradatot *Máma Pirkad* címen folytató – megújító – (átmentő) magyar reformnácik kaszáskeresztes változatával kísérleteztek a minap Zaránd Csonka-Magyarországon maradt részén. Mint hallom, másfelen álltak neki reformnyilas lapot szerkeszteni: egy örült, meg a neje, aki ugyan rájött, mi értelme van az egésznek, de nem mert az urának ellentmondani.

Reformnyilasék (másfelen) eléggé elvetették a súlykot, ugyanis mit nem képzeltek (mondom, az elmeháborodott „főszerkesztő”, ki amúgy – egészen véletlen – még a bukott Nyikoláj-világban, akarom mondani János király birodalmának virágzása idején Bukarestben végzett valami internaci elhárító-iskolát, valamint az általa rettegésben tartott édes neje)? A kismagyar rendőrség – ahogy híre ment, készül a *Máma Pirkad* első száma – rögvest lefoglalta a titkos nyomda félig kész termékét, mind a mintegy félszáz (fakszos telefonkészüléken másolt) lappéldányt. Ugyanis az előző napon „a nyugati sajtó” – pesti tudósítója – már hírt adott a fölháborító hungarista készülődésről, a magyar náci mozgalom terebélyesedéséről, a készülő nyilas hatalomátvételtől.

A bukaresti rádió adását megszakítva adott hírt a magyar demokrata (akarja mondani hornista) kormány csendőrségének nagy húzásáról, a *Máma Pirkad* elkobzásáról, a kaszáskeresztes reformmozgalom csírájában való elfojtásáról. Már majdnem sajnálni kezdtem, hogy legutóbb – a röpülős Horn-mese miatt – nem mentem

át (végleg) Magyarországra, mert szívesen kitálaltam volna nekik: reformnyilasnak lenni tilos, reformbolsinak lenni üdvös? A másikat mikor fogják már betiltani?!

Adtam volna a hazudozó nyugati álliberális balfácán-sajtónak.

– Éppen terád várnak. ...Meglehet.

Újhely, 1998. I. 28.

120. Marx (Lenintől Pol Potig, circa) százmillió

Nem valami piszkos – és sötétben bujkáló – (gaz), nemkülönben magyar ellenforradalmárok, hanem a Francia Tudós Társaság szakemberei kutatták ki: úgy a Nagy Októberi Szocialista (Ellen-)Forradalomtól a közelmúltig mintegy 100 000 000 ember pusztult bele a világot bejáró kommunista kísértetek kísérleteibe! Oroszországtól Csehorszáig, Angolától Kínáig, Kubától Kambódiáig vagy százmillió.

Dollárban – fontsterlingben, svájci frankban – sem kutya, de emberben?! ...?

Vagy a Párizsi Kommüntől vették?

Maradjunk Leninnél.

Nem csak úgy a hasukra ütve mondták ki – írták le – a párizsi akadémikus történészek (Jézus Krisztus 1997-dik esztendejében), hogy százmillió ember megölése a kommunizmus eddigi teljesítménye; de nem ám! A veres rémuralmak helyi titkosrendőrségi (hogy ne mondjam, példának okáért KGB-s) iratainak az áttanulmányozása után jutottak erre a következtetésre.

(Arról nem beszélve, hogy tettükről nem beszélnek a Vörös Gestapó honi – afrikai, amerikai, ázsiai, európai

országokbéli – leányszervezetei az eredetileg is kizárólag enmaguknak, mindamellettt vezéreiknek is szánt irományaikban!)

Maradván a százmilliónál: mintha ennél kevesebb áldozatot követelt volna az elsősorban a háborús időben – egy évtized alatt – elkövetett (túlfelöli szélsőség) náci, fasiszta, falangista, vasgárdista, nyilas sat. rémuralom. Mások szerint a nácifélék működése kb. ugyanennyi áldozattal járt.

Jobboldali meg baloldali tökéletlenjei.

Persze a századvég egyeduralkodó Amerikája erről mélyen hallgat! Nem csoda; hisz ha az ember-milliárdoknak készülő Hollywood-i háborús dajkameséikből erre fény derülne – nem csak a német nemzetiszocialisták agyalágyultságára, rémesen aprólékos vadállatiságára mutatnának rá –, még háborús bűnősként kellene (haláluk után) elítélni azokat, akik a Vörös Szörnyen (a másik Rettenet ellen) szövetkeztek.

Hova tűnne az amerikai pökhendiség (álmodott jogalapja)?

Ugy ám, komám!

Zarándvár, 1998. I. 29.

121. Ateisták humanizmusa?

Hogyne, hogy lenne?

Hogy lehetne, ha egyszer elképzelhetetlen!

Mi humanisták – adja a bankot, aki (immáron) reszelli magát nyíltan istentelennek, hitetlennek, istentagadónak (s más hasonszőrűnek) nevezni. – A keresztények meg a humanisták.

Hogy jutna eszébe a szerencsétlenjének, hogy a keresztény kizárólag humanista lehet?! Hogy a nem emberbarát, az emberiségre fittyet hányó akárki bármi lehet, csak Krisztus-hitű, Krisztus-követő, Krisztust istenének elfogadó nem. Mert hogy a Jézus által alapított egyház (vallás? inkább tan: új emberi egyetemesség) népe mindent – de mindent – az emberért tesz. Soha semmit az ember ellen (ahogy azt tenni szokták a mindenféle Istentől elrugaszkodó emberek s mozgalmak).

Hogy az egyház a történelem során többször az emberiséget mélyen sértő módon viselkedett (inkvizíciója, barbárságban, bármely istentelenséggel versenyre kelhetett volna), s hogy a keresztény emberek – magukban, vagy bandában, netán tömegesen – az elmúlt kétezer évben nem egyszer emberhez méltatlanul viselkedtek, bántak el embertársaikkal, legföljebb azt bizonyítja: aki az ember ellen vét, s ezzel Istent gyalázza, bármi lehet, csak keresztény (szellemiségű) nem. Vagyis hogy a képzelt (keresztyén) hitnél többet ér a valódi (valóban) krisztusi cselekedet.

Ateista humanizmus...

Mit tehet, ha egyszer csakis erről hallott (az óvodától a fokszi-makszi akadémiáig) a „valláskritika”-szerű „vallástörténeti” „tanulmányok” (tévtan-oktatása) során.

Aki a – minden emberért, őerte, a gonosztevőért is – magát fölálkozó Krisztust gyalázza, tessenek mondani, miként nevezheti magát humanistának?

Csak nem a szellemi bűnözés lenne az... maga?

Föltehetőleg ezért nem lehet velük nem hogy szót érteni (Hitlerrel, Sztalinnal, e főfő ateistákkal kísérelted volna meg...), szópárbajt vívni sem, mert az hiányzik belőlük (: az emberség), ami – azért – összeköthetne bennünket.

Erőszakos! Mindig támad!

Egyet tehetsz: faképnél hagyod.
 Mert EZEKKEL szót érteni...
 „Humanisták” ...
 – Haha.

Püspökfürdő, 1998. I. 30.

122. Mintegy dráma

Hírlik – a hazában –, balliberális zsúrnálfiúk (jókora sajtóval) – naná, majd (magukat) elhallgatják! – Kádár Jankót mentetegetik.

Egyre, másra; elébb Pesten, ha jól hallom most meg Veszprémben.

Kinek rendjében János király címmel egy (igazi) drámát nem lehetett színre vinni! Nehogy magára vegye a Zápolya-féle idegenséget-érzéketlenséget a MAGYAR ország iránt.

Mindegy-dráma; mintegy.

– Idegenvezetésben!

Netán inkább arról (tetszenének) – meleg szeretettel – írogatni: Kádár maga volt a Wass Albert által leírt HOMO BESTIALIS; hogyan, az ÁLLATEMBER.

Mintha a tatárt s törököt reánk vezető – hazájából halálos bűnei miatt kitiltott – kriptaszökevényt, magyarölő Caraffát, magyarmészáros Haynaut, a „saját népét” lefasisztázó Rákositetszenének főhősül választani!

– Meglesznek végre az első Nobel-díjasaink!

Hogyan, hogy így elszaporodik az efféle!

Áldrámaírók mocskolják áldozatukat: Magyarországot.

Kiknek a fiumei zabi, Csermanek Jankó minden tisztesség iránti olthatatlan – persze, hogy beteg... – gyűlölete alkalmas valamiféle „magyar” sorstragédia megalapozására!

Hogy az apja becstelen volt (az Apa!, a Minden!, az Első Férfiú!) – hogy ne mondjam: gerinces –, hogy lehetne más?!

Ki is végeztet mindenkit, ki – szerencsétlenségére – férfinak mutatkozik.

Ki (csak) eléáll. Útban van.

...A szovjetmuszkának! (Nemrég a Szabad Nép is megírta: Közép-Európában Moszkva első számú ügynöke Kádártok volt!)

A magyar tévében a zarándi ember is láthatta: a csonkaországi hivatásos bakók és segédek közül már csak az örültekházában lehet egyet-kettőt találni. Nem megbolondult drámahősötök, a Haynaunál jóval véresebb kezű hóhér Kádár is?! (Haynau vagy száz, Kádár elvtársatok úgy félezer embert végeztetett ki, s legalább ugyanennyit a kádárhuszárók minden bírósági hercehurcát mellőzve az árokparton vertek agyon.)

(Hogy mondta Lenin?... 1919-ben üzent a Magyar Tanácsköztársaság vezetőinek: Lőjétek agyon a szociáldemokratákat és a kispolgárokat. A kommunisták nem hagyatkozhatnak a burzsoá törvényességre.)

(...Legjobb tanítványainak egyike, Marosán György leszögezte 1956 végén: Mi nem tréfálunk, amikor azt mondjuk, hogy proletárdiktatúra államrendszerre van (szükség) Magyarországon – mi azt mondtuk Rákosi egyik művének vitájánál, hogy Magyarországon nem volt proletárdiktatúra, mert a proletárdiktatúra egyik feladata fizikailag megsemmisíteni az ellenséget, értjük meg, fizikailag megsemmisíteni. Rákosi ezt elmulasztotta, nem tette meg. Elvtársak, ránk hárul ez a feladat, hogy amit 1945–46-ban nem csináltunk meg, azt 1957–58-ban fizikailag kell elvégezni.

– Na és? – kérdez vissza (ilyenkor) a hornista (ál)-irodalmár.

Teremtőm, hogy ezek mit meg nem tesznek?!

Mire nem vetemednek...

Eme Horn-évad javán.

Püspökfürdő, 1998. II. 20.

123. Még hogy hiteles...!

Ha ő nem, más hogy lehetne?

S terjesztik, mint más a ragályt:

– Nincs hiteles ember!

Nem és nem. Nem képzeled?

Mint az elmeháborodott, aki a szipós testvérétől kapott melegbaj miatti elkeseredésében vérével keni be a milliós város földalattijának korlátját: ha ő megkapta, más mért ússza meg?!

Nekik a gyilkos és áldozata, a rabló s kifosztottja, az önkényúr s rabszolgája, a nyomorgató s a nyomorított, a zsebmetsző s az erszényétől megszabadított, a véres szájú uszító s a bajt valahogy csöndben meglapulva megúszeni igyekvő... egykutya! Mind egyként tehet arról, ami bekövetkezett. Egyaránt felelős!

Hogyne. Hogy a fészkes fekete fenébe ne.

A kommunizmusért is!

Ki (kezében dobtáras davajgitárral) a nyakunkba ült, s ki (mindezek ellenére) nem vetette le magáról azonmód!

A veres terrorlegények (s fiaik, leányaik, tanítványaik és másféle örököseik) – immár gazolásmentes – igyekezete:

- Az áldozat ugyanolyan hibás!
Úgyannyira.
– Miért nem lázadt föl?!!!
Mindenki egyként, aki túlélte...
Mondom, a kéjjel elnyomó s a fojtogatott.
– Haha, uraim, haha!
Ennél jobb (gyilkosabb) – lélekrombolóbb – viccet...

Zarándvár, 1998. II. 20.

124. Viszik a cuccot

Jól fizet a (mindenképpen külhoni!) gazda, megszolgálták a magyarhoni magántulajdont valaha államosítók a gyáarak, áruházak, minden, de minden átjászsával. Az egykori komcsi vezetők ma a zsebre tett országot zsebre tevők leghívebb emberei... azért a havi egy-két milliós borraalóért!

Hogyne vesznének meg (az elvtársi származású, mi több, született elvtárs urak) ezért a polgári rendért?!

Mi minden, csak magyar nem.

Hogyne, annak amúgy sem lett volna semmi esélye!

– Légy (inkább) európai!

Légy? Pusztuljka!

Hogy ne mondjam.

Magánosítás...

Közreadja a pesti lap, mire jutott Csonka-Magyarország.

Lengyelországban 3, Csehországban 3, Magyarországon 40 (azaz negyven) percentet tesz – ki – a külföldi tulajdon! 1995 végén; azóta az iram fokozódott. (1998-ra a 40-ből 70% lett.)

– Mucsafalvi a szemlélet, kész Mucsaháza!

Zarándban, egyebütt.

Mert aztán a mihozzánk rendelt ország, Románia is kezd erre az útra térni!

Kicsikét lemaradtunk – mi (Óromániához kapcsolt erdélyiek) is –, de ha megindul a Pruttól a Tiszáig a Soros-had vlachizált serege, nekünk sem marad talpa-
latnyi sem.

– Ők ehhez jobban értenek!

Hogyne, a tulajdon (hasznot fialó) működtetéséhez.

Mi pedig döglünk meg?

Hiába, aki nem állja a versenyt...

– Ha egyszer: lopás a világ!

Tudnánk (néhány milliárdnyian) – tudom Isten –, mit kellene velük tenni.

Zarándvár, 1998. II. 21.

125. A mi értékrendünkért

Simogatják, igazítják, toldozzák-foldozzák, nyesegetik, (legjobb esetben) helyretennék a mieink a labanc – marxi-polpoti, álposztmodern, álliberó, buzeráns, magyarmentes és keresztényellenes – értékrendet, ahelyett, hogy újat raknának a helyébe! Újjal – a miénkkel – cserélnék ki azt, ami lejárt, hamis, talmi, mi úgy rossz (kártékony), ahogy van.

Mi attól új, hogy (szemben e mái – hivatásbéli – hazudozással:) igaz.

Evvel akár be s fejezhetnők... – a levelezést.

Mert e' lenne a lényeg.

Kiállni, megmutatni magunk – magunknak: népünk-

nek –; legfőbb nem kellünk (néki)! (...Mert már Pénz-Istennel – s Pénz-Isten hadával – jegyezte el magát.) De láthassa már – érzékelhesse – (megtapasztal-hassa), nem a labancoké a világ!

Hogy (lám csak!) ÉL MAGYAR, ÁLL ZARÁND MÉG.

Szerte e szétveretésre ítélt Ídes Hazában.

Ámen. (Áldás, békesség.) (...Békesség Istentől.)

(Erős vár a mi Istenünk!)

(Dicsértessék a Jézus Krisztus!)

(Isten áldja!) (...Mindörökké.)

– Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

(Miska, Miska, Kurta Miska...)

Zarándvár, 1998. II. 27.

126. Zarándról szólván

Abrudbánya Fehérben, Zalatna nemkülönben, de Kisbánya (Hunyad határán) már zarándi! Majd Keresbánya, beljebb (Magyarország szíve felé) Világos, meg, elég rég: Siri, Szentpál meg Aradban. Simánd Zaránd! Kaszaper: Csanád. Gyula (Zaránd és Békés határán): félig békési, félig zarádi! A vár (mindenesetre)? Zarándban. S Zaránd-Gyuláé a mai Magyarváros, Kisrománváros, Békés-Gyulán nem régi Németváros, Nagyrománváros; megyehatár az Ó- Fehér-Körös, melyet manapság a térképészek s más idegenek „Élővíz-csatorná”-nak csúfolnak. Fövenyes még zarándi, Csaba már – jobbára – békési (ámbátor: a mai Fényes – mivé a Fövenyest torzították a valamit sejtő utódok – „városrész”, mint több-kilométeres tanyasorból cseperedő falu a határával bizonyára Zarándba esne, a csabai városvégi

Kastély-szöllők negyede pedig épp a békésiek zarándi megyehatáráig kúszik ki). Békés: Békés. Kölesvár: Biharé. Jenő (Boros-Jenő) valóban Zarándban... Belényes szintén Biharé. Zarándban Krakkó, Kurtafejéregyház (mái, Kurtát Kurticsoló rácoktól kölcsönzött vlach nevét magyarító aradi Kürtösünk), Makra (Zarándi-hegység, Világosi-havasok) a havasával, hegyaljai szöllejével-borával; Tótzaránd és Magyararánd: mivel ekkortájt – akkor – rumun-dáknak nyoma sincs, a magyar mellett csakis tót (valami délszláv, bolgár, azaz nándor?) kerül. Nem beszélve Kőszendről, Nagysáros mellett Kyssarusról, a Varsándokról, nemkülönben Boiczáról, mely szinte már Hunyadban...

Körbe, amerre a szem ellát.

Majd egy ezreden át.

Ma persze... Zarándtalanítva Zaránd.

Mi maradt...?

Csak egy kicsi (poros) – rumun – falu, meg mellette valami földvár (omladéka)... lenne ZARÁND.

Bár újabban hírek jönnek (mihozzánk, Zarándba): Arad azon töri a fejét, Zarándnak veszi magamagát. Tán úgy gondolják jó aradi vlach cimboráink, hogy míg „Arad” olyan gyanúsán magyar hangzású, „Zaránd” aztán ősi dák.... S eszükbe sem jut, hogy „nyilván” a magyarság keleti örökségéből való e név... Mármint: mind Arad, mind Zaránd.

Mire föl Békés is azon tanakodik (magában): ki kelene neveznie enmagát Zarándnak! Mivelhogy (való!) a mai magyar megye majd' tizede egykoron – míg szét nem szedték – Békés helyett Zaránd alatt szolgált.

Csak nehogy ugyanarra a sorsra jussunk, mint zarándi honfoglalóink!

...Amoda, Soltnál, a Duna-marton, honnan már alig ha lesz hova (tovább) futnunk.

127. Micsoda évek!

„...a század talán legsikeresebb négy esztendején vesztítettük el szüzességünket, barátaim” – menti föl a magafajtat (amiért a hatalommal, bűnsegédnek fölcsapva, összefeküdt) Eötvös Pál elnök-főszerkesztő a Szabad Nép 56. (!) évfolyamának 28. számában.

Kár, hogy arról – lapjához méltóan – megfeledeznek: mintha a szovjet megszállókkal együttműködő, a hazát az orosz veresbanditáknak végleg kiszolgáltatni igyekvő bábregsim janicsársajtójának éllovasánál, hogy ne mondjam vezér(kalóz)hajójánál töltötte volna tevékeny életének nem kis (megl lehet, legfontosabb) részét!

Hiába, no, ha liberál(zsurnál)(reform)komcsi az ember, mit tegyen? Ha kiderül, hogy lapja – már megint – bakot lőtt.

Mentséget a menthetetlenre; hogy gyilkosokat szolgáltak, szolgálnak. Mert hogy – bármerről nézzük a dolgot, bárhog kerüljessük (a valójában már hüledező) kását – tömeggyilkos, népellenes, nemzetvesztő, népirtó, népbutító, magyarellenes, embertelen, kereszténygyalázó, Hungáriánktól és Európánktól idegen, mindösszesen (úgy mint) – nem úgy mond, hanem biza – emberiség-ellenes bűntettek sorát elkövető hatalom odaadó szolgálói tetszettek volt lenni.

Jó kis pénzért! Ezért, azért, amazért.

Valóban nem akármilyen négy dákó-magyar esztendő lett ebből! (1994/98-ban.)

Ha ez volt a legsikeresebb, a többi milyen lehetett? Máriám, el ne hagyj.

xxx

(Curta Mischka, másoknak Mihail Curtea – Szajnaparti manzárdja környékén Michel Curta – a számára a világ közepét jelentő Zaránd és a (másoknak tán kietlen) szülőföldjéhez képest (neki) eléggé kies Párizs közt félúton jutott levélírásában e sorokig, midőn kihullott sokatlátott kezéből a lúdtoll, s minden jel szerint örökre elszenderült. Leveleinek közlését így rajtunk kívül álló okból kifolyólag befejezzük. Nyugodjék békében, Kurta uram! Akiket tolla hegyére kapott, tán megbocsátanak szegény fejének; netán – hogy közöltük őket – nekünk is. A szerk.)

(Híreink szerint szerzőnknek abban a minutában áll meg a szíve, hogy – valamilyen módon – neszét vette: városkájának utolsó eleven vasgárdistája agyonverte a helység legvégsőként megmaradt RKP-góréját, s hogy a gyilkost gyilkoló gyilkos gyilkosságát követően az ég (valahogy) rászakadt volna a zarándhegyaljai legionáriusra. Más változat szerint győzelemittas legionáriustokat a halálra vált ősbolsevik, maradék erejét összeszedve, bugylibicskájával keresztülszúrta. Ahogy kilétét már pontosítani nem tudó szerzőnk hagyatékából – egy alig elkezdett párisi levélből – kitetszik, az egymás áldozatául esett két terrorférfiú kereszttyén magyar származék lett volna eredetileg. A – másik – szerk.)

(Szegény Kurtánkban tán azért állt meg az ütő, mert az örömhír váratlan érte. S való, ezek után EZEKRŐL minek írjon?! Megfeledkezhetett rólunk, Pestbuda-környéki nyomorultakról. A – harmadik – szerk.)

